

Kızıl Bayrak

2015: KAVGA YILI OLACAK!

PARTİ, SINIF DEVİRİM!

2015'in kaderini devrimci sınıf mücadelesi tayin edecek!

2015'e sayılı günler kaldı. Yeni yılın ne getireceği, elbette tam olarak saptanamaz. Fakat gerçekleşmesi umulan, ancak yine de beklenmedik sayılabilecek gelişmeleri hesaba katmazsak, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri nasıl bir yılın beklediği şimdiden bellidir. Çünkü düzen cephesinde hesaplar çoktan yapılmış, başta AKP gerici olmak üzere her türden düzen gücü adımlarını bu hesaplara göre atmaktadır.

Gerici güçlerin tüketen dalaşması

2014 yılı dinci-gerici güçler arasındaki iktidar ve rant kavgasının şiddetlenmesiyle açılmıştı. AKP'nin iktidarlaşması sürecinde pek su sızdırmayan bir kenetlenmeyle hareket eden dinci-gerici koalisyon, iç huzursuzluğun belirtileri daha önce ortaya çıkmış olsa da esasta 2013 Haziran Direnişi ile çatırdadı. Daha önce MİT müsteşarına yönelik soruşturma girişimiyle AKP şefi Erdoğan'a sınırlarını hatırlatmaya çalışan, kapalı kapılar ardında "güç zehirlenmesi" yaşadığını açıklayan, yola getirilmesini hedefleyen Cemaat, Haziran Direnişi'nin sarsıntılarını fırsata dönüştürmeye yeltendi. O güne kadar kamuoyundan gizli yürütülmeye çalışılan kavga, yandaş medyalar üzerinden açık hale gelmeye başladı. AKP'nin öğrenci evleri ve dersanelere dair salvolarıyla yıl sonuna kadar kızışmaya devam etti.

Nihayet 17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonu da gerici ortaklar arasındaki tüm köprüler atılmış oldu. Bu döneme kadar her türlü kirli işi sarmaş dolaş birlikte kotarmış ortaklardan biri yargı ve emniyetteki gücünü kullanarak, tam da 2014'ün en kritik eşiği olan yerel seçim öncesinde rakibinin ipini çekmek için elinden geleni ardına koymadı. Cemaat tapeler, videolar, Suriye'deki gerici çetelere gönderilen silah-cephane tırlarını çevirmek vb. dahil yüklenmiş yüklendi.

AKP şefi Tayyip Erdoğan ile müritleri de boş durmadılar. Kirli ve karanlık işlerdeki ortakları tarafından tam anlamıyla "arkadan bıçaklanmış" olmanın yarattığı bir histeriyle hareket ettiler. Savunma hattını Abdullah Öcalan'dan aldıkları "paralel devlet" ve "darbe" argümanlarıyla kurarak karşı saldırılara başladılar. Başta emniyet teşkilatı ve yargı olmak üzere Cemaat'ın devlet içindeki gücünü etkisizleştirecek sayısız operasyon yapıldı. Gerek yolsuzluk-rüşvet paraları, gerekse eski ortağın gücü "sıfırlanırken", burjuva düzenin tüm kurumsal yapısı ve işleyişi de hallaç pamuğu gibi atıldı.

AKP'de can havlinin yarattığı gözü dönmüşlük, yerel seçimlerdeki başarının sağladığı rahatlama ve özgüven onarımıyla birlikte dinci-gericilere özgü pişkinliğe ve pes dedirten pervasızlığa dönüştü. Cumhurbaşkanlığı seçimleri buna yeni perçinler attı. Polis teşkilatının Fetullahçılar'dan arındırılması, HSYK'nın ve Yargıtay, Danıştay, Sayıştay gibi üst yargı kurumlarının ele geçirilmesiyle tamamlandı. Ve bilindiği gibi 2014'e kirli ortağının yarattığı depremle giren AKP iktidarı, yılı eski ortağına karşı benzer bir saldırıyla kapattı. Tarihlerin neredeyse denk getirilmesi ise rövanş psikolojisinin

sembolik değerde bir ürününden başka bir şey olmasa gerek.

Burjuvazinin siyasal seçeneksizliği

Dinci-gerici güçler arasındaki iktidar-rant dalaşması, bu dalaşma içinde ortalığa saçılan çirkef, tarafların, burjuva düzenini ve sermaye devletini paçavraya çeviren fütursuzluğu, bunun toplumda yarattığı tepki, hatta emperyalist merkezlerde sistemin selameti için duyulan kaygı ve rahatsızlıklar vb.'ne karşın, düzen muhalefeti tam bir hiç olduğunu gösterdi. Gerek yerel seçim sürecinde, gerekse Cumhurbaşkanlığı seçiminde sergiledikleri zavallılık, Tayyip Erdoğan ve AKP'nin alabildiğine zıvanadan çıkmasında belirleyici oldu.

Şimdiye kadarki gelişmeler düzen muhalefetine çok istense de burjuvazi için henüz bir seçenek olmadığını tüm açıklığıyla sergilemiş bulunuyor. Bu gidişle 2015 seçimlerinde bir seçenek haline gelmeleri de ufukta görünmüyor. Bu düzen cephesindeki güçlerin ne yapıp yapmayacaklarından çok, sınıf ve kitle hareketinin, sosyal ve siyasal gelişmelerin gidişatına bakıyor. Zaten ABD başta olmak üzere emperyalist efendilerin sert açıklamaları yetinmesi de bundan bağımsız anlaşılabilir.

Emperyalist efendileri tarafından 2013 yazından itibaren gözden çıkarılmış olduğunu bilen Tayyip Erdoğan ve müritleri, mevzilerini korumak için 2014'ü faşist baskı ve gerici zorbalık yılı haline getirdiler. Yalandan da olsa toplumun farklı kesimlerini kucaklayıcı söylemlerin yerini, dinsel gericiliğin etkisindeki kitlelerin desteğini sağlama alacak açık saldırganlık aldı. Polis devletinin tahkimatına, terör ve baskı politikalarına eşlik eden gerici dayatma ve yasal düzenlemelerle toplumdaki dikey yarılma derinleştirilmeye devam ediyor.

Bu tablo naif bakış açısından her ne kadar AKP'nin

çizgisinden doğmuş görüle de gerçekte sermaye düzeninin açmazlarından kaynaklanmaktadır. Düzen 2013'e kadar AKP sayesinde işleri iyi-kötü yürütebildi ve işçi sınıfı ile emekçi kitlelere ağır faturalar ödetmeyi başardı. Fakat bu arada çok boyutlu bunalımın öğeleri de birikmeye devam etti. Artık ekonomik-sosyal alanda, siyasal cephede, dış politikada, Kürt sorununda, toplumsal yaşamda; kısacası her alanda olağanüstü hal hüküm sürüyor.

Sermaye düzeninin açmazları derinleşiyor

Ekonomik istikrar ve refah yalanyıyla gücünü koruyan AKP iktidarı, işçi ve emekçilere daha fazla özelleştirme, çevrenin yağmalanması, ranta olan düşkünlüğün yarattığı talan, taşeronluk ve kural dışı çalıştırmanın oturması, ağır ve uzun çalışma saatlerine karşı açıklık sınırının altında ücretler, sürekli büyüyen işsizlik, eğitim sisteminde kaos ve gericilikten başka bir şey sunamadı. Türkiye artık kitlesel iş cinayetleriyle anılan, işçi katliamlarında başa oynayan bir ülke haline geldi.

Siyasal ve toplumsal yaşamda "demokratikleşme" ve "açılım" teraneleriyle başladı, yalandan bile olsa artık faşist baskı ve gerici zorbalıktan başka bir şey yok elinde. "Yeni Türkiye" kadın ve çocuk cinayetlerindeki artış, sokaklarda polis işkencesi ve yargısız infazlar, kentlerde fiili OHAL'ler, gazetecilerin hapse tıkmaları vs. demek. En tepedeki şefi, küçük yaşta polis şiddetiyle katledilen çocuklara kin kusmak için en küçük bir fırsatı bile kaçırmıyor. Doğum kontrolünü ihanet sayacak, Osmanlıcasını dayatmak için resmi dilini yere çalacak kadar kendinden geçmiş vaziyette.

AKP iktidarı bir yandan da dış politikada BOP-GOP'un model ülkesi, "ılımlı İslam"ın kabesi, yeni-Osmanlı bölgesel aktör olmakla, "komşularla sıfır sorun" söylemleriyle böbürleniyordu. Gelinek yerde

tüm bölge halklarının nefretle karşıladığı, Suriye'deki kirli rolünde ve dinci-gerici çetelerle işbirliğinde işi ifrata vardırması nedeniyle emperyalist efendileri tarafından bile azarlanan, tenzili rütbeyi sineye çeken bir uşağa dönüştü.

Erken bir aşamada "açılıma" konu edilen en temel sorunlardan biri Kürt sorunuydu. Kürt hareketinin zaaflarından yararlanarak Kürt halkını, tüm işçi ve emekçileri defalarca aldatmayı başardı. En büyük yalanlarından biri olan son "çözüm süreci", AKP için fazlasıyla kritik geçen iki yıl boyunca işe yarsa da inandırıcılığını çoktan yitirmişti. Yine de hakkını teslim etmek gerekir ki AKP'nin en başarılı manevrası olmayı sürdürüyor. AKP yönetimindeki sermaye devleti, iki yıl boyunca özellikle Kürt halkının Rojava kazanımını yok etmek için elinden geleni ardına koymadığı, dahası "çözüm süreci" sayesinde Kürt halkını içerde edilgenleştirmenin rahatlığıyla her türlü kirli yöntemle Rojava'yı yok etmeye çalıştığı halde, bu aldatmacayı-oyalamacayı sürdürebildi. İki kritik yıl boyunca; ilkin Haziran Direnişi'nde, ikinci olarak 17-25 Aralık yolsuzluk-rüşvet operasyonu sürecinde, üçüncü olarak da 6-8 Ekim Kobanê eylemlerinde fazlasıyla işine yaradı. Bu arada Türkiye solunun çeşitli gruplarının tümüyle Kürt hareketinin yedeğine girmesi de cabası oldu. "Çözüm süreci" aldatmacasının hala işe yarayabilmesini ise tümüyle Kürt hareketinin AKP yalanına karşı, Abdullah Öcalan'ın direktifleri sonucu gösterdiği inanılmaz sabra ve toleransa borçludur. AKP, 2015 genel seçimlerine kadar bu aldatmacaya ihtiyaç duyduğu ölçüde İmralı'daki masanın dağılmaması için ustaca oynamaya devam edecektir.

Yeni yılın belirleyici etkeni devrimci sınıf mücadelesidir

Bu konuda masadaki muhatabının AKP iktidarı ve sermaye düzeni için oluşturduğu avantaja rağmen işi pek de kolay sayılmaz. Zira Kürt sorununda da diğer tüm meselelerde de tam bir çıkmaz içindedir. Bu çıkmazın yarattığı saldırganlık ve mecburen gündeme getireceği yeni saldırılar, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde, gençlikte, Kürt halkında sürekli öfkeyi büyütmede, yeni kitlesel patlamalar mayalamaktadır. Dahası 2013 Haziran'ından bu yana Türkiye'de sosyal mücadele dinamizm açısından bir sıçrama yaşamış ve bu yatıştırılmak bir yana başta şefi olmak üzere AKP iktidarı tarafından gerek ekonomik, sosyal, siyasal politika ve uygulamalarla, gerekse gerici ve despotik söylemlerle sürekli kışkırtılmaktadır. Seçimlerden geçici olmaya mahkum başarılarla çıkması, AKP'nin eğik düzlemde aşağıya doğru sifirleşmesini engelleyemeyecektir.

Yine de sermaye düzeni için de AKP'nin kaderi için de yeni yılın ne getireceğini, esasta işçi sınıfı ve emekçi kitle mücadelesinin seyri tayin edecektir. Bugüne kadar en belirleyici eksiklik, sınıf ve emekçi kitle hareketinin siyasal mücadele sahnesinde devrimci bir kuvvet olarak çıkamaması oldu. İşçi ve emekçi kitleler, gençlik, kadınlar ve Kürt halkı 2015'te yeniden seçim yapmak zorunda. Ya her şeyi sandığa bağlamış olan tasfiyeci parlamentarizmin yeni hezimetlerine dolgu olup yeni hayal kırıklıklarını seçecekler, ya da onların tüm söndürme girişimlerine rağmen yeni Haziranlar'ın, Greifler'in, 6-8 Ekimler'in yolunu tutarak devrimci sınıf mücadelesini yükseltecekler. İlki AKP ile birlikte sermaye düzenin ömrünün uzamasına, ikincisi ise devrimci sınıf önderliğiyle buluşmaya ve kurtuluşa götürür.

2014'ÜN ARDINDAN

2014'TE DEVLET TERÖRÜ

Artacak olan devlet terörüne karşı en anlamlı ve sonuç alıcı yanıtın sınıf cephesinden verilebileceğini hatırlatmakta fayda var.

2013'te sermayenin ve AKP'nin yüreğine korku salan Haziran Direnişi'nin yarattığı tedirginlik 2014'te de devam etti. Başta Erdoğan olmak üzere, bu korku her fırsatta hakaretler eşliğinde dillendirildi. Taksim 1 Mayıs'ı, Soma Katliamı sonrası eylemler, Haziran Direnişi'nin yıldönümü ve Kürt halkının gerçekleştirdiği eylemlere yapılan saldırılar sermaye devletinin gelişmeleri ve geleceği nasıl okuduğu konusunda zihinlerde hiçbir kuşku bırakmamıştır.

Özellikle 6-7 Ekim Kobanê'ye destek eylemlerinde devletin estirdiği terör, onlarca insanın katledilmiş olması yeterince açıklayıcıdır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarını IŞİD çetelerinin hizmetine sunan AKP hükümeti, sınırları bu çetelere devretmeye çalıştı. Buralarda yapılan eylemlere karşı gerçekleştirilen saldırılar ve asker-polis kurşunuyla gerçekleşen infazlar geride kalan yılda dikkat çekti. Ayrıca AKP en iyi yaptığı işi bu yıl da sürdürdü. 11 Mart'ta Berkin'in katlini, 15 Haziran'da Adana'da 15 yaşındaki İbrahim Aras'ın polis tarafından vahşice öldürülmesi izledi. Yine son olarak Diyarbakır'ın Sur ilçesinde 16 yaşındaki Kadir Çakmak'ı öldürdüler.

TİHV ve İHD tarafından, 10-17 Aralık İnsan Hakları Haftası vesilesiyle hazırlanan rapora bakıldığında tablo daha iyi anlaşılacaktır. Bu rapora göre ilk 11 ayda gerçekleşen devlet terörünün özeti şöyledir:

2'si Türkiyeli, biri Afgan, biri Ukraynalı, biri de Rojava'lı olmak üzere 5 kişi gözaltında öldürüldü. Kolluk güçlerinin "dur ihtarına uyulmadığı" gerekçesiyle veya rastgele ateş açması sonucu 39 kişi infaz edildi, 61 kişi ise yaralandı. Köy korucuları 5 kişiyi öldürürken, 29 kişiyi yaraladı. 'Failli meçhul' cinayetler sonucu 50 kişi yaşamını yitirdi. Hapishanelerde çeşitli nedenlerle yaşamını yitiren tutsak sayısı en az 40 oldu. Zorunlu olarak askerlik yapan 35 kişi şüpheli biçimde yaşamını yitirdi. Sınır bölgelerinde 4'ü çocuk 27 kişi yaşamını yitirdi, 8'i çocuk 85 kişi yaralandı.

Diğer taraftan, 2014, aynı zamanda işkencenin de artarak sürdüğü bir yıl oldu. 2014'ün ilk 11 ayında toplam 726 kişi işkenceye maruz kaldıkları için TİHV'ye başvurdu. İHD'ye ise ilk 11 ayda kolluk güçleri ve köy korucularından işkence gördüğünü belirten 64'ü çocuk 1018 kişi başvurdu.

Devletin Kürt sorunu için "çözüm" yönteminin ne olduğu 2014 yılında bir kez daha görüldü. 16 Kürt emekçisi öldürülürken, 19 kişi de yaralandı. Kara mayınlarının patlaması sonucu 3 kişi yaşamını yitirirken 11 kişi de yaralandı. Kürdistan'da kalekol yapımları eşliğinde estirilen devlet terörü, Mahsun Korkmaz anıtına yönelik yapılan saldırı sonucu yaşanan Lice Katliamı ile başlayan devlet terörü, devamında gerçekleşen eylemlerde de aynı biçimde sürdü. İlk 11 ayda Kürt halkına yönelik yapılan ev ve kurum baskınlarında ise toplam 2380 kişi gözaltına alınırken, 377 kişi tutuklandı. Gözaltına alınmaların 1887'si, tutuklamaların 286'sı Eylül, Ekim ve Kasım aylarında yaşandı.

Emekçilerin Facebook gibi iletişim araçlarına yapılan yasaklama saldırısı hak ve özgürlüklere

baskının bir başka biçimi oldu. İfade özgürlüğünü sınırlayan yasa maddelerinden açılan davalar sonucunda 181 kişiye toplam 239 yıl 4 ay 29 gün hapis cezası verildi. Sekiz yayın ise toplatıldı. 30 Kasım'a kadar erişime engellenen internet sitesi sayısı 61 bin 780 oldu. Hapishanelerde tutsaklara yönelik tecritin bir parçası olarak sosyalist-sol yayınların ulaşımı da engellenmek istendi.

Toplantı ve gösteri özgürlüğü yok!

Kolluk güçlerinin toplantı ve gösterilere yönelik saldırıları sonucu toplam 21 kişi yaşamını yitirdi, 502 kişi ise yaralandı. Toplantı ve gösterilere yönelik saldırılar sonucu binlerce insan gözaltına alınırken yüzlerce tutuklandı. İHD verilerine göre 410'u çocuk, 8405 kişi gözaltına alındı. 68'si çocuk olmak üzere 803 kişi de tutuklandı.

Devlet terörü işçi sınıfını da tehdit ediyor

Devlet teröründen hakları için greve çıkan, eylem yapan işçi ve emekçilerin de nasibini aldığı bir yıl olan 2014, aynı zamanda grev yasaklarına da sahne oldu. Cam işçilerinin yasaklanan grevlerinin ardından maden işçilerinin de grevleri yasaklandı. Sınıfa yönelik en ciddi saldırı bu yıl ilk göğüsleyen, 60 günlük fabrika işgaliyle sınıfın şanlı tarihine yeni bir sayfa ekleyen Greif işçileri olmuş, ardından Kütahya Seyitömer işçileri, Cam işçileri, Yatağan işçileri ve elbette Somalı işçiler devletin terörüyle de karşılaşmışlardı. Sermaye devleti bu yıl işçi sınıfı üzerinde estirdiği terörü Greif işçileriyle başlatırken Nestle ve Sütaş işçileriyle sürdürdü.

Bu vesileyle önümüzdeki yıl AKP'nin MİT, polis ve ordu güçlerine sağladığı yeni yasal kolaylıklarla artacak olan devlet terörüne karşı en anlamlı ve sonuç alıcı yanıtın sınıf cephesinden verilebileceğini hatırlatmakta fayda var. Tarihinde MESS'e meydan okuyan, DGM'yi kapattıran, 'faşizme ihtar' çeken işçi sınıfı, hak ve özgürlükler mücadelesindeki yerini aldığı daha büyük kazanımların da önü açılacaktır.

Kürt cephesi: 2014 yılına Kobanê direnişi damgasını vurdu

Kürt halkı tam üç yıl, kimi vaatler eşliğinde devletin “Kürt açılımı” ile meşgul edildi. Sermaye devletinin dinci-gerici AKP aracılığıyla gündemleştirdiği “Kürt açılımı” bir ihtiyaçtan doğmuştu. Emperyalizmin yeni bölge politikaları, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin yatıştırılmasını, düzen içi kanallara çekilerek denetim altına alınmasını gerektiriyordu. Kürtleri ve Kürt hareketlerini, emperyalizmin Ortadoğu’yu kendi sefil çıkarları temelinde yeniden şekillendirme planlarının bir parçası haline getirmesi, bir başka deyişle Kürtlerle bölge düzeyinde ittifak kurup kendi yanında mevzilendirmesi ancak bununla mümkün olabilirdi. Sözde “Kürt açılımı” da, bunun sınırlı bazı tavizlerle başarılacağı inancına ve Kürt hareketinin silahlı gücünün şu veya bu biçimde tasfiye edileceği hesabına dayanıyordu. Ancak bu hesap tutmadı. Çok da uzun sürmeyen inişli-çıkışlı bir sürecin ardından, Habur Sınır Kapısı’ndan geri döndü. İçerde belli mutlar bağlanan “Kürt açılımı” iflas etmişti.

Fakat ona en büyük darbeyi Rojava çıkışı vurdu. Güney’de federe devlet, Rojava’da fiili özerklik ve Rojava çıkışıyla hemen hemen aynı döneme denk gelen Kuzey Kürdistan’da ‘alan tutma’ olarak adlandırılan ve Türk sermaye devletini iyiden iyiye zora sokan kapsamlı mücadele, AKP iktidarını ve şefi Erdoğan’ı köşeye sıkıştırdı.

Rojava çıkışı, Türk sermaye devleti ve onun adına devleti yöneten dinci-gerici AKP tarafından, kendilerine karşı bir savaş ilanı olarak nitelendi ve anında hedef tahtasına oturtuldu. İrkçi-şoven saldırganlıkta Hitler’den aşağı kalmayan Erdoğan her fırsatta ve her platformda Kürt halkının Rojava’da ortaya koyduğu iradeyi tanımadığını açıkladı ve Türkiye Kürdistanı’ndaki kanlı ve kirli savaşı Rojava’ya taşıdı. Dinci-gerici iktidarın ve Erdoğan’ın imdadına imralı çıkışlı “çözüm süreci” yetiştirdi.

“Çözüm süreci” aldatmacası öne sürüldü

Kürt emekçileri birkaç yıl da bu sözde “çözüm süreci” üzerinden türlü beklentiler içine sokuldu.

“Çözüm süreci” gerçekte özellikle seçim dönemlerinde, türlü vaatler eşliğinde bilinçli biçimde canlı tutulan bir aldatmacaydı. Gerçek yaşamda söylenenlerin esasa ilişkin bir karşılığı olamadı. Atılacağı söylenen adımlar atılmadı. Adım atan her defasında Kürt hareketi oldu. Ateşkesi Kürt hareketi ilan etti ve hep tek taraflı olarak kaldı. Bir bölüm gerillayı sınır dışına çekti. “Kan akmasın” dendi, buna uydu. Ne var ki, sermaye devleti ve onun adına AKP iktidarı kan akıtmaya devam etti. Barıştan söz edildi, ancak kirli savaş ve bunun ifadesi keyfi gözaltı ve tutuklama terörü, kalekol, karakol ve baraj yapımları, işkence, en demokratik gösterinin dahi kanla bastırılması, sınırdaki asker yığınağının artırılması, insansız savaş uçaklarıyla Kandil üzerinde keşif uçuşları yapılması, yargısız infazlar vb. Kürt halkının günlük yaşamının ayrılmaz parçası olmayı sürdürdü.

Sermaye devleti üç tutuklu milletvekilini ve bir kısım KCK dava tutuklusunu bıraktı, ancak vakit geçirmeksizin yeni tutuklamalara başvurdu. Cezaevlerinde ölümcül durumda olan hasta tutsaklar tüm çabalara rağmen serbest bırakılmadı. “Çözüm süreci” aldatmacasından hareketle “Kürt sorunu ha çözüldü, ha çözülecek” dendi, fakat tam tersi oldu. Haziran ayında karakol yapımına karşı yapılan gösteri bahanesiyle Lice yeniden bir savaş alanına çevrildi. Hedef gözetmeksizin Lice halkının üzerine kurşun yağdırıldı, katliam yapıldı. Temmuz ayında, bu kez de bayrak provokasyonu bahane edilip saldırılar yoğunlaştırıldı. Üstüne üstlük, başta Erdoğan olmak üzere, tüm AKP kurmayları bu kanlı icraatları savundular. İrkçi-şoven bir saldırganlık örneği ortaya koyarak, bıkmadan, usanmadan, “tek bayrak, tek devlet, tek dil, tek vatan” şiarını yükselttiler.

Kürt hareketi, bunca deneyime rağmen ne yazık ki, “çözüm süreci” sevdasından bir türlü vazgeçemedi. Zaman zaman, özellikle de Kandil’deki liderlik kadrolarının ağzından, sermaye devletinin ve Erdoğan’ın bir oyalama, zaman kazanma ve aldatma oyunu oynadığını dile getirirse de, bu ortaoyununu bozmaktan uzak durdu. Daha da kötüsü, “çözüm süreci” aldatmacasına dönük nerdeyse her eleştiriyi tepkiyle ve kuşkuyla karşıladı. Bunları süreci zora

sokan, sabote eden çabalar olarak niteledi.

Kısacası, “çözüm süreci” hareketin zaafiyet alanıydı. Kürt hareketi sürece fazlasıyla angaje olmuştu ve bozulmasını istemiyordu. Nitekim, Haziran Direnişi’ne bu kaygılarla yaklaştı. Bunun dolaysız sonucu olarak direnişi kuşkuyla karşıladı, uzak durdu. Bu aynı şeyi dinci-gericiliğin kanatları arasındaki kirli iktidar kavgası sırasında da tekrarladı.

Kobanê direnişi maskeyi düşürdü

2014 yılının Ekim ayında IŞİD Kobanê’ye dönük kapsamlı bir saldırı başlattı. IŞİD emperyalist gerici saldırganlığın yeni müfrezesiydi. Arkasında herkesten önce Türk sermaye devleti vardı. Sermaye devleti başından itibaren IŞİD’in bu saldırısını destekledi ve günlerce Kobanê’nin düşmesini bekledi. Fakat, emperyalist ağababaları gibi o da hüsrana uğradı. Zira, Rojava/Kobanê halkı IŞİD saldırısına destansı bir direnişle cevap verdi. Diğer şeylerin yanı sıra, bu direniş Türk sermaye devleti ve AKP gericiliğinin tüm foyasını da açığa çıkardı. T. Erdoğan ve AKP iktidarının “çözüm süreci” manevrasının gerçekten de bir aldatmacadan, oyalamacadan ve özellikle Kürt hareketinin silahlı güçlerini silahsızlandırma/tasfiye etme amaçlı kirli ve aşağılık bir manevradan başka bir şey olmadığını iyice anlaşılır hale getirdi. Fakat ne yazık ki, Kobanê direnişi de “çözüm süreci” aldatmacasına güç yetiremedi.

Kürt hareketi, “çözüm süreci” zaafiyetini, Kürt emekçileri, kadınları ve gençlerinin 6-8 Ekim’de on binler halinde tüm Kürdistan’da, serhıldanlar dönemini anımsatan bir biçimde alanlara çıktığı sırada sükûnet çağrısı yaparak tekrarladı. Hiç kuşkusuz tüm bunlar “çözüm süreci”ni kollama çabasının bir ifadesiydi ve her defasında AKP’yi kurtarıcı rol oynadı.

“Çözüm süreci”nde Öcalan faktörü

Dinci-gerici AKP iktidarı günümüzde pek çok çözümsüz sorunla uğraşüyor. Oldukça da sıkıntılıdır. Zira giderek derinleşen bir rejim krizi ile karşı karşıyadır.

AKP iktidarı ve Erdoğan'ın daha kolay manevra yapabildiği alansa, "çözüm süreci" zaafiyetinden kaynaklı olarak, Kürt sorunu alanıdır. Dinci-gericilik bu zaafiyetten her zaman iyi yararlandı.

Gerçek şu ki, bunda Öcalan'ın tayin edici rolü vardır. Erdoğan ve AKP iktidarı ne zaman zor durumda kalsa, imdadına Öcalan yetişmiştir. "Çözüm süreci"ne bağlanan umutlar ne zaman tükenme aşamasına gelse devreye Öcalan girmiştir. Kürt emekçilerinin 6-8 Ekim günlerinde ortaya koydukları militan ve kitlesel eylemler fırtınası da, Öcalan'ın gece yarısı müdahalesi ile durdurulmuştur.

Kobanê direnişi deyim uygunsa "çözüm süreci"nin ipliğini pazara çıkardı.

Tüm bu gelişmelere rağmen "çözüm süreci" aldatmacası hala gündemdeki yerini koruyor. Yine bir seçim süreci öncesindeyiz ve yine Öcalan devrededir. "Çözüm süreci" bu kez yasal kılıflar giydirilerek piyasaya sürülmüş bulunuyor. Dün akil adamlar, komisyonlar vb. ile zaman tüketildi, şimdi ise "derin müzakere aşamasına geçiliyor" söylemi ile zamana oynanıyor. Öcalan'ın teminatı ile süreç yeniden canlandırıldı. Yine beklentiler var.

Sonuç yerine...

Ortadoğu, 2015 yılında da emperyalist nüfuz mücadelelerinin ve bölgenin yerleşik statükosunu sarsan müdahalelerinin ve son yıllarda bölgede hiç eksik olmayan toplumsal çalkantıların ana sahnesi olmaya devam edecektir. Görünen o ki, bir yandan emperyalist müdahaleler, diğer yandan toplumsal çalkantılar, Ortadoğu'nun yerleşik statükosunu alt-üst edecektir. Bu ise, en çok Kürt hareketlerine yarayacaktır. Kaldı ki daha şimdiden, özellikle Kürdistan'ı paylaşan dört devletin (İran, Irak, Suriye ve Türkiye) Kürt halkına karşı bugüne dek oldukça olumsuz rol oynayan gerici tarihsel ittifakının zaafa uğraması durumu, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi için daha da elverişli koşullar yaratmıştır.

PKK ve YPG önce Şengal ve ardından da Kobanê direnişi sırasında ortaya koydukları pratikle hem itibar kazanmış ve hem de uluslararası güçler nezdinde meşrulaşmışlardır. Bu sayede manevra alanları genişlemiş ve imkanları daha da çoğalmıştır. Bir kez daha, Kürt sorunu gitgide öne çıkıyor, Kürt hareketleri her geçen gün daha da etkin bir konum kazanıyor, Kürt halkı her gün kazanımlarına bir yenisini ekliyor. Olayların akışı Kürtlerden yanadır.

Fakat, "Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüz yüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Bir kez daha, işçi sınıfı rolünü oynarsa, genel toplumsal mücadelenin önünü açacağı gibi, Kürt sorununda tam bir ayak bağına dönüşen "çözüm süreci" aldatmacasına son verip, nihayet, devrimci çözümün yolunu da açacaktır.

Emperyalizmin taşeronlarından işbirliği

ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya dönük saldırganlığının taşeronluğunu yapan bu iki devletin askeri alanda işbirliğini güçlendirmesi savaş ve saldırganlık nidalarının yükseltilmesi anlamına geliyor.

Katar Emiri Şeyh Temim bin Hamad Al Tani, geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye ziyaret gerçekleştirdi. Ankara'daki Erdoğan-Al Tani görüşmesinin ardından yapılan açıklamalarda, emperyalizmin bu iki taşeronunun askeri ve ekonomik alanda işbirliğini güçlendireceklerine dair ortaklıkları öne çıktı.

MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın baştan sona refakat etmesinin dikkat çektiği Al Tani ziyaretinde ekonomik işbirliği, enerji konusu ve başta Suriye olmak üzere Ortadoğu'daki gelişmeler ele alındı.

Görüşmelerin ardından yapılan basın toplantısında, iki ülke arasında yüksek stratejik komite kurulmasını öngören anlaşmaların imzalandığı bildirildi.

Bölgesel hayaller, askeri işbirliği

Başta Suriye olmak üzere, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist savaş ve saldırganlığın çığırkanlığını görev edinen Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, basın toplantısında yaptığı konuşmada askeri ve ekonomik alandaki işbirliğini kastederek, "Atacağımız bu adımlar her iki ülkenin de bölgesel anlamda neler olabileceğinin teminatıdır" dedi.

Katar ve Türkiye'nin her zaman dayanışma içinde olduklarını öne süren Erdoğan, "Hiçbir konuda ayrılığa düşmedik, her zaman dayanışma içinde olduk, mazlumların yanında olmayı ortak payda belirledik. Bundan sonra buna devam edeceğiz. Irak ve Suriye'deki gelişmelerle Filistin, Libya, Tunus ve Kıbrıs'ı ele alma imkânımız oldu. Çalışmalarımızı kararlılıkla sürdüreceğiz" diye konuştu.

Al Tani ise 'iki ülkenin askeri alandaki işbirliğinin

önemine' değinerek, "Türk ordusunun tarihi ve deneyimi, Katar ordusunun olanak ve yeteneklerini geliştirmeye yardımcı olacaktır. Katar her ne kadar savunma alanında oldukça yol kat etse de bu konuda Türkiye'den destek beklemekteyiz" dedi.

Katar ve Türkiye'nin yatırım ortaklıklarıyla ilgili olarak Al Tani, "Katar Türkiye'nin çok ayrıcalıklı dostu konumunda. Türk şirketlerinin etkinliği, yetkinliği ve uluslararası arenada kendilerini kanıtlamış olmalarının da önemi büyük. Bildiğiniz gibi birçok projemizi Türk şirketleri almayı başardı. Artık 2022'de yapılacak Dünya Kupası için altyapı projelerimiz var" dedi.

Taşeronların işbirliği, saldırganlığın yükselmesi demek

ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya dönük saldırganlığının taşeronluğunu yapan bu iki devletin askeri alanda işbirliğini güçlendirmesi ve bu işbirliğini somut bir biçime bağlaması, savaş ve saldırganlık nidalarının yükseltilmesi anlamına geliyor. Resmi teamüllere göre yeri bulunmamasına rağmen Emir'i karşılamaya MİT Müsteşarı'nın da katılması, Suriye ve Ortadoğu'da kirli planlar peşinde koşan MİT'in böyle bir görüşmede öne çıkarılması, görüşmelerin içeriği ve olası sonuçlarına dair açık bir fikir veriyor.

Hatırlanacağı gibi, Tayyip Erdoğan başbakan olduğu dönemde yaptığı ABD ziyaretinde de iki kez MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı konuşturmuştu, ABD Başkanı Barack Obama da Fidan'ı işaret edip "Biz de sizin Suriye'deki radikallerle neler yaptığınızı biliyoruz" diyerek Fidan'ın konuşmasına izin vermemişti.

Devlet terörüne karşı devrimci sınıf mücadelesi

Sermaye devletinin polis rejimi uygulamaları artarak sürüyor. "Makul şüpheli" iddiasıyla gözaltı terörü uygulamaları artıyor. Cemaate yönelik operasyonun parçası olarak "el koyma"ların başlamasına ilişkin tartışmalar devam ediyor. Polis devletinin göstergesi olarak Ankara'da OHAL tipi uygulamalar yaşanıyor. Ayrıca Maraş Katliamı anmasında da kolluk güçleri saldırganlıkta sınır tanımayarak, yeni döneme devlet terörünün damga vuracağını kanıtladılar.

Polis devleti uygulamaları artacak

Yeni "güvenlik" yasası ile "somut delil"e dayalı "kuvvetli" şüphelinin ortaya çıktığı koşullarda yapılan gözaltı işlemi tarihe karıştı. Artık "makul" şüpheliye dayalı polis devleti uygulamalarının esas alınacağı yeni ve karanlık bir dönemin kapısı açıldı. "Makul şüpheli" anlayışı ile emeğin tüm toplumsal kesimleri peşinen doğal şüpheli konumuna getirildiler. Böylece "Aksi ispatlanana kadar herkesin masum olduğu" ilkesi, yani "masumiyet karinesi" ayaklar altına alındı. Burjuva hukuk normunda yer alan "somut delil ve kuvvetli şüpheli olmadan kimsenin gözaltına alınmayacağı" ilkesi geçersiz kılındı. Yaygın gözaltı terörünün önündeki yasal engeller tamamen temizlendi.

Kuvvetli şüpheli olmadan gözaltına almamaya dair yasal norm, kolluk güçlerinin devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırılarında fiilen geçersiz kılınyordu zaten. Gelinen yerde, yeni çıkan yasa ile gözaltı terörü için kolluğun önündeki tüm engeller temizlendi. Kısacası emeğin tüm toplumsal kesimlerinin "makul şüpheli" olduğu bir tablo ortaya çıktı.

"El koyma"lar dönemi başlıyor

Yeni Güvenlik Yasası ile 'devlet güvenliği' gerekçe gösterilerek mallara, paralara, şirketlere el koyma maddesinin kapsamı genişletildi. Yeni yasayla "taşınmazlara, hak ve alacaklara el konulması"nın önü açıldı. Bu sayede AKP iktidarının sudan bahanelerle, borazanı olmayan medyanın tümüne el koyabilmesi mümkün hale geldi. Açık ki, AKP iktidarının asıl amacı, sadece kısa bir süre önceye kadar birlikte yürüdüğü Zaman grubuna el koymak değildir. Muhafiz, devrimci, komünist yayın ve her türden iletişim araçlarına el koyabilmektir.

Sıkıyönetim uygulamalarının önü açılıyor

Yeni terör yasası sıkıyönetim uygulamalarının önündeki engelleri temizledi. İlk uygulama haberi Ankara'dan geldi. Ankara 10'uncu Sulh Ceza Mahkemesi'nin kararı ile polisin, 13-27 Şubat tarihleri arasında Çankaya, Altındağ, Keçiören, Mamak, Yenimahalle ve Pursaklar ilçelerinde genel arama yapabilmemesinin önü açıldı.

Bu yasa ile birlikte emekçiler, sadece Ankara'da değil, tüm ülkede devlet terörünün hedefi haline

geldiler. Emeğin toplumsal dinamikleri polis terörüne daha fazla maruz kalmaya başladılar. Son süreçte polisin emekçilere yönelik saldırıları ayyuka çıktı. Katletme ve tutuklamalarda ciddi bir artış yaşandı. Tutuklananların sayısı bini aştı. Emekçilerin evleri şafak vaktinde basıldı. Gözaltı terörüne maruz kalan emekçiler işkencelerden geçirildi.

Artık polis her olayda silahını kullanmaya başladı. Özellikle Kürdistan'da gençler polis kurşunuyla katledildi. Yüksekova'da yaşanan öldürme olayından sonra, Diyarbakır'da da bir genci polis katletti. Kolluk güçleri sokakta Kürt halkına yönelik olarak vahşi terör uygulamaları ile yetinmedi. Faşistlerin ve dincilerin dışında herkese düşmanca saldırdı. Saldırılarda genç, kadın, öğretmen, işçi, kamu emekçisi ve benzeri ayrımlar yapmadı. Emekçileri göz önünde dövüp işkence yaptı.

Toplumsal patlamadan korkuyorlar

AKP iktidarı, devlet terörünün son hızla arttırılması ile toplumsal patlamanın önünü almayı planlıyor. AKP iktidarı emeğin toplumsal kesimlerinin yükselen öfkelerini kontrol etmek için emekçilere yönelik savaşa hazırlanıyor. Yeni terör yasası olan Kamu Düzenini Koruma Yasası'nı bunun için çıkardılar. Burjuvazinin menfaatlerinden ayrı düşünülmecek bu saldırının silahlı unsurları ise kolluk kuvvetleri ve kontra tetikçiler olacaktır.

Bir toplumsal patlama karşısında kolluk güçlerinin yetersiz kalacağını farkında olan AKP iktidarı kolluk güçlerini yeni yetkilerle donattı. Kolluk güçleri, kamu düzenini koruma ambalajıyla sunulan yasada yer alan 'vur emri'ne yaslanarak seri katiller ordusu halinde sokaklarda dolaşiyor. Polise verilen 'vur emri' ile aynı zamanda yargısız infazların önü açılıyor.

Panehir toplumsal mücadele

İşçi ve emekçiler yeni terör yasası ile dayatılan faşist baskıya, devlet terörüne, sermaye devletinin zorbalığına karşı mücadele ateşini büyütmelidirler. AKP iktidarı devlet terörünü tahkim etmeye yönelik Kamu Düzeni Yasası ile toplumsal muhalefeti tetikleyecek zemini kendi elleriyle hazırlamıştır. Terör yasası, emeğin toplumsal kesimlerinde yükselen öfkeye yol açacaktır. Tam da bu zeminde kitle hareketinin devrimcileşmesinin olanakları, devrimci-birleşik, kitlesel mücadelesinin zemini güçlenmeye açık hale gelmektedir. Devlet terörünü boşa çıkarmanın biricik yolu devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeektir. İşçi sınıfının eksenini oluşturduğu birleşik-militan devrimci kitle mücadelesini geliştirmektir.

İşçi ve emekçilerin, kaderlerini belirleyen terör politikalarına imza atanlara karşı direnişin yolunu seçmesi kaçınılmazdır. İçinde bulunduğumuz bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminde burjuvazi ve devletin faşist devlet terörünü tahkim etme çabası beyhudedir. Zira hakları ve geleceğine sahip çıkan emekçi kitlelerin önünde kurulan faşist barikatlar yıkılmaya mahkumdur. Faşist baskının haklarını kazanmak için mücadele etme kararlılığı gösteren kitleler açısından hiçbir hükmü kalmamıştır. Türkiye ve Ortadoğu coğrafyasında 1,5-2 yıldır yaşanan halk ayaklanmaları bunun en somut kanıtıdır.

Devlet terörünün ayyuka çıkacağı yeni döneme hazırlanmak komünistlerin, devrimci ve ilerici güçlerin en önemli görevlerinden biridir. Görev, devrimci, birleşik, kitlesel mücadeleyi ilmek ilmek örmek, emeğin toplumsal kesimlerinin öfkelerini örgütlü hale getirmektir. Zira sermaye iktidarı yasalarının, tezkerelerinin, sıkıyönetim hukukunun birleşik, kitlesel, militan, devrimci bir sınıf hareketi karşısında hiçbir geçerliliği yoktur.

Ayvalıtaş davasında oyun sürüyor

Ayvalıtaş davasında tutuksuz yargılanan sanık Cengiz Aktaş hakkında tutuklanma ve yakalanma talepleri de yine reddedildi. Duruşma 25 Mart 2015'e ertelendi.

Haziran Direnişi sırasında yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtaş duruşmasına 24 Aralık'ta devam edildi.

İstanbul Kartal'daki Anadolu Adliyesi'nde 6. duruşması görülen davada Ayvalıtaş Ailesi'nin avukatları duruşmanın daha büyük bir salonda görülmesi yönündeki taleplerini yinelediler. Avukatların bu talebi reddedildi.

Ayrıca avukatların, tutuksuz yargılanan sanık Cengiz Aktaş hakkında tutuklanma ve yakalanma talepleri de yine reddedildi. Duruşma 25 Mart 2015'e ertelendi.

Duruşmaya Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan, annesi Gülsüm Elvan, Hasan Ferit Gedik'in annesi Nuray Gedik de katılırken adliye önünde toplanan kitle de sloganlarla duruşma boyunca bekledi. Duruşma çıkışında adliye önünde bekleyenlerin yanına giden

Ayvalıtaş Ailesi ve avukatlar açıklamalar yaptılar.

Duruşmayı aktaran Av. Sevgi Evren, duruşmanın daha geniş bir salona alınması talebinin reddedilmesi karşısında tepkisini dile getirirken adliyede bunun için yeterli imkanın olduğuna vurgu yaptı.

Baba Ali Ayvalıtaş da yargılama oyununu teşhir ederek şunları ifade etti: *"Bir Mehmet kaybettim binlerce Mehmet kazandım. Bir Berkin kaybettik binlerce Berkin kazandık. Bir Ali İsmail kaybettik binlerce Ali İsmail kazandık. Ama Türkiye'de adaleti kaybettik. Adalet yok, hakim yok, savcı yok. Oyun çocukları bile şu anki adaletten daha iyi adalet sağlar."*

Yapılan açıklamaların ardından adliye önünde toplanan kitle sloganlarla adliyeden ayrıldı.

verdiği ifadesinde cinayetin dönemin İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek tarafından bilindiğini söylemişti.

Dava sürecinde açığa çıkan ses kayıtları ve tanık ifadeleriyle organize bir devlet katliamı olduğu görülen davada, soruşturma kapsamında gözaltına alınan dönemin Trabzon İstihbarat Şube Müdürü Faruk Sarı hakkında mahkeme kararını verdi.

'Kamu görevlilerinin ihmali olup olmadığına' yönelik yürütülen soruşturma kapsamında 'tutuklanma' talebiyle mahkemeye sevk edilen ve 'şüpheli' sıfatıyla dönemin Trabzon İstihbarat Şube Müdürü Faruk Sarı serbest bırakıldı. Mahkeme, Sarı için yurtdışına çıkış yasağı koydu..

Dink'in katillerine göstermelik soruşturma

Hrant Dink'in 19 Ocak 2007'de İstanbul Osmanbey'de katledilmesiyle ilgili dava sürecinde Hrant'ın katillerine dokunulmazken, ailenin başvurusu üzerine yeniden başlayan soruşturma süreci de benzer bir seyir izliyor.

Dink cinayetinin tetikçisi Ogün Samast, geçtiğimiz haftalarda yaptığı itiraf niteliğinde açıklamalarında, Hrant Dink cinayetinin asıl failinin devlet olduğuna işaret eden bir ifade vermişti. Samast, tanık olarak

Şerzan'ın katili 25 yıla yargılanacak!

12 Mayıs 2010 tarihinde üniversite öğrencisi Şerzan Kurt'un Muğla'da polis Gültekin Şahin tarafından katledilmesine ilişkin davaya 24 Aralık'ta devam edildi. Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya Şerzan'ın ailesinin yanı sıra arkadaşları ve çeşitli kurumlar katıldı.

Hakim hakaretleri duymamış

Duruşma sırasında Kurt Ailesi'nin avukatları savunma yaparken katil polis Gültekin Şahin hakaretlerde bulundu. Bunun üzerine avukatlar hakaretlerin tutanaklara geçmesini istedi. Ancak hakim "ben öyle bir şey duymadım" diyerek hakaretleri tutanaklara geçirmek istemedi. Avukatların ısrarı sonucunda hakaretler tutanaklara işlendi.

Diğer polis 7 kere ateş etti

Mahkemeye savunmasını ve olaya ilişkin bilgileri içeren bir CD'yi sunan Gültekin Şahin ise, başka polislerin de ateş ettiğini söyleyerek kendini aklamaya kalktı.

Kurt Ailesi'nin avukatlarından Mustafa Rollas, cinayetin kasten işlendiğini belirterek Yargıtay kararını hatırlattı. Şahin'in "olası kasttan öldürme" suçundan tutuklu olarak yargılanmasını talep etti.

Olası kasttan 20-25 yıla yargılanacak

Mahkeme heyeti oy birliğiyle Gültekin Şahin'e verilen 8 yıllık hapis cezasına ilişkin bozma kararına uyarak Şahin'in "olası kastla adam öldürme" suçundan yargılanmasına karar verdi. Ancak tutuklu yargılanması yönündeki talebi reddetti.

Savcı ise verdiği mütalaada Şahin'in 20 ile 25 yıl arasında hapis cezasıyla yargılanmasını talep etti. Bir sonraki duruşma 20 Şubat 2015 tarihine bırakıldı.

Banka patronlarının grev korkusu!

Bankalardaki bir grev, bankaların diğer finans kurumlarıyla entegre olmasından dolayı tüm finans sektörünü etkileyecektir.

Anayasa Mahkemesi geçtiğimiz Ekim ayında, 2012 yılında dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün imzasıyla yasalaşan 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun bazı hükümlerini iptal etmişti. Bunlar arasında bankacılık işkolunda grev yasağının iptal edilmesi de bulunuyordu. Böylece 12 Eylül döneminde getirilen bankacılık işkolundaki grev yasağı kalkarak, işkolunda çalışan yaklaşık 200 bin kişiye grev yapma hakkı tekrar verilmiş oldu. Bankacılıkta grev yasağı dünyada sadece Türkiye ve Mozambik'te bulunuyordu.

İşkolunda, Türkiye Bankalar Birliği verilerine göre, Eylül 2014 itibariyle 199 binin üzerinde çalışan var. Bunların yarıya yakınının BASS, BASİSEN, BANKSİS, BANK-Sİ-SEN, BANK-SEN ve ÖZ-FİNANS-İŞ sendikalarına üye olduğu tahmin ediliyor. İş Bankası, Yapı Kredi, Akbank, Ziraat Bankası, Halkbank, Şekerbank, Arap Türk Bankası ve Bank Mellat çalışanları bahsi geçen bu sendikalara üye.

Anayasa Mahkemesi henüz gerekçeli kararı yayımlamadığı için, şimdilik bir grev kararı söz konusu olmasa da banka patronları geçtiğimiz günlerde olası bir grev karşısında ne yapacaklarını konuşmak için vakit kaybetmeden bir araya geldi.

Çalışanları sendikaya üye bankaların genel müdürleri Türkiye Bankalar Birliği (TBB) başkanı ve yönetimi ile bir araya gelerek, olası bir grevi "en az hasarla" atlatabilmek için bir çalışma grubu oluşturdu. Böylelikle banka içinde hangi birimlerin kritik olduğu belirlenerek olası grev kararlarına karşı önlem alma yoluna gidilecek. Dünyadaki uygulamaları da araştırarak olan bu çalışma grubu aynı zamanda dijitalleşme ile birlikte bankacılık sektöründe değişen iş dinamiklerinin de olası bir grevden nasıl etkilenebileceğini araştırarak.

Tüm patronlar için olduğu gibi banka patronlarının da en büyük korkusu işçi ve emekçilerin grev silahını kullanmalarıdır. Bu korkudan dolayı da önceden önlemlerini almak için bir araya geliyorlar. Bakıldığında her biri sektöründe rekabet içindedir ancak söz konusu

ortak sınıf çıkarlarına dokunacak bir grev olunca birlikte davranmaktadırlar.

Bankalardaki bir grev, bankaların diğer finans kurumlarıyla entegre olmasından dolayı tüm finans sektörünü etkileyecektir. Banka sermayedarları korkularında haklıdır. Bunun yanında özellikle Haziran Direnişi'nden sonra beyaz yakalıların örgütlenme eğiliminin arttığı da bir başka gerçektir. Bu, banka işkolu için de geçerlidir. Zira işkolu emekçiler için oldukça yıpratıcıdır. Banka emekçilerinin ücretleri yoksulluk sınırı koşullarında hiç de yeterli değildir ve giderek düşmektedir. Aynı zamanda işsizlik baskısı bu işkolundaki emekçiler için sıklıkla karşılaşılan bir

tehdittir. AKP dönemi ile giderek artan özelleştirme saldırıları kapsamında kamu bankalarında çalışanlar, bankaların özelleştirilmesi, şube sayılarının azaltılması gibi risklerle karşı karşıyadır. Zaten özel bankalarda her daim işsizlik baskısı yüksektir. Yanı sıra işkolunun kendine göre meslek hastalıklarından, çalışma saatlerinin uzunluğuna, mobbing gibi saldırılara kadar emekçileri yıpratıcı yönleri oldukça fazladır. İşkolundaki emekçilerin grev hakkına sahip bir şekilde örgütlenmesi kuşkusuz ki patronları rahatsız edecektir.

Türkiye'deki sendikal yasalar hakkında AİHM'de çıkan kararların da etkisiyle bankacılıkta grev hakkının getirilmesi anlamlı olsa da borsada grev yasağının olduğunu da unutmamak gerekir. Sermaye ve devleti düzenlerinin bekası için ipleri elden bırakmıyorlar.

Kapitalizmin krizinin şiddetlenmesinin beklendiği önümüzdeki dönemde kapitalistlerin, olası grev dalgaları karşısında hazırlık yapmaları doğaldır. Böylesi dönemlerde faturayı işçi ve emekçilere keserek kurtulmayı umanlar grev silahını kuşanmış işçi ve emekçilerden de ölesiye korkmaktadır. Ancak kâğıt üzerinde yasal olsa da, sermaye devletinin, yasaklayamadığında işçinin grev hakkını fiilen ortadan kaldıran uygulamaları da unutulmamalıdır. Son Şişecam grevi deneyimi bu açıdan oldukça öğreticidir.

Bu nedenle önemli olan kâğıt üzerindeki haklar değil, işçi ve emekçilerin taban iradesine dayalı örgütlülüklerini kurarak, fiili-meşru mücadeleyle haklarına ve geleceğine sahip çıkma iradeleridir. Banka patronları olası grevlere şimdiden hazırlık halindeyken banka işçileri de hazırlıklarını buna göre yapmalı, örgütlenmelidir.

Sendikalar Kanunu ile ilgili Anayasa Mahkemesi'nin son kararlarında hangi değişiklikler vardı?

2012 yılında yasalaşan 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun bazı hükümleri Anayasa Mahkemesi'nin 22 Ekim 2014 tarihli kararıyla iptal edilmişti. Mahkeme, yasanın 25. maddesindeki, sendikal nedenle işten atılan işçilerden 30'dan az işçi çalıştıran işyerlerinde çalışanlar ve 6 aydan az kıdemi olanların sendikal tazminat davası açma haklarını ortadan kaldıran hükmünü iptal etti. Böylece bu işyerlerinde çalışanlar da 'sendikal' gerekçeyle işten atılsalar bile, kıdemlerine bakılmaksızın işe iade davası açabilecek ve 'sendikal tazminat' alabilecekler.

Mahkemenin kararlarından bir diğeri ise bankacılık ve belediye otobüsleri, şehir hatları vapurları gibi şehir içi toplu taşıma hizmetlerinde grev ve lokavt yapılamayacağına ilişkin kanun hükmünün

Anayasa'ya aykırı bulunmasıydı.

AYM'nin iptal ettiği bir diğer hükümse lokavtla ilgiliydi. Yasanın 60. maddesinin 6 numaralı fıkrasına göre grup toplu iş sözleşmesi kapsamındaki uyuşmazlıklarda sendika grev kararını işyerlerinin bir kısmı için alsa da işveren lokavt kararını başka işyerleri için de alabiliyordu. Bu hüküm kaldırılmış oldu.

Ancak yasanın yer alan çok sayıda sendikal hak ihlalinin iptal istemi reddedilerek çok sayıda yasak ve hak ihlali korunmaya devam etti. Mahkeme işkolu sendikaları dışında sendika kurulmasını engelleyen yasa hükümlerini anayasaya aykırı bulmazken, işkolu ve işyeri düzeyinde getirilen sendikal barajların iptal edilmesi talebini de reddetti. Ayrıca doğalgaz üretimi, petrol üretimi ve tasfiyesi ve dağıtım işlerinde grev yasakları Anayasa'ya aykırı bulunmayarak devam ederken, grev ertelemesini grev yasağına dönüştüren 63. madde de değişmedi.

2014: Katliam, yıkım ve direnişin yılı

Sermaye düzeninin egemenliği altında işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden, her geçen yıl aslında aynıdır. Baskı, sömürü, kölelik dayatmaları altında yaşam savaşı veren emekçi sınıflar için en "farklı" ve "özel" anlar ise mücadele alanları, sokaklardır.

2014 yılı da işçi sınıfı hareketi cephesinden böyle oldu. Geride bıraktığımız yıl, direnişin olduğu kadar yıkımın, katliamın da yılıydı. Sermayeye hizmette sınır tanımayan ve milyonlarca işçinin kanını sermayeye sunan AKP'nin olağanüstü katkılarıyla 2014 yılının hemen her gününde işçi katliamları ve iş cinayetlerine tanık olduk.

Madenler ve inşaatlardan gelen ölüm haberlerine birçok işkolunda kapitalistlerin aşırı kâr hırsı nedeniyle sebep olduğu yeni ölümler eklenirken işçi katliamlarının faturası işçiler için oldukça ağır oldu.

2014'te 2 bin işçi

AKP iktidarının hükümet koltuğuna oturmasının 12. yılında, güvencesiz çalışma koşullarının yaşama geçirildiği bir 'Taşeron Cumhuriyeti' yaratılırken AKP'li 12 yılda 15 bini aşkın işçi yaşamını yitirdi. Sadece 2014 yılında yaşamını yitiren işçi sayısı ise, şu günlerde 2 bine dayanmış bulunuyor.

Kuşkusuz, yüzyılın en büyük işçi katliamı olarak anılan Soma'daki madenci katliamı Türkiye'deki kapitalist sömürünün boyutlarını tüm dünyaya ilan etti. 13 Mayıs 2014 tarihinde Manisa Soma'da, Soma Kömür İşletmeleri'nin işlettiği Eynez Maden Ocağı, resmi rakamlara göre **301 maden işçisine** mezar oldu.

Yüzlerce işçinin yaşamını yitirdiği bu katliam, fabrikalarda ve tüm çalışma alanlarında yapılmayan denetimsizliği ve işçi güvenliği önlemlerinin alınmamasını gündeme getirirken buna karşı mücadeleyi de daha güçlü biçimde hatırlattı. Soma'da yüzlerce madencinin yaşamını yitirmesi karşısında ülke genelinde yüzbinlerce emekçi sermayenin gözü dönmüşlüğüne, AKP'nin politikalarına karşı öfkeyi büyüttü. Buna rağmen, işçi katliamları devam etti.

6 Eylül'de İstanbul Mecidiyeköy'de **Torun Center**

şantiyesinde, denetimi yapılmayan asansörün 32. kattan yere çakılması sonucunda 10 işçi iş cinayetine kurban gitti. Katliamlar durmadı. Bu kez, 28 Ekim 2014'te, asıl faturası günler sonar ortaya çıkacak olan **Ermeneç**'teki madenden haber geldi.

Karaman'ın Ermeneç ilçesinde Has Şekerler'e ait maden ocağında kâr hırsı ve denetimsizlik sonucu yaşanan işçi katliamında 18 maden işçisi yerin yüzlerce metre altında kaldı. Madenciler haftalar süren arama-kurtarma çalışmaları sonucunda bulunarak cenazeleri defnedildi.

Kapitalistlere sağladıkları rant alanları ve kıyaklarla, yaşanan katliamların baş sorumlularından olan AKP ise, kısmi iyileştirmelerin yer aldığı düzenlemelerle kirliliğini temizlemeye kalktı. Ancak bu da yeterli olmadı. Düzenlemelerde, işçi katliamlarına kapı aralayan işçi düşmanı düzenlemelere dokunulmak bir yana taşeron köleliğini ve güvencesizliği derinleştirecek yeni düzenlemelere imza atıldı.

Geride bıraktığımız yıl boyunca ülkenin dört bir yanından katliam haberleri gelse de işçi sınıfı ve emekçiler mücadele alanlarını boş bırakmadı. Hemen hemen tüm işkollarında sendikasılaştırma, taşeron köleliği, güvencesizlik ve düşük ücret dayatmalarına karşı işçiler mücadele yolunu tuttu.

Soma: Katliam ve direniş

Soma'daki büyük madenci katliamı, katliamın boyutu kadar madenlerdeki çalışma ve kölelik koşullarını da tartışmaya açtı. Katliamın ardından Soma'da defalarca kez yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştiren maden işçileri madenlerde işçi güvenliği önlemlerinin alınmasını talep ettiler. AKP, sendika bürokratları ve Soma Kömürleri AŞ eliyle göz göre göre ölüme gönderilmek istenen madenciler denetimi yapılmayan ocaklara girmeyi reddedince toplu kıyımdan geçirilerek işten atıldılar. Soma'daki madencilerin bir kısmının, T. Maden-İş'ten istifaya ederek DİSK'e bağlı Dev Maden Sen'e geçişi ise DİSK'in maden işçilerini kucaklayamaması nedeniyle sonuç vermedi.

Soma, katliamın burukluğuyla yeni bir yılı karşılamaya hazırlanırken ilçede bu kez yeni bir direniş çadırı kuruldu. Tes-İş Sendikası üyesi **Soma Termik Santrali işçileri**, özelleştirme saldırısına karşı direniş çadırı kurdular.

Greif işgali: Sınıf hareketinde yeni bir ölçü

Hiç kuşku yok ki, işçi sınıfı cephesinden geride kalan yılın en önemli çıkışlarından biri Greif işgali ve direnişi oldu. DİSK/Tekstil Sendikası üyesi işçilerin, taban örgütlülüğü ve tam bir işçi demokrasisine yaslanan mücadele süreci sınıf hareketinde yeni bir dönemin de başlangıcı oldu.

Fabrikalarındaki kölelik koşulları ve taşeron belasına, üretimden gelen güçlerini işgal eylemiyle birleştirerek isyan eden tekstil işçileri 60 gün süren işgal eylemleriyle işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu

gösterdiler. Greif'in fabrikalarında çalışan işçilerin yeni yılla beraber kadroya geçirilmeye başlanması da Greif işçilerinin büyük direnişi sayesinde yaşandı.

Greif işgal-direnişinin işçi sınıfı hareketi cephesinden açığa çıkardığı başka bir gerçek ise, sermaye işbirlikçisi DİSK/Tekstil yönetimi ile sağından soluna kadar sendikal bürokrasi gerçeğini ortaya koymasıydı. Ülke içinden ve dünyanın birçok ülkesinden emekçilerin de destek verdiği Greif işgali, Türkiye işçi sınıfı mücadelesine not düşülecek direnişlerden biri oldu.

Aynı süreçte Kütahya'da **Seyitömer işçileri** de işten atmalara karşı işyerlerini ateşe vererek militan eylemlere imza attılar.

Yatağan'ın mücadele kararlılığı

2014'e damgasını vuran bir diğer direniş ise Yatağan işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı uzun soluklu mücadelesiydi. 2013 yılında başladıkları direnişlerine 2014'te de devam eden enerji ve maden işçileri yıl boyunca mücadele kararlılıklarından vazgeçmedi. Yatağan Termik Santrali ve kömür işletmelerinin özelleştirilmesine karşı direnişi büyüten işçiler, santralin özelleştirilmesinin son aşaması olan devir sürecinde ise işyerlerine kapandılar.

Direnişin 447. gününde (6 Aralık) sendika yöneticileri ile santrali devralan şirket arasında yapılan görüşme sonucunda direnişin bitirilmesine karar verildi. Özelleştirmenin kabulü karşılığında devrin ardından yapılacak birtakım iyileştirmeler karşılığında sendika bürokratlarının sona erdirdiği direniş, işçi sınıfının örgütlü gücünün yanı sıra işçi sınıfı hareketinin önündeki engellere de işaret etti.

Şişecam grevi ve sermayenin korkusu

Geride kalan yılın iz bırakan grev ve direniş süreçlerinden bir diğeri ise, uzun yıllardır grev ateşinin

yanmadığı Şişecam'ın ülke genelindeki fabrikalarında cam işçilerinin grev silahını kuşanması oldu. Şişecam grevi, sermaye ve AKP'nin işçi sınıfı mücadelesinin gelişip büyümesinden duyduğu korkuyu da gözler önüne serdi. 20 Haziran'da 10 fabrikada başlayan Şişecam grevi, 8. gününde Bakanlar Kurulu'nun keyfi kararı ile yasaklandı. Kristal-İş Sendikası yönetimi ise, yargı kararının ardından devam edilen TİS sürecinde işçi iradesini yok sayarak satış sözleşmesine imza attı.

Basın emekçileri de mücadelede

İşçi sınıfına dayatılan güvencesizlik ve keyfi işten atma saldırıları geçtiğimiz yıl boyunca basın emekçilerini de vurdu. **Karşı** gazetesinde çalışan basın emekçileri, hakları verilmeden gazetenin kapatılmasının ardından Greif işçilerinin yolundan giderek işgal eylemi başlattı. Karşı'daki mücadele medyadaki güvencesizlik ve işkolundaki mücadele eğiliminin zayıflığı açısından dikkat çekti.

Taşeron köleliğine karşı mücadele

2014'te farklı illerde taşeron köleliğine karşı mücadele ön plandaydı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesinde bulunan **İzenerji** şirketinde çalışan işçiler, yaklaşık 3 ay sürdürdükleri mücadeleyi kazanımla sonuçlandırdı. İşçilerin mücadelesi sonucunda taşeron şirketler ihaleye teklif vermedi.

İzmir'de **Kafesan** işçileri, ihaleye girecek taşeron şirket patronlarını şantiye kapısını kapatarak içeri almadılar ve eylemleri sonucunda ihaleyi belediye bünyesindeki Kafesan şirketinin almasını sağladılar.

Yanı sıra bir dizi fabrika ve işkolunda işçiler mücadele ve direniş yolunu tuttu. **Küçükçekmece** Belediyesi'nde taşeron işçilerinin eylemleri, **Kapaklı**'da işten atılan belediye işçilerinin aylar süren direnişleri, Mersin Büyükşehir Belediyesi tarafından işten atılan **parkomat** işçileri de güvencesiz çalışmaya ve işten atmalara karşı eylemler gerçekleştirdiler.

Grev ve direnişlerle yeni mücadele yılına

2014 yılının son günlerine adım atarken bir dizi sanayi havzası ve işkolunda işçiler sendikal haklarına sahip çıkarak direnişlerini yeni yıla devretti.

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için **Sütaş**'ın Aksaray ve Bursa Karacabey'deki fabrikalarında işten atılan işçiler fabrika önü direnişlerini sürdürdü. Sendikal hakları engellendiği için Sütaş ürünlerini boykot etme çağrısında bulunan işçilerin direnişi iki fabrikada hüküm süren kölelik koşullarını da açığa çıkarttı.

Bursa Karacabey'de kurulu **Nestle** fabrikasında çalışan 28 işçinin, Öz Gıda-İş Sendikası'na üye iken TİS sürecindeki ihanete tepki gösterdikleri için işten atılmasının ardından başlayan direniş de yeni yıla girerken militan çizgisi ve kararlılığıyla öne çıktı. Tek Gıda-İş üyesi Nestle işçileri, işten atma saldırısına karşı fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemleri sırasında defalarca kez polis saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar.

Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'in yetkili olduğu **Ülker** fabrikasında DİSK/Gıda-İş'e üye oldukları için işten atılan işçiler 28 Ekim'de İstanbul Topkapı'da kurulu fabrika önünde direnişe başladılar. Ülker'deki kölelik koşulları ve Öz Gıda-İş yönetiminin ihanetine karşı Gıda-İş'te örgütlenen işçilerin direnişi 2. ayını geride bıraktı.

Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışırken Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 100'e yakın sağlık işçisi de 2014'ün son haftalarına doğru hastane önüne direniş çadırını kurarak mücadelelerini büyüttü.

Galatasaray Spor Kulübü eski başkanlarından Ergün Gürsoy'a ait **ME-PAR** Nakliyat'ta çalışırken TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi dördüncü ayına yaklaşıyor.

Abdi İbrahim, Mustafa Nevzat vb. ilaç fabrikalarına hizmet veren ve 360 işçinin çalıştığı **Zet Farma** Lojistik'te işten atılan DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası üyesi işçilerin direnişi sürüyor. İşçiler, Zet Farma'nın Hadımköy'deki işyeri önünde direnişlerine Kasım ayının başından bu yana devam ediyorlar.

BEDAŞ Avcılar İşletme Müdürlüğü'nden işçi sağlığı ve güvenliği talep ettikleri için atılan 26 işçinin direnişi devam ediyor. İstanbul Taksim'de bulunan BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde 130 günü aşkın süredir direnişte olan DİSK/Enerji Sen üyesi işçiler direnişlerinde kararlı.

Sendikal örgütlenme mücadelelerinde bir süredir büyük bir durgunluğun göze çarptığı petrokimya işkolunda ise, 2014'te öne çıkan mücadelelerden biri de **Deva İlaç** direnişi oldu. Petrol-İş Sendikası'nın örgütlediği Deva İlaç'ta, temmuz ayı içerisinde başlayan direniş, fabrikada üye çoğunluğunun sağlanması üzerine 17 Ekim'de sona erdi. Sendikal örgütlenmeye tahammül edemeyen patron süreç içinde 24 işçiyi sendikaya üye oldukları için işten attı.

Madenlerde mücadele

Ülke genelindeki madenler 2014'te işçi katliamlarıyla olduğu kadar eylemler ve direnişlerle de anılıyor.

Eskişehir'in **Mihaliççik** ile Denizli'nin **Beyağaç** ilçelerinde kurulu krom madenlerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grevler 6 ayı aşkın süredir devam ediyor. Sessiz sedasız devam eden grev sürecinde, toplam 266 işçi 15 Haziran 2014 tarihinden bu yana grevde. Eskişehir'de 166 işçi, Denizli'de ise 100 işçi tarafından sürdürülen grevlerde ücret zammı, servis ve insanca çalışma koşullarının sağlanması talepleri öne çıkıyor. T. Maden-İş Sendikası'na üye işçiler talepleri karşılanana kadar grevlerini sürdürmekte kararlılar.

Zonguldak'ın Ereğli ilçesi Kandilli Beldesi'ndeki **HEMA** Endüstri AŞ'ye ait maden ocağında, işten çıkarma saldırısına karşı aylardır mücadele eden işçiler birçok defa eylemler gerçekleştirdiler. İşçilerin direnişi AKP, HEMA patronu ve Genel Maden-İş bürokratlarının oyunuyla engellendi.

Metalde örgütlenme eğilimi

Sınıf bölükleri içindeki örgütlenme eğiliminin yıl boyunca sürdüğü işkollarından biri de metal sektörü oldu.

Kapı önü direnişin aylar boyunca sürdüğü ancak Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nin ortada bıraktığı **M&T Reklam** direnişi sona ererken M&T Reklam'ın Düzce'deki fabrikası önünde Birleşik Metal-İş üyesi işçiler direnişi sürdürüyor.

Yine aynı bölgede, **İNTEK Kalıp** iskele fabrikasında çalışırken Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan işçiler direnişlerini sürdürüyorlar.

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu **ICF** Isı Cihazları fabrikasında çalışırken DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler 5 aya yakın süredir direnişlerini sürdürüyor.

Bilecik'te bulunan **Toprak Demirdöküm** fabrikası işçileri, Birleşik Metal-İş öncülüğünde, gasp edilen ücret hakları ve sendika hakkı için mücadele ediyorlar.

Metal patronlarının basit bir oyuncakçı olan Türk Metal'in örgütlü olduğu yerlerde de işçiler huzursuzluk içerisinde. Bu fabrikalardan biri de Düzce'nin Cumayeri ilçesinde kurulu bulunan Anadolu Rulman fabrikası. Kombassan Holding'e bağlı fabrikada Türk Metal Sendikası'na üye işçilerin 18 Temmuz 2014 tarihinde, toplu sözleşme sürecinde taleplerinin karşılanmaması nedeniyle başlattığı grev sürüyor.

Kocaeli Gebze'de kurulu bulunan **Feniş Alüminyum** fabrikasında, tazminatları ve maaşları patron Sedat Aloğlu tarafından gasp edilen işçiler 2013 yılının Eylül ayından bu yana fabrika işgal eylemlerini sürdürüyorlar. Bugüne kadar, Gebze'de, Taksim'de, Aloğlu'nun holding binası ve evinin önünde, TÜSİAD önünde eylemler gerçekleştiren işçiler, işgal eylemleri ve direnişlerini ortada bırakan Çelik-İş ağalarına karşı da kararlı bir mücadele yürüttüler. Fabrikanın geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen satışının ardından işçiler üzerinde baskılar arttı. İşçilerin alacaklarını alma konusundaki belirsizlik sürüyor.

Çerkezköy-Kapaklı arasında kurulu bulunan Alman sermayeli **PAS** fabrikasında, işten atılan Türk Metal üyesi işçilerin mücadelesi devam ediyor.

Metalin rüzgarıyla...

2014'ün son günlerine doğru, MESS dayatmaları ve Türk Metal ihanetine karşı mücadele kararlılıklarını ortaya koyan metal işçileri damga vuruyor.

Metal işçisinin, sendika yönetimini de zorlayan grev isteği işçi sınıfı hareketinin gelişmesinin imkan ve olanaklarına işaret ediyor.

Metal işçileri: Sonuna kadar...

Gebze'de gerçekleştirdikleri mitingde MESS'e ve Birleşik Metal-İş yönetimine grev mesajı veren metal işçileri, Grup TİS sürecinde gelinen aşamayı gazetemize değerlendirdiler. Metal işçileri, MESS-Türk Metal oyununu bozmak için mücadeleyi büyütme ihtiyacına dikkat çekiyorlar.

'Sonuna kadar direneceğiz'

Metin (Bosal işçisi): Biz eğer bugün MESS'in önerdiği sözleşmeye imza atarsak mesailerimiz, tüm sosyal haklarımız elimizden alınacak. Bu da hem bizim, hem ailemizin hem de çocuklarımızın kaybıdır. Sonuna kadar direneceğiz, sonuna kadar gideceğiz.

'Greve hazırlık yapıyoruz'

Uğur Yılmaz (Cengiz Makina İşyeri Temsilcisi): Bu sözleşme bu şartlar altında kabul edilemez. Biz de bütün fabrikalar olarak bunun için mücadele kararı aldık. Bu mücadele bizi nereye götürürse biz de oraya kadar gideceğiz. MESS yapmış olduğu tekliflerle bizimle adeta dalga geçiyor. 3 yıllık sözleşme öneriyor. 3 yıllık sözleşme bizim için hak kayıpları demek. 2 sözleşmede bir kaybolan sözleşmemiz demek. Biz buna karşı direniyoruz. Nereye kadarsa bu iş, oraya kadar gideceğiz. Görünen o ki metal işçileri greve gidecek. Biz de bunun çalışmasını yapıyoruz. Arkadaşlarımızı buna hazırlıyoruz.

'Türk Metal üyeleri de ayaklansın'

Hakan (Schneider Elektrik işçisi): Türk Metal sarı sendikadır. İşverenlerle ortak olarak, sözleşmeyi 3 yıllık yaparak işçinin hakkını yemiştir. Kazandık diye kendi sitelerinde yayınladılar. Halbuki bu işçinin çok büyük bir kaybıdır. Şu anda saat ücreti vs. her şey geride kalmış 3 senelik sözleşmeye imza atarak Türk Metal ihanet etmiştir. Birleşik Metal-İş olarak bunu kıracağız. Türk Metal üyelerinin de ayaklanmasını istiyoruz.

Kızıl Bayrak / Gebze

Metal işçisi son sözünü söyledi...

"MESS'e ve Türk Metal'e teslim olmak yok, grev var!"

21 Aralık'ta binlerce metal işçisi MESS ve Türk Metal'in işbirlikçi-dayatmacı toplu sözleşme düzenine karşı Gebze'de buluştu. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Gebze, Kocaeli, İstanbul, Bursa ve Trakya şubelerinden işçilerin fabrika pankartlarıyla katıldığı miting oldukça kitlesel ve coşkulu oldu. Hemen hemen tüm fabrikalardan yüzde 80'e yakın bir katılım sağlandı. Disiplinli kortejlere de bazı istisnalar dışında canlı ve coşkulu bir hava hakimdi.

Asıl önemlisi ise metal işçileri grev kararlılıklarını net ve tok biçimde, hem düşmana, hem de sendika yönetimine gösterdiler. Öyle ki "Metal işçisi grev istiyor!" sloganı mitingin başından sonuna kadar atıldı, alanı dalga dalga dolaşıp durdu. Böylelikle mitingde damgasını vurmuş oldu.

Tok biçimde ortaya konulan bu istek karşısında ise Genel Başkan Adnan Serdaroğlu ve yönetim, körler ve sağırları oynadı. Yönetimin bu kayıtsızlığı karşısında ise alan bir yerden sonra başka sloganlarla yanıt vermekte gecikmedi. "Metal işçisi grev istiyor!" sloganını "Başkan bizi greve götür!" ve en son nokta olarak da "Başkan bir kere grev desene!" sloganları izledi.

Tüm ısrarlara rağmen Serdaroğlu şiiirlerle süslediği konuşmasının akışını değiştirmede. Suya sabuna dokunmayan, bazı bölümleri daha önceki konuşmaların tıpatıp aynası olan konuşmasında ise tek bir kez dahi grev sözcüğü geçmezken, "Haklarımızın tarihini ileri bir evresinde elbette geri alırız" türünden mücadeleyi soğutmaya yönelik olduğu her halinden belli ifadeler sıraladı. Ama metal işçisi, genel başkandan şiir ve edebiyat değil, net ve tok bir grev kararlılığı ile mücadeleyi omuzlama iradesi istiyordu. Bu ısrar karşısında ise nihayet Serdaroğlu, yazılı konuşmasını bırakıp "Grev ve TİS komiteleri grev derse biz de elbette en öne düşüp yürürüz" diyebildi. Bu kadarının ise baskıyı savuşturmaya yönelik bir manevra olduğu her halinden belliydi. Bunun için metal işçisi grev istemeye devam etti.

Pekala MESS'e karşı tok bir grev kararlılığı gösteren metal işçisinin bu tutumu, sendika yönetimi tarafından en ileriden sahiplenilip alkışlanabilirdi. Ama bundan özenle kaçıldı. Kürsüden yanlışlıkla atıldığı belli tek bir grev sözcüğünün geçtiği slogan da yarım bırakıldı.

Bu durumda kürsü ile alan arasında açık bölünme ortaya çıkmış oldu. Birleşik Metal-İş

Merkez Yönetimi alanda kendisini tok biçimde gösteren grev kararlılığına yanıt verecek gücü ve iradeyi gösteremedi. Böylelikle de bugüne kadar "mücadeleci" bir görüntü vermeye özen gösteren yönetim ile alandaki metal işçileri arasında belirgin bir gerilim ortaya çıkmış oldu. Gerilimin gerisinde, grevden kaçınan ve mevcut biçimiyle toplu sözleşmeyi imzalamaktan yana olan yönetimle bu tutumu benimsemeyen, grev silahını kullanmakta istekli taban arasındaki tutum farklılığı var elbette.

MESS ve Türk Metal mitingde kendisini gösteren büyük grev kararlılığı karşısında korkmuş olmalıdır. Besbelli ki fotokopiye imza atmak eğiliminde olan yönetim de işinin zor olduğunu anlamıştır.

Bu noktada umarız ki yönetim mitingde tabandan yükselen ve genel başkanı da köşeye sıkıştıran grev isteği karşısında, gericilik yapmaz ve bu taban iradesini çiğnemeye kalkmaz. Umarız ki mitingde ortaya çıkan bu tablo onlara bir ders olur da, tutup metal işçisine grev yolunda önderlik yapabilecek bir irade gösterebilirler. Ya da en azından yolu açabilirler önünde durmazlar.

Ne yazık ki anlayışlarını ve tarzlarını bildiğimiz için yönetimin pek umutlu değiliz. Bu durumda gözümüzü, bugün büyük bir mücadele iradesi ve kararlılığı gösteren metal işçilerine dikmeliyiz. Bu kararlılığı mayalayan ileri ve öncü metal işçileri daha örgütlü ve cesur biçimde ortaya koymalı ve inisiyatifleri ellerine almalıdırlar.

Unutulmasın ki geçtiğimiz sözleşme döneminde yönetimin bu geri duruşuna boyun eğdiği için Birleşik Metal-İş, tüm metal işçilerinin nezdinde büyük bir güven ve itibar kaybı yaşamıştı. Eğer bugün de aynı şey olursa artık geçmiş mücadelelerle yaratılmış değerler tümünden bir yana itilmiş olacak ve sendikanın yara almış olan itibarı da sıfırlanacaktır.

Öte yandan ise, yönetimin tabana rağmen ve onu boyun eğdirerek bugünkü geri tutumda ısrar göstermesi halinde, aynı zamanda bu yönetimin sendika bünyesinde de elinde kalan son itibar kırıntılarını da ortadan kaldıracak, inandırıcılığını sıfırlayacaktır. Bu durumda ise doğrusu toplu sözleşmenin ardından başlayacak olan genel kurul sürecinde yönetimi zor günler bekleyecek.

Metal İşçileri Birliği

Gebze mitinginde metal işçisinden grev mesajı

2014-2016 MESS Grup TİS sürecinde Türk Metal'in satış sözleşmesini imzalamasının ardından MESS dayatmalarına karşı mücadele kararlılıklarını ortaya koyan metal işçileri 21 Aralık'ta Gebze mitinginde buluştu. Birleşik Metal-İş TİS Komisyonu toplantısında MESS dayatmaları ve satış sözleşmesine karşı grev eğilimlerini ortaya koyan metal işçileri mitingde bu eğilimlerini bir adım ileriye taşıyarak Birleşik Metal-İş yönetimine "Metal işçisi grev istiyor" mesajı verdiler.

Canlı ve coşkulu kortejler

Metal işçilerinin Eski Trafo Meydanı'nda toplanmasının ardından başlayan yürüyüşte en önde DİSK pankartı yer aldı.

DİSK pankartının ardından ise Birleşik Metal-İş'in şube pankartları sıralandı. Birleşik Metal-İş Gebze Şube pankartının arkasında metal işçileri fabrika pankartları ile yürüdüler.

Birleşik Metal-İş kortejlerinden yürüyüş boyunca "MESS MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganları sıkça atıldı.

Mitinge Gebze'deki MESS kapsamında fabrikaların yanısıra Bursa, Trakya ve Kocaeli'den de metal işçileri katılım sağladılar.

Birleşik Metal-İş'in İstanbul'daki iki şubesi de Gebze mitingine kitlesel katılım sağladı.

"Metal işçisi grev istiyor"

Cumhuriyet Meydanı'nda miting programı kısa bir müzik dinletisiyle başladı. Saygı duruşuyla devam eden miting programında ilk sözü DİSK Genel Başkanı Kani Beko aldı. Metal işçisinin mücadele geleneğine dikkat çeken Beko, metal işçisinin DGM ve MESS'e karşı mücadele tarihini hatırlattı. Metal işçilerinin Grup TİS sürecindeki mücadelesine değinen Beko, DİSK olarak metal işçilerinin yanında olacaklarını ifade etti.

Metal işçisinden sendika yönetimine grev mesajı

Mitingin ana konuşması ise Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu tarafından yapıldı. Grup TİS süreciyle ilgili somut mesajlar vermekten kaçınan Serdaroğlu'nun konuşması

boyunca miting alanından yansıyanlar ise metal işçisinin MESS dayatmalarına karşı grev eğiliminin somut bir göstergesiydi. Serdaroğlu'nun, mücadele edenleri ve direnenleri selamlayarak başladığı konuşması boyunca miting alanındaki binlerce işçiden "Metal işçisi grev istiyor!" ve "Geliyor geliyor genel grev geliyor" sloganları yükseldi. İlk önce zayıf ardından ise tüm alana yayılan bu slogan mitingde damgasını vurdu. Serdaroğlu'nun konuşmasını sık sık sloganlarla kesen işçiler "Başkan bizi greve götür!" diye seslenerek kürsüdeki yöneticilere mücadele kararlılıklarını gösterdiler. Metal işçilerinin bu mesajı Adnan Serdaroğlu tarafından "Her şeyin bir zamanı var arkadaşlar. O da gelecek" sözleriyle karşılandı. Sürece dair bir konuşma metni hazırladığını söyleyen Serdaroğlu, metal işçisinin kararlılığı nedeniyle daha fazla söze gerek olmadığını ifade etti. Sendikanın kurulları hangi kararı verirse sendikanın yönetiminin de o kararı uygulayacağını söyleyen Serdaroğlu, süreçle ilgili somut herhangi bir açıklamada bulunmadı.

Direnenler mitingde buluştu

Binlerce metal işçisinin yanısıra mitingde direnişçi işçiler, ilerici ve devrimci güçler de katılım sağladı. Düzce'de direnişlerini sürdüren İntek ve MT Reklam işçilerinin yanısıra DİSK/Gıda-İş üyesi Ülker işçileri, Liman-İş üyesi Kumport işçileri, Zet Farma işçileri ve Dev Sağlık-İş üyesi Maltepe Üniversitesi Hastanesi işçileri de pankartlarıyla katılarak metal işçileriyle sınıf dayanışmasını büyüttüler.

MİB: İşgal, grev, direniş!

Birleşik Metal-İş kortejlerinin ardından Eğitim Sen Gebze Şube üyeleri kortejde yer aldılar. Eğitim Sen üyelerinin ardından ise "MESS dayatmalarına ve kölelik düzenine karşı işgal, grev, direniş" pankartı ile Metal İşçileri Birliği (MİB) yürüdü. MİB üyeleri, "MESS dayatmalarına, kölelik düzenine karşı işgal, grev, direniş" başlıklı bildileri başta metal işçileri olmak üzere mitingde katılanlara ulaştırdılar. MİB'in ardında Gebze İşçilerin Birliği Derneği ve Devrimci Gençlik Birliği de pankartlarıyla yer aldılar. Birleşik Haziran Hareketi, EMEP, SODAP, ESP, HKP ve Alınteri de mitingde flamalarıyla katıldılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

Türk Metal satış sözleşmesini pazarlıyor

MESS'le imzaladığı satış sözleşmesini 'zafer sözleşmesi' olarak pazarlamaya çalışan Türk Metal çetesinin şefi Pevrul Kavlak, 20 Aralık'ta yapılan Türk Metal Bursa Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu'nda konuştu.

Metal işçisinin 3 yıl boyunca açıklıkla terbiye edilmesinin altına imza atan Türk Metal'in şefi, MESS'le imzaladıkları sözleşmeyle 'metal işçisinin bir lokmasını dahi masada bırakmadıklarını' iddia etti.

Bu dönem 3 yıllığına imzalanan sözleşmeyi pazarlamak için 2. yılın ardından yapılacak 3,5 puanlık kölelik artışını örnek gösteren Kavlak, şimdiye kadarki TİS süreçlerinde 3 yıllık sözleşmeyi kabul etmemelerinin nedenini istedikleri koşullar oluşmamasına bağladı. Bu dönem ise istedikleri koşulların sağlandığını iddia eden Kavlak, önceki TİS süreçleri için 'direndik reddettik' iddiasında bulundu. Metal işçilerine 'Hepinize helal olsun' diye seslenen Kavlak, kendi üyeleri dışında diğer sendikaların üyelerinin de, imzaladıkları sözleşme için Türk Metal'e 'Allah razı olsun' dediklerini iddia etti. İşbirlikçi-ihanetçi sendikacılık çizgisini 'sosyal sendikacılık' olarak tanımlayan Kavlak, bu konuşmasını 'vatan ve bayrağa sahip çıkma' yönündeki ırkçı-şoven seslenmelerle destekledi.

Kavlak, salonda hazır bulundurduğu bir grup 'tarafarı' tarafından tezahüratlarla desteklendi.

İşçilerden seçime protesto

Genel kurulda metal işçileri göstermelik olarak yapılan seçimleri protesto etti. Başkan adayının önceden belirlenmesine, ikinci bir aday çıkarılmasına izin verilmemesine ve seçim sandığının açık olarak konumlandırılmasına karşı işçiler bu oyunu protesto ettiler.

İşçiler sandıklara attıkları oy pusulalarının üzerine "adaletsiz seçim" yazdılar.

Bosch'ta toplu sözleşme sancısı

Bosch'ta toplu sözleşme sürecinde MESS ile Türk Metal arasındaki ilk görüşme 23 Aralık'ta gerçekleşti. Bosch yöneticilerinden kimsenin katılmadığı görüşmede 87 maddeden idari maddelerden oluşan 27'si kabul edildi. Bir sonraki görüşmenin ise 9 Ocak'ta yapılması kararlaştırıldı.

Görüşmelerin sürüncemeye bırakılması işçilerin tepkilerini topluyor. 3 yıldır zamsız çalışan işçilerin sabrı tükeniyor. İşçiler bu sözleşmenin Türk Metal'in son şansı olduğunu söylüyorlar. Türk Metal bürokratları da taslaktan sapma olmayacağı yönünde "namus sözü" vermek zorunda kalıyorlar.

Anlaşılan o ki, Bosch'ta Türk Metal, işçiler ile patronun beklentileri arasında sıkışmış durumda.

Türk Metal'in sunduğu taslak kabul edilirse 5.04 olan saat ücreti 5.75'e getirilecek ve üzerine 50 kuruş iyileştirme zammı yapılacak. Sonra ilk 6 ay için yüzde 12, diğer 6. aylarda ise sırasıyla 7, 6, 6 oranlarında zam yapılacak.

Tabiki taslak üzerinde bu böyle. Varlığını patrona borçlu olan Türk Metal'in işçilerin basıncı olmaksızın bu taleplerin yanına yaklaşması mümkün değil.

“İşyerinde benim gibi isyan eden yüzlerce işçi var”

Coşkunöz’de çalışan bir işçi, Türk Metal’in satış sözleşmesini gazetemize değerlendirdi.

- Son durumu nasıl değerlendiriyorsun?

- Şimdi bizim toplu sözleşme taslağımızdaki talebimiz yüzde 14’tü, dediler ki gerçekçi bir rakam. Ama patronlar buna karşılık “Enflasyonu veririm daha başkasına karışmam” dedi. Daha ben ne bekleyebilirim ki bu adamlardan. İşveren kendi sözünün arkasında duruyor. Kendi sınıfının mücadelesini sonuna kadar veriyor. Diyor ki; “Ben, zenginim zengin kalmalıyım. Bana çalışan elemanlar sefaletten sürünseler de benim emrimden çıkmasınlar, sürünmeye devam etsinler.”

Diyorlar ki; “Onlar yüzde 3 dedi biz dik durduk yüzde 9,78 aldık.” Bunların dik duruşu bu yani. Utanmadan çizelgeleri asmışlar fabrikaya, ‘dik duruşumuzun sonuçlarını aldık’ gibi şeyler. Aldıkları şeylere baktığınızda benim maaşıma yansıyan bir şey yok. Dik durmuşlar da ne almışlar, askerlik yardımı gibi insanın ömründe bir kere başına gelecek bir şey. Evlilik yardımı insanın bir kez alabileceği bir yardım, ölüm yardımı keza öyle. Ya zaten bunu yüzde 500 yapsan ne olur, ömründe bir kez alacaksın? Senin dik duruşun bu mu?

İnsanlarla dalga geçiyorlar. Maalesef bizim işçi arkadaşlarımız da koyun sürüsü gibi araştırmadıkları, sorgulamadıkları için bunları alkışlıyorlar. Bu kadar da safça bir hareket olamaz yani.

“Ücret için yüzde 3,78 artı işyeri ortalaması yüzde 6” diyorlar. En basitinden ekmek 75 kuruştan 1 TL’ye çıktı. Yani yüzde 30 zam oldu. Bu mu onların adil sendikacılığı bu mu onların gerçekçi zamları?

- Türk Metal, Türkiye’nin en çok üyesi olan sendikası. Bu büyük bir potansiyel güç demek. Yani sen istesen şalteri indirsen haklarını koparıp alabilirsin. Peki neden yapamıyor?

- Çok basit en başta başkandan yardımcılara, sekreterlerine ve şube başkanlarına kadar silsile yoluyla, hepsi oturdukları koltukları o kadar sevmişler ki, kimse o koltuktan olmak istemiyor. Bunun için ellerini taşın altına koymak istemiyorlar. Bilmiyorum

bıçak kemiğe ne zaman dayanır, zaten onlar istemese de işçiler onları oradan gönderirler.

- Umudun var yani?

- Şüphesiz buna inanıyorum. Emekliliğime 20 yıl var benim, bu zaman içerisinde bunu göreceğime inanıyorum. Çünkü işyerinde benim gibi isyan eden yüzlerce arkadaşım var.

- Türkiye’de işçi sınıfında şu an bir kıpırdanış var gibi görünüyor?

- Bugün artık hiçbir işçinin aidat ödediği sendikanın onun için bir şey yapabileceğine inancı yok. Bugün üç beş tane baba yiğit çıkıp, “biz yeni bir sendika kurduk” dese ve koparıp alsa bir şeyleri, DİSK gibi de değil yani. Bağımsız ve hiçbir işverenin elini öpmeyen, hiçbir oda borsa başkanının elini öpmeyen bir sendika kursalar çığır açarlar. Afedersiniz bugün bizi sağmal inekler gibi gören Türk Metal ve DİSK yöneticileri, elindeki bu sağmal inekler kaçmasın diye, yüzde 5 ile yüzde 10 ile değil de yüzde 25 ile oturup yumruğunu masaya vurup almak için çaba göstereceklerdir. Ama şimdi onlar rahat çünkü rakipleri yok adamların.

- Peki bu durumda işçiler için patronlarla olduğu gibi işbirlikçi sendikacılarla da hesaplama zamanı geldi diyebilir miyiz?

- Ben kalben inanıyorum. Örneğin bir Greif işçileri. Bunlar bunun mayasını çaldılar. Belki bugün önemsiz gibi görünebiliyor. Ama inanıyorum ki benim gibi insanların içinde fırtınalar koparabilecek, Türkiye’de yürekli insanlar var. Belki bugün arkasından giden çok insan yok gibi ama mutlaka on binleri yirmi binleri arkasından götürebilecek, fırtınalar koparabilecek yürekli insanlar var. Bence uygun şartların, uygun havanın oluşması gerekiyor. Direnmeliyiz ve hakkımızı almamız.

Türk Metal üyesi işçiler, gazetemize yaptıkları açıklamalarda Türk Metal’in satış sözleşmesine ve önümüzdeki dönemki mücadeleye dair görüşlerini dile getirdiler.

“Bu çeteyi daha ne kadar besleyeceğiz”

Aynur: Türk Metal çetesinden beklenen bir satış sözleşmesi daha imzalandı. Biz işçi sınıfının çıkarlarını hiçbir şekilde savunmayan bu çetevari sendikayı, sözde işçilerin sendikası olan bu çeteyi daha ne kadar aidatlarımızla besleyeceğiz? Her sözleşme sürecinde biz işçilerin hiçbir hakkını dile getirmez, sahip olduğumuz haklarımızı savunmaktan aciz durumda bir çete. Biz işçiler daha ne kadar sessiz kalacağız. Her toplu sözleşme sürecinde göstermelik eylemler ya da yerine getirmeyecekleri vaatlerde bulunurlar. Bu çeteden hesap sormak için bizim daha güçlü bir örgütlülüğe ihtiyacımız var. Birbirimize kenetlenmekten ve mücadele etmekten başka bir kurtuluşumuz yok. Bizleri kandırmalarına izin vermeyelim. Sözleşme bitiminde sanki zafer kazanmış gibi bütün fabrikaları dolaşıp bizlere satış sözleşmesini nasıl imzaladıklarını anlattılar. Bizler her sözleşme döneminden sonra dövüneceğimize şimdiden bu çeteden hesap sormak ve MESS’in bizden çaldıklarını geri almak için örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bugünden itibaren önümüzdeki TİS sürecine hazırlanmalıyız. Türk Metal çetesinden ancak böyle kurtulabiliriz.

Örgütlü-örgütsüz bütün işçileri satılmış sendikalardan hesap sormaya ve sendikalarımıza sahip çıkmaya çağırıyorum.

“Sözleşmeyi sokakta yırtmalıyız”

Sadri: Türk Metal üyesi bir işçiyim. İhanet şebekesi olarak çalışan Türk Metal Sendikası imzaladığı 3 yıllık sözleşme ile 95 bin metal işçisini ve örgütsüz diğer metal işçilerini bir kez daha metal patronlarının sömürü cenderesinin içerisinde bir başına bıraktı. Bunu siteleri ve dağıttıkları ‘Vardiya’ dergisiyle zafer olarak aktarmaya çalışıyorlar. İşçileri kandırmaya, yalanlarla işçilerin gözünü boyamaya çalışıyorlar.

Sözleşmenin işçileri ilgilendiren yönlerinin tamamını açıklamamaktalar. Esnek çalışmaya dair kısmı saklanmakta, hastalıklardan dolayı alınan raporların kesilmesi, denkleştirme çalıştırmalarla ilgili alınan kararlar saklanmakta. Bu durumun kendisi bile imzalanan ihanet sözleşmesinin içeriğini anlatmakta. İşçiler bu konular hakkında hiçbir biçimde bilgilendirilmemekte.

İmzalanan bu ihanet sözleşmesinin içeriğini biz metal işçileri yaşayarak öğreneceğiz. Ama kesin olan bir şey var ki bu sözleşme sonrası bizi daha ağır şartlar altında bir çalışma yaşamı beklemekte. Biz Türk Metal üyesi işçiler olarak bu ihanet sözleşmesini sokakta yırtmalıyız, eylemlerle ortadan kaldırmalıyız.

Kani Beko ve omuzdaşları sınıf mücadelesinin önündeki barikattırlar!

B. Seyit

Ülker direnişinin 57. gününde patron usakları direniş karşısında bir kez daha tehditler savurmuşlardır. Ülker işçilerinin haklı direnişini kırmak için her yolu deneyen Ülker patronu ve hizmetindeki kolluk güçleri direnişten duydukları rahatsızlığı direnişin 57. gününde (22 Aralık) bu sefer pankartları, çadırı kaldırtma dayatması ile sürdürmüşlerdir. Ülker patronu da çok iyi biliyor ki; bir yere işçiler çadır kurmuşsa ve bu çadır kaldırırsa direniş iradesi kırılmış demektir. Ülker patronu ve bütün patronların çadır saldırganlığının arkasında bu neden yatmaktadır. Çadırı işçilere kaldırtmak irade kırılmasına yol açtığı gibi, çadırı kuranların dışı dış mücadelesi karşısında orantısız zor ve şiddet kullanarak kaldırtmakda direniş kararlılığının, sınıf kininin artmasını sağlamaktadır. Ülker işçilerinin direniş çadırı her direniş çadırının olduğu gibi sermayenin sömürü ve saldırılarına karşı işçi sınıfının bir mevziisi olarak duruyor.

Direniş çadırına tehdit ve DİSK bürokrasisinin yalanları!

Ülker işçilerinin direniş çadırına yapılan tehdidin ardından DİSK Genel Başkanı Kani Beko, bir açıklama yayınladı. Açıklamasında DİSK'in direniş çadırını savunması önemli bir yerde duruyor. Fakat kullanılan ifadelerin kendileri için gerçekliği olmadığı gibi bu ağa takımının buna uygun bir pratikleri de şimdiye kadar olmadı.

DİSK'in mücadele değerlerini dillerine dolayan bu ağa takımı kürsülerde hoş sözler söylemesini, kulağa hoş gelen açıklamalar yapmasını çok iyi beceriyorlar. Fakat söylediklerinin boş laf yığını olduğu biliniyor.

Ülker işçilerinin direnişine yönelik özel güvenlik saldırısının ardından hızlıca bir açıklama yapan DİSK bürokrasisinin başı Kani Beko, nedense bu hassasiyetini Greif Direnişi'nde bir kere dahi göstermedi. Çok kritik aşamalardan geçen direnişin karşı karşıya kaldığı saldırılar karşısında ağızlarını açıp tek kelime dahi etmediler. Parmak ısırtacak bir hazırlıkla gerçekleştirilen polis saldırısı karşısında seyirci kaldılar. 60. günlük işgal boyunca direnişçi işçilerin meşru-militan tutumlarının "yasal" olmadığını bunun için bir şey yapamayacaklarını, Rıdvan Budak denen haine biat edilmesini öğütlemekten başka hiçbir söz söylemediler. DİSK Tekstil'in yönetimindeki hainler DİSK Genel Sekreteri ile birlikte saldırı günlerinde işçilerin onayı olmadan sözleşme imzaladıklarında bile bu hain takımına arka çıkan tutumlar sergilediler. Hem de imzanın atılmasından kısa bir süre önce "işçilerin iradesi dışında yapılan hiçbir sözleşmeyi DİSK olarak tanımayız" demelerine rağmen.

Bu kafa yapısına sahip bir anlayışın Ülker direnişçilerinin çadırlarına yönelik saldırı karşısında tutarlı olması abesle iştigaldir. Açıklamanın sahibi-sahipleri tribünlere oynamanın dışında bir şey yapmamaktadır. Yarın eğer bir saldırı olursa "biz üzerimize düşeni yaptık" demek için yapmaktadırlar. İnaniyoruz ki Greif işgali için de aynısını söylüyorlardı.

Ülker için açıklama yapanlar Greif için neden tek bir söz söylemediler!

Ülker direniş çadırını savunan Kani Beko ve diğer DİSK ağaları Greif direnişi karşısında ise tek bir adım dahi atmadılar. Bunu bir yana bırakalım tek bir söz dahi söylemediler. Hatta işgalcilerin basıncı ile verdikleri sözleri dahi yerine getirmediler. Verdikleri sözlerin yerine neden getirilmediği Kani Beko'ya sorulduğunda ise Arzu Çerkezoğlu'nun İstanbul'daki direnişlerle ve Greif'le ilgilenmek için görevlendirildiği verilen sözlerin yerine getirilmemesinin nedeninin Çerkezoğlu olduğunu ifade ederek kendi sorumluluklarından sıyrılmaya çalışmışlardır. Birbirlerini suçlayarak uzlaşmacı anlayışlarını ve Greif işgali karşısındaki korkularını perdelemeye çalışmışlardır.

Greif'e sahip çıkmadılar çünkü Greif işgalinde tam bir sınıf savaşı vardı. Greif işgalcileri sermaye düzeninin yasaları ile hiçbir hakkın elde edilmeyeceğini biliyorlardı. Bunun için düzenin yasalarını bir kenara iterek işçi sınıfının mücadele yasaları ile hareket ettiler. Ağa takımını korkutan önemli bir yan budur. Bu tutumu sahiplenmeleri demek, sermaye düzeniyle, düzen kurumlarıyla kurdukları bağları, çıkar ilişkilerini reddetmek demektir. Bunu göze almak ise işçi sınıfı mücadelesine adanmak demektir. Mücadelenin gerektirdiği her türlü yol ve yöntemi meşru görmek demektir. Ne kafaları ne de yürekleri buna uymayanların, hesapları başka olanlar Greif'e sahip çıkma cüreti gösteremediler. Greif Direnişi şahsında DİSK'i DİSK yapan değerlere sahip çıkma cüreti gösteremediler. DİSK'in mücadele değerleri onlar için, sarf edilen sözden başka bir anlam ifade etmiyor.

Bunun içindir ki Ülker işçilerine yapılan saldırıyla ilgili boş da olsa güzel sözler söyleme cüreti gösterebiliyorlar. Biliyorlar ki, Greif işgali için söylenen her söz (altı doldurulmasa dahi) sömürü düzenine bir karşı duruştur.

Yalanla kurulu dünyaları er ya da geç yerle bir olacaktır!

Ağa takımının yalanlar üzerine kurdukları dünyaları er ya da geç yerle bir olacaktır. İşçi sınıfı örgütlerinin olanaklarını sınıfı düzene bağlama aracı olarak kullananlar, meclis koltuklarında koltuk kapma yarışının aracına dönüştürenler işçi sınıfının öfkesi ile yerle bir olacaktır. Öncü işçiler sermayenin saldırılarına karşı olduğu kadar sendikal ihanete ve bürokrasiye karşı da dışı dış mücadelelerini sürdürecektir. Greif işgalinin rehber aldığı DİSK'i DİSK yapan değerler ortada kalmayacaktır. Sınıfın kurtuluş mücadelesine kendini adanmış öncü işçilerin elinde geliştirilerek geleceğe taşınacaktır.

Geçmişin mücadele değerlerinin geliştirilerek geleceğe taşınmasının bir ifadesi olan Greif Direnişi yeni Greif'lerle taçlandırıldığında sendika ağalarının yalanlarla kurulu dünyası parçalanacaktır.

Esenyurt'ta iş cinayeti

İşçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin hiçe sayıldığı inşaatlar bir işçiye daha mezar oldu. 20 Aralık sabahı, Esenyurt Hoşdere Yolu üzerinde bulunan bir inşaatın dış yapımını onarım sırasında, işçi Cuma Kayataş'ın üzerinde bulunduğu iskele 28'inci kattan 24'üncü kata kadar çöktü.

Cuma Kayataş, düşmenin etkisiyle ağır yaralandı. Yaralanan işçinin hayatını kaybettiğini belirledi.

Enkaz altında kaldı

Amasya İl Özel İdaresi İşhanı'nın yıkımı sırasında 6 katlı bina çöktü. Beton yığınlarının altında kalan iki iş makinesi operatöründen biri hayatını kaybetti.

Amasya'da 20 Aralık'ta meydana gelen olayda, belediye tarafından yıkımı devam eden İl Özel İdaresi İşhanı aniden çöktü. Binanın kepi üzerine çökmesi nedeniyle operatör Osman Hamurkoparan (31) ile bir başka iş makinesinin operatörü Satılmış Karadoğan (29) beton yığınlarının altında kaldı. Hamurkoparan'ın cansız bedeni çıkarıldı. İşçinin cesedi, Sabuncuoğlu Şerefeddin Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

İnşaat işçisi çatıdan düştü

Ordu'nun Altınordu İlçesi'ne bağlı Akyazı Mahallesi'nde bulunan 2 katlı binanın çatı katındaki inşaatçı çalışan Gökhan Akçin adlı işçi, iş güvenliği önlemleri alınmadığı için dengesini kaybedince beton zemine düştü. 24 Aralık'ta gerçekleşen olayın ardından diğer işçilerin yardımıyla hastaneye kaldırılan Akçin, hastanede hayatını kaybetti.

28 yaşındaki işçi Gürgentepe ilçesinde toprağa verildi.

File işçiden değerli

İzmir'in Karşıyaka ilçesinde Ali Demirci adlı işçi, iş güvenliği filesinin bulunmaması nedeniyle canından oldu.

24 Aralık sabah saatlerinde işyerine gelen Demirci'nin başına 11'inci kattan demir iskele parçası düştü. Ağır yaralanan işçi, sağlık ekiplerinin müdahalesine rağmen hayatını kaybetti. Demirci'nin cansız bedeni, Adli Tıp Kurumu morguna kaldırıldı.

İş cinayeti, inşaatçı bulunan ihmaller zincirini de gözler önüne serdi.

“Bize yapılanlara sessiz kalmayın!”

Gondol Plastik'ten atılan bir kadın işçi, fabrikada yaşanan ağır sömürü koşullarını ve kadın işçilerin karşılaştığı taciz ve tehditleri gazetemize anlattı.

Kıraç'ta kurulu bulunan Gondol Plastik Fabrikası'nda çalışıyordum. Burası işçilerin 7/24 sömürüldüğü, karşılığında 3-5 kuruş verildiği, insan hayatının ucuz olduğu, işçilerin, özellikle kadın işçilerin hayatının tehlikede olduğu yerdir.

Gondol Plastik Fabrikası'nda sömürünün sınırı yoktur. Sürekli mesailere kalmak zorunda bırakılırız. Bırakılırız, çünkü aldığımız 3-5 kuruş yaşamamız için yetmemektedir. İnsanca yaşamamız için yeterli ücretleri alsaydık eğer mesaiye kalmak zorunda kalmaz, insan olduğumuz hatırlanır bizim de dinlenmeye, sosyal faaliyetlere katılma vaktimiz olurdu. Sigortasız çalıştırılırız, hakkımızı istediğimizde ise üzerimize atılan kirli suçlarla işten de atılırız. Bir diğeri Gondol Plastik Fabrikası çalıştırdıkları işçileri insan yerine koymaz, adeta işçilere insanlık dışı muamele yapar. İsterler ki bizler dünyaya at gözlüğü ile bakalım, bize çok gördükleri 3-5 kuruşluk maaşı bile hesap kitap yapmadan alıp susalım. Bordro diye birşey yoktur. Bize o ay ne münasip görülmüşse onu alırız. Bunun hesabını sorduğumuzda da muhasebeci Şaziye Hanım saçma sapan hesaplar yapıp kafamızı karıştırıp gönderir. Çünkü Gondol'da bütün kirli işler dönmektedir. Muhasebecisinden ustasına, ustasından patronuna kadar birbirlerinin pisliklerini örtmek için ortak çalışırlar.

Hepsinden öte Gondol Plastik Fabrikası'nda kadın bir işçi isen şayet her türlü kaba söze, tacize, iftiraya uğrayabilirsin. Kadınsın ya atılan iftiraları açıklayamazsın ya onların gözünde acizsin ya da susup daha çok çalışırsın patronun parasına daha da para katsın diye. Bunu müdür olan Coşkun da her fırsatta söyler: “Çok çalışın patronumuz daha da zengin olmak istiyor”. Bu düzen böyle büyümeyi zaten. Bir mazlum, zalimin yükselmesi için ezilir hep. İşçiler sigortasız çalışır, can güvenliği yoktur, iş kazası

geçirdiğinde hastanede olay örtbas edilir. Denetim olduğunda işçileri elektrik odasına saklarlar.

Yakın zamanda da bir olay yaşandı ki, bunu bütün açıklığı ile anlatır. Fabrikanın ustalarından olan Muhammed usta telefonda bir kadın işçiyi tehdit edip ahlaksız tekliflerde bulundu. Kadın işçi bunu kabul etmeyince fabrikada en ağır şekilde çalıştırarak bizim için cehennem olan fabrikayı daha da cehenneme çevirdi. Olaydan haberdar olmam ile birlikte bu sorunu müdüre kadar taşıdım. Ancak sonra anladım ki kimi kime şikayet etmişim. Müdürün odasında yüzleştiğimizde ahlaksız Muhammed usta pişkin pişkin kendini haklı çıkarıp olaydan sıyrıldı. Müdür de olayı büyütmeden kapattı tabi. Bunun üstüne bir de Muhammed usta yaptığı ahlaksızlığı bastırmak için namaz kılıp tiyatrosunu devam ettirdi.

Benzer olay Durdu usta tarafından da başka bir kadın işçiye yapıldı. Bu olay sonucunda da ben işten çıkarıldım. Yaptıkları pisliliği ortaya çıkardığım, sessiz kalmadığım için fabrikanın kapısı önüne konuldum. Ancak burdan bütün kadın-erkek işçi arkadaşlarıma sesleniyorum. Bize yapılanlara sessiz kalmayın. Hepimiz işçiyiz, hepimizin kardeşiz. Susun denildikçe daha neler yaşanacak. Kadınlar bastırılıp sindirildiği için konuşamayacak. Ki, bizim fabrikada olan buydu. Tacize maruz kalan kadın sustu ve devam etti çalışmaya. Şunu bilsinler ben işçiyim, işçilik benim hayatım, bugün burda yarın başka yerde ve o hayatı dürüstçe ve namusluca yaşamak için hakkım için susmayacağım ve herkese anlatacağım. Biz bir gün çoğalarak geldiğimizde Muhammed ustadan da Durdu ustadan da onların zihniyetinden de hesap soracağız. İşte o gün aciz gördükleri biz kadınlar güzel günleri bütün pisliklere rağmen kuracağız.

Gondol Plastik Fabrikası'ndan atılan bir kadın işçi

BDSP'den hastane direnişçilerine ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 20 Aralık günü, Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde direnişte olan işçileri ziyaret etti.

Maltepe Meydanı'ndan sloganlarla direniş çadırı önüne yürüyen BDSP'liler direniş alanındaki işçiler tarafından karşılandı.

BDSP temsilcisi, direniş alanında yaptığı konuşmada, direnişi selamlarken taşeronlaştırmanın ölüm demek olduğunu ve buna karşı mücadelenin önemini vurguladı. “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile halaylar çekildi.

Ardından hastane direnişçileri ziyaretçileri selamladılar ve taleplerini haykırdılar. Hastanedeki çalışma koşullarının giderek ağırlaşması üzerine çalışma saatlerinin kısaltılması, yaptıkları iş kalemlerinin azaltılması ve ücretlerinin artırılması için Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye olduklarını anlatan işçiler sendika üyeliğinin 2. ayında ilk olarak 1, ardından 3 işçinin işten atıldığını belirttiler.

İşçiler, son olarak ise 94 işçinin daha işten atıldığını ifade ettiler. Rektörlüğün “Artık sizinle çalışmayacağız, yerinize taşeron firma getireceğiz” dediğini aktaran işçiler sendikalı olmanın anayasal hak olduğunu belirterek direnişe devam edeceklerini açıkladılar.

Kızıl Bayrak / Kartal

Direniş sürüyor, dayanışma büyüyor

Direnişçi işçilerle dayanışmak için 4 Ocak'ta Bursa'da gerçekleştirilecek etkinliğin hazırlıkları kapsamında kent merkezinde ve bazı ilçelerde afişleme yapıldı.

Teleferik ve Emek semtleri, Nilüfer ilçesi, Görükle, FSM, Korupark AVM ile Küçük Sanayi Sitesi civarında afişler kullanılarak Sütas, Nestle ve Mepar işçilerinin sesi Bursalı emekçilere duyuruldu. Bursa kent merkezindeki bu bölgeler dışında dayanışma çağrısı Yenişehir ilçe merkezine de ulaştırıldı. Cam işçilerinin yoğun olarak yaşadığı ilçe merkezinde çeşitli noktalara afişler asılarak emekçiler dayanışma gecesine davet edildi.

Yanısıra Heykel'de bildiri dağıtım gerçekleştirildi. Ajitasyon konuşmaları ile yapılan dağıtım sırasında işçilerin kölelik koşullarına karşı aylardır direndiklerine vurgu yapılarak dayanışmayı yükseltme çağrısında bulunuldu.

Kızıl Bayrak / Bursa

Yeni bir yıl ve de

“Son on yıl içinde emperyalizmin bütün gelişimi ve genel eğilimi, uluslararası işçi sınıfını şu gerçeği gittikçe daha açık ve seçik görmeye yöneltti: Emperyalist politikanın korkunç baskısına karşı proletaryanın doğru cevap vermesini sağlayabilecek olan, yalnızca, geniş kitlelerin bizzat sahneye çıkışı, kitle gösterileri ve kitle grevleridir: Bunlar devlet iktidarı için verilecek devrimci mücadeleler dönemini zorunlu olarak er veya geç başlatacaktır. Şu andaki çılgınca silahlanma ve savaş taşkınlıkları karşısında, dünya barışının sürmesini sağlayabilecek ve bir dünya yangını tehdidini defedebilecek olan, yalnız ve yalnızca, emekçi kitlelerdeki mücadele kararlılığı, onların güçlü kitle eylemlerini gerçekleştirme yetenekleri ve buna hazır oluşlarıdır.” (Rosa Luxemburg, 1 Mayıs Düşüncesi İlerliyor, 1913)

İnsanlık bir takvim yılını daha geride bırakıyor. Geçen yüzyılın son on yılına damgasını vuran ideolojik ve politik gericiliğin karanlığı, bu yüzyılın başlarında, aslolarak da 2005 yılından itibaren ortaya çıkan güçlü toplumsal hareketler tarafından yarıldı. Çok değil, daha çeyrek yüzyıl önce “tarihin sonu”nu kutsayıp, ‘ebedi barış’ın zaferini ilan edenler, kapitalist-emperyalist sistemin boylu boyunca saplanıp içinde debelendiği krizin, bu krizin devamı olarak derinleşen toplumsal yıkım ve emperyalist savaşların tutuşturduğu yangınların ortasında buldular kendilerini. Modern revizyonist, bürokratik devlet kapitalizmi sistemlerinin yıkılıp, bu pazarların Batılı kapitalist tekellerinin vurgun alanlarına açılmasının sağladığı olanakları tepe tepe kullanıp tüketenler kendi tarihlerinin sonuna tosladılar. Dün bu pazarların Batılı kapitalist tekellerinin hizmetine açılmasının sağladığı olanaklar, Çin ve Rusya’nın da kapitalist pazarlardan ‘hak’ talep etmeye başlamasıyla tersine döndü. 2008’de açığa çıkan kapitalist sistem krizinin tetiklediği pazarlara sahip olma savaşları derinleşerek yaygınlaştı.

Emperyalist devletlerin sahip oldukları pazarları ölümüne bir saldırganlıkla genişletme çabaları ve savaşları yaşanırken, aslolarak kapitalist üretim ve mülkiyet biçiminin derinleştiği doğanın ve toplumun yıkımı emekçi halklarla sermaye güçlerini karşı karşıya getirerek, emek-sermaye çatışmasına ivme kazandırdı. Bütün olgular, bu güçler arasında süren çatışma ve savaşların çok daha sertleşerek derinleşip, genişleyeceğine işaret ediyor.

Emperyalist rekabet ve yeniden paylaşım savaşları

2014 yılı, emperyalist tekellerin rekabet çatışmalarının keskinleştiği, süren emperyalist çatışma ve savaşları Ortadoğu ile sınırlama çabalarının boşa çıkarak, Ukrayna örneğinde olduğu gibi, rekabet

savaşlarının Avrupa’ya taşındığı yıl oldu. ABD emperyalizminin önderliğindeki NATO güçlerinin müdahalesi Ukrayna’nın fiilen bölünmesini sağladı. Rusya hegemonyasındaki Doğu Ukrayna-Kırım ile ABD-Almanya hegemonyasındaki Batı Ukrayna olarak fiilen ikiye bölünen ülkedeki çatışmalar, Batı Ukrayna parlamentosunun Aralık ayı içerisinde aldığı NATO’ya üye olma kararıyla yeni bir aşamaya taşınarak somut bir tehlikeye dönüştü. Bu durum Ortadoğu’da süren emperyalist hegemonya savaşlarının, Çin-Rusya etki alanlarında daha da sertleşerek derinleşeceğinin çok daha güçlü işaretleri olarak görülmeli. Ukrayna örneğinde olduğu gibi gericici-faşist akımların öncülüğünde kışkırtılan eylem dalgaları, Hong Kong ve Venezuela’da tekrarlanarak sonuç alınmaya çalışıldı. ABD emperyalizminin Küba’yla girdiği diplomatik manevra da bu gericici amaçla doğrudan ilişkilidir. Bölgemizde yaşanan emperyalist işgallerin yarattığı kirliliğin büyüdüğü gibi IŞİD gibi çetelerin vahşi ve barbar terörünü bahane eden ABD’nin başını çektiği emperyalist koalisyon, bölgedeki varlığını emperyalist rakiplerine karşı olduğu gibi bölge halklarının ayaklanmalarına karşı takviye etmek için de kullandı.

Petrol fiyatlarının spekülasyonlu bir şekilde düşürülmesi, bütçelerinin asıl gelirini petrol ve enerji geliri üzerine kuran ülkelerde krizi derinleştirecektir. Enerji fiyatlarındaki düşüşün asıl olarak Rusya ekonomisini hedeflediğini gören Putin’in İran’la birlikte OPEC ülkelerine yönelik petrol üretiminin düşürülerek fiyatlardaki düşüşü önleme çabaları, ABD emperyalizminin baskısı altındaki OPEC devletleri tarafından kabul edilmedi. Kaya gazının ihracatına da başlayan ABD emperyalizmi böylece bir taşla iki kuş vurmuş oldu. Dahası, enerji fiyatlarının düşmesinden büyük avantajlar elde eden Çin’e, petrol fiyatlarının düşüşü üzerinden ve başkalarının cebinden verilen rüşvetle, NATO güçlerinin Rusya’yı yalıtma saldırılarına

karşı Çin’i atıl durumda bırakarak, Rusya’yı iyice yalnızlaştırdılar. BRIC, SIO gibi ittifaklarla DB, IMF ve NATO karşıtı bir odak yaratmak isteyen Çin-Rusya ittifakını frenleyerek ellerini güçlendirdiler. Bu durum aynı zamanda, emperyalist tekeller arasındaki ittifakın çıkarlara bağlı olarak değişebileceğini, belirleyici olanın rekabet olduğunu tanıtladı.

Ancak bütün bunlar, bu yılın Eylül ayında Galler’in Newport kentinde düzenlenen NATO Zirvesi ve Kasım ayında Avustralya’da yapılan G20 Zirvesi’nde alınan kararlarda olduğu gibi, emperyalist güçler arasında süren rekabet savaşlarının keskinleşerek ve en azından şimdilik iki ayrı emperyalist ittifak güçleri arasında devam edeceği gerçeğini değiştirmeye yetmiyor.

Ekonomik-politik krizi ideolojik kriz tamamlıyor

Kapitalist dünyanın derinleşerek devam eden ekonomik ve siyasal krizi, burjuvazinin ve onun ideologlarının ideolojik krizini de derinleştirdi. Yerküremizde ortaya çıkan sorunların çözümünün anahtarının teknik gelişme, ekonomik büyüme ve serbest pazar ekonomisinde olduğu zırvalarının üzerinde iğreti olarak duran albenileri döküldü.

Marks’ın kapitalist üretim tarzının analizlerinde ortaya koyduğu gibi, bütün maddi zenginliklerin kaynağı emek ve doğadır. Burjuvazinin varlığını sürdürebilmesinin koşulu, zenginliğin kaynağı olan bu iki yaratıcı gücü sömürerek yıkıma uğratmasına bağlıdır. Kapitalist üretim ilişkileri altında zorunlu olarak sağlanan teknik ve ekonomik gelişme ve büyüme, bu güçlerin yıkıma uğratılması pahasına sağlanmıştır.

Kapitalist üretim sürecinin krize girmesinin sonunda serbest pazar papazlarının burjuva devletlerin

Boşa çıkan sosyal reform programları ve devrimci görevler

Eksik olarak sunduğumuz bu tablo kitle hareketlerinin yükseliş trendinin militan biçimler olarak sürdürdüğünü gösteriyor. 2014 yılını bitirdiğimiz şu günlerde kitle hareketlerinin ortaya çıkardığı devrimci olanakları görerek, kitle hareketlerinin birbirinden yalıtılmışlığını aşarak bu hareketleri devrimci bir programla birleştirme gibi zorlu bir devrimci görevler dizisi ortaya çıkıyor.

Yükselen işçi ve emekçi halk hareketleri sosyal reform programlarının bu dönemin devrimci görevlerini karşılamaya yetmediğini yeterince kanıtlamıştır.

Emperyalist AB'nin sosyal reformunu amaçlayan Yunanistan'daki SYRİZA, Bin Ali artıklarının kuyruğuna takılan Tunus'un Halk Cephesi veya Mısır'da askeri darbeyi olumlayan ve kendilerini sosyalist olarak sunanların program ve pratikleri gibi... bunların ülkemizdeki fikirdaşları olanların AKP'ye karşı CHP ile ittifak arama çabaları dönemin sertleşen sınıflar savaşının devrimci ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyor. Sosyal reform partilerinin değişmez bahaneleri olan 'büyük tehlikeye karşı cepheyi genişletme' argümanları zırva olmaktan öte, işçi, emekçi ve gençlik hareketlerinde yıkıcı sonuçlara yol açıyor. Sınıflar savaşımında 'büyük' tehlikenin olmadığı bir anın bile olabileceğini düşünen ve savlayanların yeri devrimci saflar olamaz. 'Sosyalizmin safları içinde, emek ile sermaye arasında akılcı, barışçı bir tartışmanın yaşanabileceği umutları' artık geride kalmıştır, "iyi niyete elini uzatmak" gibi önerilerin burjuvaziye kuyruk olmaktan başka bir işlevinin olmadığı da yaşanan acı deneylerle yeterince kanıtlanmıştır.

Son söz olarak, Rosa Luxemburg'un bundan yüzyıl önce, adeta günümüzü anlatırcasına sosyalizm saflarında ortaya çıkan sosyal reform hayallerine ve kuyrukçuluğa karşı yaptığı devrimci eleştirisiyle devrimci militanların zihinlerini tazelemeye çağırıyor:

"Dünya pazarında 1870'lerdeki bunalımı izleyen uzun çöküntü dönemi aşılmış ve kapitalist ekonomi, yaklaşık on yıl kadar sürecek olan olağanüstü bir büyüme evresine girmişti. Öte yandan, dünya barışının bozulmadığı yirmi yıllık bir dönem boyunca insanlık modern Avrupa devlet sisteminin kan içinde vaftiz edildiği savaş dönemlerini hatırlayarak, derin bir soluk almıştı. İnsanlığın barışçı-kültürel bir gelişim yolunda ilerlemesi için engel yokmuş gibi görünüyordu; sosyalizmin safları içinde, emek ile sermaye arasında akılcı, barışçı bir tartışmanın yaşanabileceği umutları ve yanılısamarları filiz veriyordu. 1890'ların başlarına damgasını vuran, 'iyi niyete elini uzatmak' gibi önerilerdi. 1890'ların sonlarına damgasını vuran ise, 'sosyalizme yavaş yavaş, adım adım ilerleme' vaatleriydi. Bunalımların, savaşların ve devrimlerin geçmişte kaldığı, bunların modern toplumun doğum sancıları olduğu varsayılıyordu; parlamentarizm ve sendikalar, devlet ve fabrika içindeki demokrasi, yeni ve daha iyi bir düzenin kapılarını açacak sanılıyordu.

Olayların gelişimi, bütün bu hayalleri korkunç bir sınavdan geçirdi. 1890'ların sonunda, vaat edilen sessiz, sosyal reformlarla sağlanacak kültürel gelişme yerine, kapitalist çelişmeleri son derece keskinleştiren vahşi bir dönem başladı; toplumun temellerinde görülen bir fırtına ve gerilim, bir patlama ve çarpışma, bir sallantı ve sarsıntı. 1890'ları izleyen dönemde, on yıllık ekonomik refah döneminin karşılığı, dünya çapında yaşanan iki şiddetli bunalımla ödendi." (Rosa Luxemburg 1 Mayıs Düşüncesi İlerliyor 1913)

PEGİDA: Irkçı-faşist saldırganlığın yeni müfrezesi

Almanya'nın Dresden kentinde başlayan İslam karşıtı gösteriler her geçen gün büyüyerek ve diğer kentlere yayılarak devam ediyor. 'Pazartesi Yürüyüşleri' adı altında gerçekleştirilen bu gösterileri, Batının İslamlaşmasına Karşı Yurtsever Avrupalılar (PEGİDA) adlı yabancı ve İslam karşıtı hareket organize etmektedir.

Önce yüzlerce kişinin katıldığı bu gösteriler gitgide kitlesel boyutlar kazanmaktadır. Örneğin, en son yapılan gösteriye 15 binden fazla kişi katıldı. Giderek Bonn, Düesseldorf, Kassel ve Würzburg gibi kentler de bu tür gösterilere sahne oluyor.

Kısa sürede Almanya'da önemli gündemlerden biri haline gelen bu hareket, Bonn'da Bogi'da, Düsseldorf'ta Dugi'da gibi değişik adlarla ortaya çıkıyor. Başlarında uyuşturucu ticareti yapmaktan yargılanmış ve bir süre tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılmış eski bir ırkçı-faşist ve neo-Naziler var. Hatta denilebilir ki, tüm diğer ırkçı-faşist örgütlerde olduğu gibi, PEGİDA'nın çekirdek kadrolarını da neo-Naziler oluşturmaktadır.

PEGİDA'nın bir diğer özelliği ise, çok bilinçli biçimde hiçbir gösteride, kendilerini ele verecek ırkçı-faşist semboller kullanmıyor olmalarıdır. Bunun nedeni şudur; böyle dönemler politizasyonun yüksek olduğu dönemlerdir. Konuya 'duyarlılık' da başka dönemlerde olmadığı kadar fazladır. PEGİDA ve benzeri ırkçı-faşist örgütler de bunu bilmekte ve bu durumu istismar ederek kendi yabancı düşmanı ve İslam karşıtı eylemlerine daha fazla insan katmaktadır.

Değişik adlar kullanmaları, gösterilerinde ırkçı-faşist semboller taşımamaları ve sık sık "Biz radikal değiliz, biz halkız" sloganını atmaları, onların dikkate değer diğer özellikleridir. Böyle yaparak hem kendi gerçek kimliklerini gizliyorlar hem de milliyetçi önyargıların hayli güçlü olduğu çevrelerden daha fazla destek buluyorlar.

Öte yandan, PEGİDA adlı bu hareketin mensupları çıkışlarının asıl nedeninin Almanya'nın ve Avrupa'nın İslamlaşmasını engellemek olduğunu ileri sürüyorlar. Buna zaman zaman Almanya'da aşırı düzeyde yabancı olduğunu ve adeta işgal durumu yaşandığını da ekliyorlar. Şüphesiz ki, bu iddiaları sadece bir bahanedir ve onların gerçek kimliğinin üzerini örtmüyor. PEGİDA, kullandığı kimi parolalarıyla, propagandada öne sürdüğü temalarıyla, neo-Naziler başta olmak üzere tüm bağlantılarıyla ve nihayet kullandıkları yol ve yöntemlerle ırkçı-faşist bir harekettir. O sadece İslam karşıtı değil, Almanya'da dil, din ve ulus farkı gözetmeksizin tüm yabancılara karşıdır. Kısacası PEGİDA, Almanya'da, ırkçı-faşist saldırganlığın yeni yüzü ve adıdır. Tüm faaliyetleri ve eylemleri de bunu fazlasıyla kanıtlamaktadır.

Örneğin, Dresden neo-Nazilerin bol ve milliyetçi önyargıların güçlü olduğu bir yerdir. Buna karşın Dresden yabancı nüfusun en düşük olduğu yerlerden biridir. Bu oran ancak %1'dir. Demek oluyor ki, asıl hedef bütün göçmenler ve bütün emekçilerdir. PEGİDA'nın ortaya çıkışından itibaren mülteci kamplarına dönük kundaklama eylemlerinde görülen artış dahi tek başına PEGİDA'nın yabancı düşmanı ırkçı-faşist bir örgüt olduğunu göstermektedir.

İrkçı-faşist PEGİDA'nın diğer iddiası da temelsizdir. Şöyle ki, Müslümanlar Almanya'da nüfusun yaklaşık %5'ini oluşturmakta ve İslamlaşma tehlikesine vurgu yapanlar bu oranın 2050 yılında ancak toplam nüfusun %7'sine denk geleceğini çok iyi bilmektedirler. Tek başına bu rakamın kendisi bile, bu iddianın temelsiz olduğunu kanıtlamaktadır.

Alman burjuvazisinin ikiye bölünmesi ve gerçekler

En başta Angela Merkel olmak üzere kimi politikacılar daha önce ve benzer durumlarda yaptıkları ikiye bölünmüş açıklamalara benzer bir açıklamayı da PEGİDA vesilesiyle yaptılar. Angela Merkel, bu tür örgütlerin ve bunlara ait saldırganlığın Almanya'ya yakışmadığını ve açıkça onları kınadıklarını belirtti. Federal İçişleri Bakanı Thomas de Maizier ise PEGİDA'yı anlamak gerektiğini buyurdu! Bavyera İçişleri Bakanı Joachim Hermann gecikmeksizin onu destekledi. SPD de onlardan pek farklı bir tutum ortaya koymadı. Neo-Nazi saldırganlığı vesilesiyle yapılanlar gibi, bu açıklamaların da yegane hedefi ırkçı-faşist saldırganlığın ve bunun eseri olan eylemlerin üstünün örtülmesi, özellikle de aç gözlü Alman tekelleri ve devleti ile bağının gizlenmesidir.

PEGİDA da kendisini önceleyen ırkçı-faşist örgütler gibi Alman kapitalizmi denen bataklıkta üremiştir. Bu bataklıktan beslenmekte ve çoğalmaktadır. O da neo-Naziler, Pro/Köln ve Pro/NRW adlı ırkçı-faşist örgütler gibi aç gözlü Alman tekellerinin öz çocuğudur ve onlara hizmet sunsunlar diye ortaya çıkmışlardır.

Bu arada kriz Alman kapitalizminin de bir gerçeğidir ve etkisini yeni yeni göstermeye başlamıştır. Bu dönemlerde ırkçı-faşist saldırganlığın arttığı dönemlerdir. Almanya'da da bu olmaktadır. Kaldı ki, Almanya uzun süredir ırkçı-faşist saldırganlığa yataklık etmektedir. Ayrıca, Avrupa'da İslam tehlikesi adı altında en ileri boyutlara varılan ve ucu dosdoğru yabancı düşmanlığına çıkan ırkçı-faşist propaganda en fazla Almanya'da yapılmaktadır. Özellikle de Ortadoğu'daki emperyalist ve gerici savaşta ön plana çıkan IŞİD adlı İslamcı-faşist cinayet örgütlerinin ölüm kusan icraatlarının Alman orta sınıfı ve küçük-burjuva çevrelerinde yarattığı politik iklim buna son derece uygun bir zemin olmaktadır.

Alman burjuvazisi bu durumu istismar etmekte, yerli-yabancı, Hristiyan-Müslüman, siyah-beyaz diyerek işçi sınıfı ve emekçileri bölmekte, birleşik sınıf mücadelesinin oluşmasını engellemeye çalışmaktadır. Yabancı düşmanlığının körüklenmesinin yegane nedeni de budur.

Ne kadar gizlerlerse gizlesinler, gerçek gerçektir ve PEGİDA Alman kapitalizmi denen bataklığın eseridir. Arkasında Alman tekelleri var. PEGİDA onların öz çocuğudur. Çok kısa bir sürede sanal alem üzerinden örgütlenen PEGİDA'nın Facebook sayfası günde 50 bin kişi tarafından ziyaret edilmektedir. Örgütün üye sayısı on binin üzerindedir. Halihazırda Alman orta sınıfı içinde ve küçük-burjuva çevrelerde destek bulmaktadır. Kullandığı adlar, parolalar ve yöntemleri ile daha sinsî ve daha tehlikelidir. Bu nedenle de hiç ama hiç küçümsenmemelidir.

Rusya'da otomobil işçilerinden grev hazırlığı

Rusya ve Doğu Avrupa'nın en büyük otomobil üreticisi konumunda olan AvtoVAZ'da uzunca bir süredir sendikalarıyla birlikte mücadele yürüten ancak fabrika yönetiminin taleplerine kulak asmadığını gören öncü işçiler, önümüzdeki günlerde daha çok sayıda işçiye ulaşmayı ve sonuca gitmek için grev silahını devreye sokmayı planlıyorlar.

Otomobil işçileri mitingle uyardı: "Grev!"

AvtoVAZ işçileri son olarak 14 Aralık Pazar günü fabrikanın kurulu bulunduğu Tolyatti'de miting gerçekleştirdiler. Yaklaşık 600 kişinin katılımıyla gerçekleşen mitingde kendilerine dayatılan düşük ücretleri ve kesinti politikalarını protesto eden AvtoVAZ işçileri, sendikaları "Yedinistva" (Birlik Sendikası) öncülüğünde bir kez daha taleplerini haykırdılar.

Mitingde işçilerin örgütlenme yürüttüğü Yedinistva Sendikası adına Genel Başkan Pötr Zolotarev bir konuşma yaptı.

Mitingin iki temel amacını "AvtoVAZ'daki 'küçülme' politikasına karşı çıkmak ve ücretlerde artış talep etmek" olarak tanımlayan Zolotarev, aynı zamanda fabrika yönetimine "toplu iş uyuşmazlığı" sürecinin başlatılması için çağrıda bulduklarını ifade etti. Bu sürecin fabrika yönetimiyle yapılacak müzakerelere de öncülük edeceğini belirten Zolotarev, taleplerin karşılanmaması durumunda greve gitmelerinin mümkün olduğunu vurguladı.

İşçiler mitingde üzerinde "Grev!" yazan kızıl flamaların yanı sıra "Kesintilere hayır!", "Ücret ve emeklilik garantisi istiyoruz!", "Kahrolsun optimizasyon!", "AvtoVaz'dan elinizi çekin!", "Bo Anderson; bizim işe ihtiyacımız var, hikayeye değil!" ve "VAZ'ı Komsomol inşa etti; Bo, sakın bizim yerimize karar vermeye kalkma!" şiarlarının yazılı bulunduğu el yapımı dövizlerle katıldılar.

Hedef daha fazla işçiye ulaşmak

Mitingde yaptığı konuşmasında, "toplu iş uyuşmazlığı" prosedürünün başlayabilmesi için fabrikadaki işçi sayısının salt çoğunluğuna ulaşmaları ve buna tekabül olarak 30 binden fazla işçiden imza toplamaları gerektiğini kaydeden Zolotarev, yasalara göre bu sürecin ardından patronların kendileriyle müzakere masasına oturmak zorunda kalacağını belirtti. Belirttikleri sürecin başlaması için imza toplayacak aktif işçilerle iletişime geçme çabasında olduklarını söyleyen Zolotarev, önümüzdeki süreçte AvtoVAZ yönetimi tarafından sözlü olarak dile getirilecek tüm tekliflerin yazılı belgeler halinde sunulmasını isteyeceklerini de vurguladı.

AvtoVAZ işçileri 31 Ekim günü de sendikaları öncülüğünde Tolyatti'de miting düzenlemiş, işten çıkarmaların durdurulması ve ücretlerin yükseltilmesi taleplerini yinelemişlerdi. Otomobil işçileri sendikası söz konusu miting aracılığıyla fabrika yönetimine işçilerin taleplerini görüşme teklifinde bulunmuş ancak

bu teklif şirket yönetimince dikkate alınmamıştı.

AvtoVAZ'ın genel resmi

SSCB bünyesinde kurulduğu 1966-1971 yılları arasında VAZ, 1971 sonrasında ise AvtoVAZ adını kullanan ve "Lada" başta olmak üzere birçok markada otomobil üretimi sürdüren fabrikada 2014 yılı Ağustos ayı rakamlarına göre 56 binin üzerinde işçi çalışıyor.

Sermayesiyle Rusya ve Doğu Avrupa'nın en büyük hafif otomobil üreticisi olan AvtoVAZ'ın aynı zamanda uluslararası otomobil tekelleriyle de ortaklıkları bulunuyor.

2008 yılında AvtoVAZ'ın hisselerinin yüzde 25'ini satın alan Fransa sermayeli otomotiv tekeli Renault, 2014 yılı Aralık ayı rakamlarına göre Japonya sermayeli ortağı Nissan ile birlikte bu rakamı yüzde 67.1'e çıkardı. 2008'deki ilk ortaklık adımının ardından Lada, Renault, Nissan ve Datsun marka otomobillerin üretimlerini birlikte gerçekleştirmeye başlayan AvtoVAZ'ın geri kalan hisseleri ise Rusya devletinin kontrolündeki Rostec'e ait. 2015 yılında "AvtoVAZ-Renault-Nissan" ortaklığının daha da geliştirilmesinin hedeflendiği otomobil tekellerince yapılan açıklamalara da yansımış durumda.

Kapitalizmin bildik senaryosu: "Kriz var, fatura işçilere!"

Bir yandan tekellerin daha da büyüme adımlarına konu olan AvtoVAZ, diğer yandan da kapitalizmin "kriz varsa faturayı işçiler ödemeli" şeklinde süregelen bildik senaryosuna konu oluyor.

Gelinen noktada daha da hissedilir bir hal alan krizin yükünü "hafifletmeye" çalışan AvtoVAZ yönetimi, özellikle 2014 yılı başından itibaren bu bahaneyle "kesinti ve küçülme" adı altında işçiler aleyhine birçok uygulama devreye sokmaya çalıştı. 2014 yılı Ocak ayında İsveçli Bo Anderson'un yönetim kurulu başkanlığına getirilmesinin hemen ardından işçilere yönelik kısılcı daha da daraltmaya başlayan

yönetim, "işçilerin kendi rızalarıyla işten ayrılmalarını özendirmek" adı altında bir baskı uygulaması devreye soktu. İşçilerin tazminat haklarından kâr etmek ve çalışan sayısında azalmaya gitmek için gündeme alınan bu teklife göre; Şubat ayında kendi isteğiyle işten ayrılacak işçilere 5 aylık; Mart ve Nisan ayında kendi isteğiyle işten ayrılacak işçilere ise sırasıyla 4'er ve 5'er aylık maaşlarının verileceği ifade edildi.

İşçilere reva görülen sefalet ücretleri ise bu toplam tablonun ve acı kapitalist senaryonun tamamlayıcı karesini oluşturuyor. "Rusya'daki araba satışlarındaki azalma ve ülke pazarının içinde bulunduğu kriz hali" gerekçesiyle yıl sonuna dek beyaz yakalılar da içine alarak çalışan sayısını azaltmayı hedefleyen AvtoVAZ'da 2014 yılı Ekim ayı sonu itibarıyla işçilerin ortalama ücretleri 28 bin ruble (yaklaşık 475 dolar) olarak ifade ediliyor.

Kriz de sınıf hareketi de derinleşmeye gebe

Ukrayna üzerinden gelişen ve gün geçtikte daha da derinleşen krizin temel taraflarından olan Rusya'da ekonomi, gerek Donetsk-Lugansk bölgesindeki fiili savaş hali gerekse de Ukrayna'daki yeni yönetimi güçlendirmek adına AB emperyalistlerinin ve ABD'nin kendilerine uyguladığı yaptırımlarla birlikte daha da belirgin biçimde girdaba girmiş durumda. Ancak bu aynı girdap, AvtoVAZ örneğinde de görüldüğü gibi, Rusya pazarı pastası üzerinde büyük dilimleri bulunan sermaye gruplarını da içine alma ve krizi daha da kapsamlı bir noktaya vardırıma potansiyeline sahip. Bu tabloya, Rusya tarafının da karşı tarafa uygulamaya çalıştığı yaptırım politikaları eklenince kriz denklemi daha da sert ve karışık bir hal alıyor.

Bölgeyi içine alan kapitalist krizin daha da derinleşmesiyle birlikte önümüzdeki günlerde faturanın işçi ve emekçilere daha ağır biçimlerde kesilmek isteneceği, bu aynı sürecin bölgedeki sınıf mücadelesi açısından da çetin bir alan açabileceği söylenebilir.

Notlar:

* Tolyatti, Rusya Federasyonu'nun Volga Federal Bölgesi'nde bulunan Samara Oblastı'na bağlı bir şehirdir. 1927-1964 yılları arasında İtalyan Komünist Partisi Genel Sekreterlik görevini yürüten Palmiro Togliatti'nin 21 Ağustos 1964 tarihinde yaşamını yitirmesinin ardından SSCB yönetimi tarafından AvtoVAZ fabrikası çevresinde bölgede inşa edilecek yeni kentin adının Tolyatti olmasına karar verildi.

* 15 Ağustos 1966 tarihinde Moskova'da İtalyan Fiat firması ile SSCB yönetimi arasında Togliatti bölgesinde bir otomobil fabrikası kurulması yönünde anlaşma imzalandı. 3 Ocak 1967 tarihinde ise SSCB Komünist Partisi Genç Komünistler Birliği (Komsomol) Merkez Komitesi yayınladığı duyuruyla tüm üyelerini otomobil fabrikası inşaatına katılma çağrısı yaptı. Bu çağrının ardından ülke genelinden binlerce Komsomol üyesi Togliatti şehrine gelerek fabrika inşaatı çalışmalarında gönüllü olarak yer aldı.

ABD-Küba ilişkilerinde yeni bir döneme doğru

18 Aralık günü ABD ile Küba'dan yapılan eşzamanlı açıklamalarla, iki ülke arasındaki ilişkilerin "normalleştirileceği" ilan edildi. Bu açıklamalardan hemen önce Amerika Kübalı üç istihbaratçıyı, Küba ise 20 yıldır hapiste olan bir ABD ajanını serbest bıraktı.

ABD Başkanı Barak Obama, ABD-Küba ilişkilerinde artık yeni bir dönem açıldığını dile getirdi ve "50 yıllık izolasyonun" bir işe yaramadı diyerek bir de itirafta bulundu. 50 küsur yıldır Küba'ya uygulanan ambargoyu ise "zamanı geçmiş yaklaşım" olarak tanımladı. Bundan böyle, Küba'ya yaptırım uygulamak yerine başvurulacak reformları destekleyeceklerini ve teşvik edeceklerini belirtti. Dünyanın çeşitli ülkelerinde elde ettikleri deneyimlerden hareketle, bunun daha iyi sonuçlar verdiğini vurguladı. İki ülke arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesinin ilk adımları olarak Havana'da büyükelçilik açmayı ve karşılıklı üst düzey ziyaretler yapmayı düşündüklerini dile getirdi.

Obama, bir asırdır sınırsız bir kin ve düşmanlığın boy hedefi yaptığı, iktisadi ambargolarla adeta bunalttığı Küba halkına, "daha iyi bir gelecek için geçmişin üzerine sünger çekmeyi" önermeyi ve Küba yönetiminin ekonomi ve insan hakları konularında reformlar yapması gerektiğini vurgulamayı da ihmal etmedi.

Raul Castro ise ABD ile aralarında insan hakları, dış politika, egemenlik gibi konularda temel farklılıkların bulunduğunu, fakat bunun iki ülkenin 'medeni bir şekilde' yaşamayı öğrenmesinin önünde engel olmadığını açıkladı. Raul Castro açıklamasının devamında "ABD Başkanı Obama'nın kararı halkımızın saygısını hak ediyor" dedi ve ticaret ambargosu sorununun ise hala çözülmediğini vurguladı.

"Normalleşme" uluslararası sermaye medyasında "buzlar eriyor", "ilişkiler normalleşiyor" gibi başlıklarla verildi. BM Genel Sekreteri ve Papa'dan tebrik açıklamaları geldi. Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro ise Obama'nın hareketinin cesaret isteyen ve gerekli bir iş olduğunu söyleyip, iki ülke arasındaki tutuklu takasının Küba için zafer anlamına geldiğini belirtti. ABD Dışişleri Bakanı John Kerry de "Küba'yı 60 yıl sonra ziyaret eden ilk ABD Dışişleri Bakanı olmayı sabırsızlıkla" beklediğini açıkladı.

Dünden bugüne ABD-Küba ilişkileri ve seyri

ABD, her zaman tüm Latin Amerika'yı ve Küba'yı kendi arka bahçesi olarak görmüştür. Batista işbaşındaiken gerçekten de böyle oldu. 59'da Küba'da devrim oldu ve Batista rejimi yıkıldı. Küba artık ABD'nin arka bahçesi değildi. Yönünü Çin ve SSCB'ye ve onların şahsında "sosyalizme" çevirdi.

ABD doğal olarak devrimi içine sindiremedi. Hiç vakit geçirmeksizin Küba'ya savaş açtı. Tam bir kuşatma altına aldı, izolasyon politikası uyguladı. Küba küçük ve yoksul bir ülkedydi. İktisadi alanda büyük güçlüklerle ve imkansızlıklarla karşı karşıyaydı. Elindeki en değerli ürün şeker kamışıydı, ne ki, şeker kamışı üretiminde bile zorlanıyordu. ABD işte bunları biliyordu. Küba'yı iktisadi alanda çökertmek için harekete geçti. Ağır bir iktisadi ambargo uygulamasına başvurdu. Bununla da yetinmedi.

Şeker pancarı tarlalarına dönük sabotajlar tezgahladı. Defalarca açığa çıkarıldığı halde ardi arkası gelmeyen casusluk faaliyetleri ve devrimin önderi Fidel Castro'ya dönük alçakça suikast girişimleri, ABD'nin karşı-devrimci saldırılarını tamamlayan diğer kirli icraatları oldu. Bunlarla da kalınmadı, J. Kennedy döneminde Küba'yı işgal edip yeniden arka bahçesi haline getirmek amaçlı ünlü Domuzlar Körfezi saldırısını gerçekleştirdi. Fakat devrimin küçük-büyük tüm kazanımlarını yok etmek için başvurduğu bu saldırılar boşa çıkarıldı. F. Castro liderliğindeki devrimci yönetim ve en çok da Küba halkı saldırılara boyun eğmedi, onurunu çiğnetmedi ve teslim olmadı.

İki binli yıllar Küba için rahatlatıcı kimi önemli gelişmelerin yaşandığı yıllar oldu. Venezuela ve Bolivya'dan başlayarak nerdeyse tüm Latin Amerika'da ilerici/sol hükümetler işbaşına geldi. Özellikle Chavez Venezuela'sı ve Bolivya Küba ile son derece kardeşçe ilişkiler kurdular. ABD'nin Küba'ya karşı kirli bir silah gibi kullandığı petrolü bu ülkeler Küba'ya vermeye başladı. Uluslararası platformlarda Küba ile candan bir dayanışma içinde oldular. Castro ve Küba yönetimi ile yakın ilişkiler kurdular. O da başta sağlık alanında olmak üzere, -her yere işinin ehli doktorlar göndermek gibi- kendi imkanlarını bu dost ülkeler sundu. Latin Amerika'nın önemli ülkelerinde ilerici/sol eğilimli hükümetlerin işbaşında olması demek, ABD'nin arka bahçesini yitirmesi demektir. Küba ve diğer Latin ülkelerine dönük tecrit siyaseti, ambargolar, ekonomik sabotajlar ve biri diğerinden skandal nitelikteki casusluk faaliyetleri para etmemiştir. Bu kez, daha sinsi yol ve araçlarla içeri sızma, yani kaleleri içten çökertme siyaseti devreye sokuldu.

Küba'ya ve aslında tüm Latin ülkelerine dönük bu yeni politikayı uygulamak ise bir siyahi ve göçmen olan Barak Obama'ya nasip oldu. İşe şimdiki Vatikan papasının tercihli ve de bilinçli biçimde işbaşına getirilmesi ile başladı. Bu seçim Latin ülkelerinde de hoşnutlukla karşılandı. Çiçeği burnundaki papa Latin ülkelerine davet edildi ve hoşnutlukla ağırlandı. Bu hiç de hayra alamet bir gelişme değildi. Olmadığını ise bugünlerde öğreniyoruz.

İlişkilerde "normalleşme" mi, kaleyi içten fethetme siyaseti mi?

Birden bire ortaya çıkılıyor ve yaklaşık iki yıldır, kirli arabuluculukları ile ünlü Kanada ve emperyalizmin vaftiz babası Vatikan Papası üzerinden, üstelik de Küba halkından gizlenerek yürütülen bir ABD-Küba ilişkilerinin normalleştirilmesi çalışması yapıldığı açıklanıyor.

ABD Başkanı Obama aracılığıyla, bugüne dek Küba'ya uygulanan izolasyon politikasının işe yaramadığı, ambargonun ise zamanı geçmiş bir yaklaşım olduğu itirafında bulunuluyor. İki ülke arasında artık yeni bir dönemin başlatıldığı müjdesi(!) veriliyor. Bundan böyle Küba'ya yaptırım uygulamak yerine başvurulacak reformları destekleme ve teşvik etme sözü veriliyor. Bu arada, Küba halkına daha iyi bir gelecek vaadinde bulunmayı ihmal etmiyorlar.

Söz konusu olan, sosyalist bir ülke değil, yardımsever bir kuruluş da değildir. Tam tersine söz konusu olan, bugüne dek Küba'ya karşı düşmanca bir tutum içinde olan, aralıksız biçimde her vesileyle dosdoğru Küba devriminin kazanımlarına saldıran, Küba rejimini yıkmaya çalışan ve Küba'yı yeniden kendi arka bahçesi yapmak için her türlü karşı devrimci girişime başvuran, emperyalist-kapitalist sistemin efendisi ABD emperyalizmidir. Diğerleri ise bugüne dek ABD'nin karşı devrimci tüm saldırılarına direnen, şantajlarına boyun eğmeyen, yaşadığı türlü açmazla rağmen, kendi imkanlarıyla yolunda yürüme kararlılığı gösteren ve devrimin yıldönülerinde Küba halkına seslendiği balkondan, her defasında "Ya sosyalizm, ya ölüm!" diye slogan atan Castro liderliğindeki Küba'dır.

Emperyalizmin özü değişmemiştir. Yardımsever ise hiç değildir. Emperyalizm tekeli kapitalizmdir. Emperyalizmin çağımızdaki eğilimi de demokrasi değil, siyasal gericiliktir. Emperyalizm özgürlük değil, her yere egemenlik götürür. Bilimsel teorinin şaşmaz doğruları bir yana, tarihsel deneyimler de kanıtlamaktadır ki, ABD emperyalizminin ve onun adına Obama'nın sözünü ettiği ekonomik reform dosdoğru serbest piyasa ekonomisidir. Olduğu kadarıyla sosyalist uygulamalardan vazgeçip, kapitalist restorasyon yoluna sapmaktır. Obama'nın önü açıldı dediği şeyin bu olduğundan şüphe yok. İnsan hakları reformu dediği de, kendi ikiyüzlü burjuva demokrasidir.

Serbest piyasa ekonomisinin karşılığının ne olduğunu en iyi, emperyalizme bağımlı ülkelerin işçi ve emekçileri bilir. Onun demokrasi ve insan hakları dediğinin gerçekte ne olduğunu ABD'nin işgal ettiği ülkelerin emekçi halkları bilir. Uzaktan örnek göstermeye de gerek yok, bunların gerçekte ne olduğunu, Wall Street'i işgal et eylemcileri, Ferguson'un siyahileri, göçmenleri ve tüm bir Amerikan yoksulları bilir. Obama'nın demokrasi ve insan hakları dediği şey tastamam bir polis rejimidir. Kapitalizmin, hele de ABD'nin ne Küba'ya ne de Latin Amerikalı emekçilere sunacağı bir gelecek vardır. Çünkü kapitalizm geleceksizlik demektir.

Geleceği Küba'nın işçileri ve emekçileri belirleyecektir

Gerçek şu ki, ABD bir kez daha Küba'nın açmazlarına oynuyor. 50 küsur yıldır dize getiremediği Küba'yı şimdi daha kirli politikalarla içten fethetmeye çalışıyor.

Bunun ne denli başarılı olup olmayacağını, her şeyden önce ve herkesten çok yarım asırdır sosyalist ideallerle kolektif bir kültürel kimlik kazanmış Küba halkının tutumu belirleyecek. Küba halkı, devrimi ve kazanımlarını tehlikede hissettiği her durumda büyük bir bağlılıkla devrimin değerlerine sahip çıkmasını bildiği içindir ki son 20 yılda iyice ağırlaşan izolasyona, baskılara, her türlü ambargoya rağmen Küba'nın ayakta kalması sağlanmıştı.

Küba halkı devrimin kazanımlarını savunmaya devam etmelidir.

Üniversitelerde faşist terör: Onlarca gözaltı!

Gerici iktidarın toplumsal muhalefeti dizginlemek için baskı ve terörünü eksik etmediği alanların başında gelen üniversitelerde polis-faşist-özel güvenlikler terör estiriyor.

24 Aralık günü Maraş'ta Kürt bir öğrencinin bıçaklanmasının ardından yapılan protestoya faşistler ve polis saldırırken Kocaeli Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nde de onlarca öğrenci gözaltına alındı.

Maraş'ta faşist terör

Maraş'ta Sütçü İmam Üniversitesi'nde 5 Kürt öğrencinin bıçaklı saldırıya uğraması ve Yüksel Tekin adlı öğrencinin ağır yaralanmasını protesto eden öğrencilerin yaptığı eylemde de faşist terör yaşandı. Yürüyüş yaparak ırkçı saldırıya kınayan öğrenciler, faşistlerin taşlı saldırısına uğrarken çatışmanın yaşandığı yere gelen polis de faşist güruhu koruma altına alarak Kürt öğrencilere saldırıya girişti.

Polis TOMA ve gaz ile saldırırken ülkücü faşist gruplar kolluk güçlerinin arkasına mevzilenerek saldırılarını sürdürdü ve polisi alkışladı. Atılan taşlar nedeniyle bir Kürt öğrenci daha yaralanırken Abdurrahman isimli bir öğrenci de bıçaklandı.

Öğrenciler, saldırıların sebebinin Kürt olmalarından kaynaklandığına ve üniversitenin yanı sıra kentte can güvenliklerinin bulunmadığına dikkat çekti.

YTÜ'de Davutoğlu terörü

Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun Yıldız Teknik Üniversitesi'ne yapacağı ziyaret öncesinde özel

güvenlikler ve polis öğrencilere saldırdı.

Davutoğlu'nun YTÜ'ye gerçekleştireceği ziyareti protesto eden ilerici ve devrimci öğrenciler, üniversitede gericiğin şeflerinden Davutoğlu'nu teşhir eden pankart ve dövizler astı. Polis ve özel güvenlik afişlere saldırırken buna izin vermeyen öğrencilere coplarla saldırdı. Saldırıya tepki gösteren öğretim görevlileri de polis teröründen nasibini alırken 20 öğrenci gözaltına alındı.

Davutoğlu ise öğrencilerin protestosu nedeniyle üniversiteye gelemedi ve programını iptal etti.

KOÜ'de onlarca gözaltı

Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü Sosyal Tesisleri'nde Anadolu Gençlik Derneği (AGD) isimli gerici grubun Noel bahanesi ile gerici propagandasına tepki gösteren öğrenciler, polis saldırısına uğradı.

Gözaltına alınan 25'e yakın öğrenci, Derince'de bulunan Kocaeli Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Maraş anmasına saldırdılar

Çukurova Üniversitesi'nde Maraş Katliamı anmasına da faşistler saldırdı. Polisin saldırıyı izlediği bilgisi verilirken Maraş'ta yüzlerce Alevi'yi katleden faşistlerin anma için hazırlanan fotoğrafları da yaktıkları belirtildi.

İÜ'de Roboski anması

Roboski katliamını protesto etmek ve katledilenleri anmak için İÜ'de DGB'lilerin de aralarında bulunduğu öğrenciler 24 Aralık'ta yürüyüş yaptılar.

Yürüyüşe başlamadan önce Hergele Meydanı'nda Roboski Katliamı'yla ilgili tiyatro gösterimi gerçekleştirildi.

Öğrenciler Hergele Meydanı'nda toplanarak

sloganlarla Edebiyat Fakültesi'nden çıktılar. Tramvay yolu kapatılarak Beyazıt Meydanı'na yüründü. Buradan da Vezneciler Metro önüne geçilerek basın açıklaması okundu.

Beyazıt Meydanı'dan Vezneciler metroya kadar çevik kuvvet kitleyi tam teçhizatlı şekilde takip ederek taciz etti.

Karakolun önünden geçilirken Rojava Marşı okunarak "İşte burası katil yuvası!" sloganı atıldı.

DEÜ'de faşistler okuldan kovuldu

Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde faşistlerin taciz ve tehditlerine karşı 24 Aralık sabahı devrimci-ilerici öğrenciler bir araya geldi.

Faşist bir öğrencinin kışkırtmaları sonucu çıkan arbedede, ÖGB şefinin devrimci bir öğrenciye yönelik saldırgan tutumuna tepki gösterildi. Öğrenciler toplu bir şekilde Dokuzçesmeler Kampüsü'ne geçerek bundan sonra nasıl bir faaliyet yürütmek gerektiği üzerine toplantı yaptılar

Faşistler okuldan atıldı

20 kişilik faşist grubun Dokuzçesmeler Kampüsü'ne gelmesi üzerine DGB'lilerin de içinde yer aldığı ilerici, devrimci ve yurtsever öğrenciler Yabancı Diller Fakültesi önünde beklemeye başladılar. Daha sonra faşist grubun saldırı girişimi üzerine gerekli yanıt veren devrimci-ilerici ve yurtsever öğrenciler faşistleri okulun dışına attı.

Ardından okuldaki bütün kafeler tek tek gezilerek ajitasyon konuşmalarıyla bağımsız öğrencilere gelişmeler anlatılarak faşizme karşı mücadele çağrısı yapıldı. Özellikle kafelerden alkışlarla ve sloganlarla devrimci-ilerici ve yurtsever öğrencilere destek verenlerin olduğu gözlemlendi.

Daha sonra kitle toplu bir şekilde Eğitim Fakültesi'ne geçerek sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi.

Özellikle faşist güruhun örgütlendiği alanlardan biri olan Meslek Yüksek Okulu'nda bulunan kafelerde gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarıyla faşizme geçit vermemek gerektiği vurgulandı.

Dekanlık önünde bir süre marşlarla halay çeken kitle toplu çıkış için kapıya geldiğinde çevik kuvvetin saldırı için hazırlık yaptığı görüldü. Polisin toplu çıkışa izin vermeyeceğini açıklaması üzerine kısa süreli bir tartışmadan sonra gruplar halinden okuldan çıkış yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Vezneciler'e gelindiğinde basın açıklamasından önce Çerxa Şoreşe marşı okundu.

Basın açıklamasında ise 28 Aralık 2011 tarihinde Irak sınırından dönen 17'si çocuk 35 Kürt köylüsünün katledilmesi protesto edildi. Maraş Katliamı'nın da hatırlatıldığı açıklamada katliamlardan hesap sorma çağrısı yapıldı.

Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci ilke ve taktiğin birliği

Bugünün koşullarında gençliği devrimci bir politik taraflaşmayla kuşatmak, düzene karşı devrim çizgisinde gençliği harekete geçirmek, tam da bu soruya cevap vererek, buna uygun bir pratik sergileyerek gerçekleştirilir.

Uluslararası bir işçi birliği olan "Komünistler Birliği", Avrupa'nın birçok ülkesinde bunalımların ve devrimlerin yaşandığı 1847 yılında Londra'da yapılan kongresinde teorik ve pratik parti programı olması amacıyla bir metin hazırlanması için Karl Marks ve Friedrich Engels'i görevlendirdi. Bunun sonucunda da Komünist Parti Manifestosu hazırlandı.

Manifesto'nun ilk bölümü olan "Burjuvalar ve Proleterler" bölümü, "Şimdiye kadarki tüm toplum tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir" cümlesiyle başlar. Bu bölümde çok somut bir şekilde tarihin sınıf mücadeleleri temelinde ilerleyişinden bahsedilir. Bu ilerleyişin; burjuvazinin yükselişini, bununla birlikte sermayenin tüm dünyaya, ilişkilere, yaşama nüfuz edişini, bilim ve teknolojiye gelişmelerle birlikte artan rekabeti, nüfuz mücadelelerini ve krizleri doğurduğu anlatılır. Kapitalizmin, yarattığı bu kriz ve savaşlarla gericileştiği belirtilerek, burjuvazinin kendi eliyle yarattığı, üretim alanlarında sömürüp birleştirdiği proletaryanın, üretici güçlerdeki gelişmeyle birlikte burjuvazi karşısında nasıl yükseldiği, toplumun birbirine karşıt ve sürekli çatışma içerisinde bulunan bu iki kutba nasıl bölündüğü, bu karşıtlığın sonucu olarak toplumsal ilerleyişin devam ettirebilecek tek sınıf olarak proletaryanın nasıl bir toplumsal ve tarihsel öneme sahip olduğu açıklanır.

Manifesto'nun bu birinci bölümü, bir yandan son derece somut ve güncel, bir yandan da son derece soyuttur. Öyle ki, yazarları, ortak kaleme aldıkları Manifesto'nun 1872 tarihli Önsözünde, "Son yirmi beş yıl içinde koşullar ne kadar değişmiş olursa olsun, bu manifestoda açıklanmış olan genel ilkeler tüm doğruluklarını bugün de genel olarak koruyor. Şurada ya da buradaki bazı şeyler iyileştirilebilirdi. Manifesto'nun kendisinin de açıkladığı gibi, bu ilkelerin pratikte uygulanması, her yerde ve her zaman mevcut tarihsel koşullara bağlı olacaktır ve bu nedenle de II. Bölüm'ün sonunda önerilen devrimci önlemlere kesinlikle hiçbir özel ağırlık verilmemiştir. (Komünist Manifesto, 1872 Almanca Baskıya Önsöz)" diye vurgular. Yani soyutla somutun nasıl iç içe geçtiğine örnek olması açısından Manifesto'nun birinci bölümü özellikle önemlidir. 2014 yılını doldurduğumuz bugünlerde, Komünist Parti Manifestosu'nun üzerinden 167 yıl geçtiğini düşünecek olursak, bu genel ilkeler hala geçerliliklerini koruyacak kadar soyuttur. Diğer yandan da, bugün içinde bulunduğumuz kriz ve savaş ortamının yakıcılaştığı sorunları ve çelişkileri göz önünde bulundurduğumuzda da, bir o kadar da güncel ve somuttur.

Bunun kendisi ilkelerin ne anlama geldiğinin ve düzenin işleyişine dair genel bir değerlendirme olmanın ötesine geçerek devrimci bir eylem kılavuzu oldukları gerçeğini de ortaya koymaktadır. İşte bu da yazarlarımızın belirttikleri "bu ilkelerin pratikte uygulanması" meselesine odaklanmak gerektiğini gösterir. O gün, manifesto içerisinde "hiçbir özel ağırlık verilmeyen" taktikler üzerine Marks ve Engels yaşamları boyunca yoğunlaşmışlardır. İşçi sınıfının

devrimci politikalarının belirlenmesi bu iki devrimci önderin yaşamlarının temel eksenini oluşturmuş, bu doğrultuda mücadele yürütüp, ideolojilerini devrimci sınıfla buluşturmaya çalışmışlardır.

Bugün de devrimci taktiklerin belirlenmesi sorunu temel önemde bir sorundur. Devrimci ilkelere uygun bir pratik nasıl ortaya koyacağız, mücadele talepleri, eylem ve örgütlenme çizgimiz ne olacak? İşte bugünün koşullarında gençliği devrimci bir politik taraflaşmayla kuşatmak, düzene karşı devrim çizgisinde gençliği harekete geçirmek, tam da bu soruya cevap vererek, buna uygun bir pratik sergileyerek gerçekleştirilir.

Gençliği düzen bataklığından çıkarmak için: ilkelere uygun devrimci taktikler

Bugünün gençlik örgütlerinin "ilkeler" niteliğinde ortaya koydukları metinlere bakacak olursak, hepsinin düzen içerisinde bir konumlanışa sahip olduklarını görürüz. Bu düzen içi konumlanış, devrim stratejisinden koparak düzen içine sıkışan taktiklerinde ve bu taktiklere uygun olarak zaman içerisinde kendi sınıfsal konumları doğrultusunda değişen ilkelerinde somutlanmıştır. Kimisi taktiklerini ve eylemlerini salt AKP'ye karşı olmaya indirgeyerek, kimisi de ulusal sorunun sınırlı bir çözümüne indirgeyerek devrimden stratejik olarak kopmuştur.

Bugün devrimci politik eksenin ezilen, sömürülen kitlelerle buluşması ihtiyacının iyice yakıcılaştığı bir gerçektir. Düzen, kitleleri ya sermayenin doğrudan temsilcisi siyasal özneleriyle ya da reformizm üzerinden kuşatmaktadır. Toplumdaki sınıfsal ayrışmalara paralel bir ayrışma yaşayan gençlik içerisinde de durum aynıdır. Gençliğin ezilen, sömürülen kesimlerini devrimci bir eksenle buluşturmak bugün büyük bir önem taşımaktadır. İlkelere karşı "düzene karşı devrim" yaklaşımının böylesi bir anlamı vardır. İlke olarak tek başına yeterlidir, tüm sorunların çözümünün öncelikli adımının burjuva sınıf iktidarının devrilmesi olduğunu vurgular. Stratejik bir hedef olarak sermaye iktidarının devrilmesi ortaya konulmaktadır ve devrimci taktiklerin belirlenmesi noktasında mücadeleye kılavuzluk etmektedir. Bu nedenle pratikte, politik mücadele içerisinde açılması gerekmektedir. Taktiklerle bu ilkenin bağı koparılamaz. Bu ne anlama gelmektedir; tam da pratikte yürütülen politik mücadelenin bir süreç olarak örgütlenerek sermaye iktidarının devrilmesi hedefiyle birleştirilmesi demektir. Bu açıdan, "düzene karşı devrim" ilkesine uygun taktikler belirleme; mücadele talepleri, eylem çizgisi, örgütlenme, çalışma tarzı ortaya koyma, bunların temel ilkelerle ve en başta da "düzene karşı devrim" ilkesiyle bağını kurma sorumluluğu bugün daha da yakıcı bir şekilde önümüzde durmaktadır.

Devrimci Gençlik Birliği'nin politik mücadelede önemi

Bugün Devrimci Gençlik Birliği politikasıyla

ortaya konan temel hedef gençlik içerisinde düzen/devrim taraflaşmasının ve ezilen, sömürülen gençlik kitlelerinin devrimci, politik örgütünün yaratılmasıdır. Devrimci Gençlik Birliği'nin ilkeleri ve kuruluşunun ilan edilmesi bunun ilk adımıdır. Devrimci ilkeler çatısı altında gençliğin birleşik devrimci mücadelesini yürütecek ve gençlik hareketini işçi sınıfının devrimci eyleminin bir parçası haline getirecek bir örgüt olarak Devrimci Gençlik Birliği tarih sahnesine çıkmıştır. İlkeleri, bu devrimci taktiklerin belirlenmesine kılavuzluk edecek şekilde ortaya konmuştur. Bundan sonrasının temel önemde adımı, bu ilkelere uygun devrimci taktiklerin belirlenerek hayata geçirilmesidir. Bu, sınıflar mücadelesi içerisinde devrimci bir eksenle gençliği harekete geçirmek, buna uygun mücadele talepleri, eylem, örgütlenme ve işleyiş tarzını hayata geçirmek sorunudur.

İkelere uygun bir pratik belirleme sorunu, Marks ve Engels'in sözüyle "bu ilkelerin pratikte uygulanması, her yerde ve her zaman mevcut tarihsel koşullara bağlı" olacağından, bugünün görevi, tam da bugünün koşullarını, gençliğin gündemindeki sorunları, içinde bulunduğu çelişkileri belirlemek ve bu çelişkileri aşarak gençliği sermaye iktidarına karşı harekete geçirecek bir pratik ortaya koymaktır. Bugünün acil sorunu olan düzen/devrim taraflaşmasını yaratmak, tam da bu devrimci politikaların belirlenip hayata geçirilmesine ve gençliğin düzene karşı devrim ekseninde harekete geçirilmesine bağlıdır. Genç komünistler olarak bugün bu devrimci taktiklerin hayata geçirilmesine odaklanmalı, Devrimci Gençlik Birliği'ni güçlendirmenin öncelikli adımının buradan geçtiği bilinciyle diğer sorunlarımıza yaklaşmalıyız.

Doğru zamanda doğru devrimci taktikleri uygulamalıyız

Bugünün koşullarını, gençliğin gündemindeki sorunları, içinde bulunduğu çelişkileri belirlemek, bunlar üzerinden çok yönlü bir politika yürütmek, genel sorunların güncel ve somut örneklerini dünya üzerindeki tüm olayları takip ederek öne çıkarmak, gündemleştirmek, sermaye iktidarının politikalarını öngörerek gençliği devrime hazırlamak bugünün temel görevidir. Bugün odaklanmamız gereken nokta, gündemler üzerinden bu genel başlıkların sürekli işlenmesi, güncel gelişmelerin takip edilmesi ve bunların genel sorunlarla bağı içerisinde ele alınması olmalıdır.

Güncel ve yakıcı sorunları belirleyerek gençliğin bu sorunları yaşadığı her alanda devrimci bir taraflaşma yaratmalıyız. Mücadeleye ve örgütlenmeye dair önyargılar ve kaygılar üzerinde durmalı, doğru zamanda doğru müdahaleyle bunların aşılmasını sağlamalıyız.

Örnek vermek gerekirse, bugün eğitimin piyasalaşması sorununun bir uzantısı olarak kantinlerde, yemekhanelerde birçok sorun yaşanmaktadır. Bayat yiyecekler, sağlıksız koşullar, burada çalışan işçilerin vahşice sömürülmesi ve fahiş

fiyatlar gibi sorunlar çoğu devlet üniversitesinde karşılaştığımız sorunlardır. Bu sorunların daha da yakıncılaştığı yerlerde bunu gündemleştirmek, “ucuz, sağlıklı ve nitelikli yemek” talebiyle gençliği harekete geçirmek görevi bizim omuzlarımızdadır. Bu sorunu devrimci bir tarzda ele almak, öğrencilerin kafasında oluşan ve reformistlerin işlemekten uzak durdukları, “kantin sahibinin kârını da düşünelim”, “işçi işini iyi yapmıyor” vb. düzenin etkisiyle yaratılan algıları kırmaya dönük adım atmak. Bu mücadeleyi yürütürken, üniversitenin tüm bileşenlerini taraflaştırmaya, eğitim emekçileri ve öğrenciler el ele mücadelenin büyütülmesi için sendikaları mücadeleyi sahiplenmeye çağırmaya, sorunu dar üniversite sorunu olmanın ötesine götürerek, eğitimin piyasalaşmasıyla kantinler ve üniversite işbirliği üzerinden üniversite yönetimini hedef almaya, üniversite yönetiminin devletin daha üst kurumlarıyla (valilik, polis, yargı) işbirliği içerisinde girerek mücadeleye dönük saldırılarına karşı sermaye düzenini hedef almaya kadar birçok adım bu mücadelenin devrimci bir içeriğe sahip olmasını sağlayacaktır. Bu süreç içerisinde kitlelerin politik ve örgütsel bilincindeki gelişmeyle bunun pratikteki yansımaları devrimci mücadelede esas kazanım olacaktır.

Benzer bir mücadele süreci daha geniş toplumsal sorunlar üzerinden de ortaya konabilir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve Rojava’daki emperyalist kuşatma vb... Örneğin, bugün Osmanlıca’nın eğitime sokulmasına dair tartışmalar yürütülebiliyorken, hatta utanmadan sermaye temsilcileri tarafından “biz Osmanlıca öğrenip arşivleri taramak isteriz” deniyorken (ki biz de isteriz, burjuva düzenin geçmişinin kanlı ve kirli yüzünü gösterebilmek adına), Kürt halkının en temel talebi olan anadilde eğitim hakkının güdük bir şekilde yalnızca özel okullarda karşılanması dahi “çözüm süreci”nin ne anlama geldiğini göstermektedir. Bu açıdan Kürt halkının ezilen ve sömürülen kesimlerinin, bu kesimlere mensup gençlerin bu noktada uğradıkları haksızlık açıktır. Bu sorunun yakıcı olarak hissedildiği yerlerde, bu soruna özel bir ağırlık verilebilir, birtakım taleplerle doğrudan sermaye düzenini ve aldatmacasını teşhir eden birleşik, devrimci bir mücadele örgütlenebilir.

Sonuçta bu örnekler çoğaltılabilir, YÖK Yasa Tasarısı, eğitimde uygulanacak katlamalı harç ve bunun yaratacağı sorunlar, emperyalist savaş, baskı yasaları, vb. birçok başlığa dair mücadele talepleri, devrimci taktikler, eylem çizgisi somutlanabilir. Bütün mesele gençliğin gündemlerini tespit edip doğru anda doğru taktikleri hayata geçirmektedir. Bu da canlı bir işleyişi, gündemlerin sürekli bir takibini, gündemlerin çeşitli araçlarla (fanzin, duvar gazetesi, bildiri, vb.) gençlik içerisinde tartışılmasını ve taraflaşma sağlanmasını, bir bütün olarak da özel-genel bağını kurarak sorunlar üzerinden uzun soluklu bir devrimci mücadele sürecinin örgütlenmesini gerektirir. İşte bütün bu tartışmalar bugünün ihtiyacıdır. Geline yerde, ilkelerimizin, örgütlülüğümüzün, işleyişimizin ve çalışma tarzımızın devrimci taktikler ekseninde hayata geçirilmesi ve gençlik içerisinde devrimci kitle örgütünün ete kemiğe büründürülmesine için bütün bir enerjimizi harcamalıyız.

(Ekim Gençliği’nin 15 Aralık 2014 - 15 Ocak 2015 tarihli 154. sayısından alınmıştır...)

Yeni yılda şiarımız düzene karşı devrim!

Bir mücadele yılını daha geride bırakıyoruz. 2014 yılında sermaye devletinin azgınca saldırılarına gençlik ve işçi sınıfı ortaya koyduğu eylem ve direnişlerle toplumsal mücadelede önemli deneyimler yarattı. Haziran Direnişi’nin etkisi ve yarattığı birikim bütün bir yıl boyunca çeşitli gündemler üzerinden kendisini ortaya koydu. Berkin Elvan’ın ölümsüzleşmesiyle birlikte başta liseliler olmak üzere, milyonlar katillerden hesap sormak için sokaklara çıktı, okullarımızda boykotlar örgütlendi. Bu süreçte gençliğin hızla politize olduğunu, mücadele dinamizminin ve öfkesinin ise düzen sınırlarını aştığını bir kez daha görmüş olduk.

Berkin Elvan eylemlerinin ardından işçi sınıfı ve gençlik el ele vererek 1 Mayıs’ı direniş gününe çevirdiler. Yasaklı alanları özgürleştirmek için sokakları direniş alanlarına çevirdiler. İstanbul’da Taksim’de Ankara’da Kızılay’da İzmir’de Konak Meydanı’nda işçi- gençlik el ele vererek militan bir tutumla sermayeye karşı tepkilerini ortaya koydular.

2014 yılı direniş ve eylemlerin yanısıra iş cinayetlerinin yaşandığı bir yıl oldu. Sermaye düzeninin kar hırsını gözler önüne seren bu iş cinayetlerinin başında Soma’da yaşanan madenci katliamı vardı. Yaşanan katliamda 301(!) madenci yaşamını yitirdi.

Bu katliamı gençlik okul boykotları ve yaygın eylemlerle karşıladı. Katliamın ardından Soma’ya giden Tayyip Erdoğan büyük bir öfke ile karşılaştı. Öfkesi kabına sığmayan işçiler ve aileleri militan eylemlerle şehrin meydanlarına inerek sermaye düzeninin temsilcilerine Soma’yı dar ettiler. Maden işçileri de çalıştıkları şirketlerde grevler örgütleyerek tepkilerini ortaya koydular. Soma Katliamı’nı Torunlar ve Ermenek’te yaşanan işçi cinayetleri izledi. İşçiler ve gençler bu süreçlerde yine sokaklara indiler.

Düzene karşı devrim şiarı ile DGB kuruldu

Gençlik bütün bir yıl boyunca toplumun en dinamik ve mücadelecisi kesimi olduğunu bir kez daha ortaya

koydu. Toplumsal gelişmeler karşısında hızla tepki vererek mücadeleye atılan gençliğin dinamizmini devrime kanalize etmenin daha da önem kazandığı gerçeği; 2014 yılında yaşanan gelişmeler üzerinden bir kez daha doğrulandı. Bu ihtiyaçtan kaynaklı Devrimci Gençlik Birliği kuruldu.

Politikleşen gençliğin dinamizminin reformizm bataklığından kurtarılıp devrim cephesine kazanma bakışıyla hareket eden DGB, İsrail siyonizmine karşı Filistin halkı ile dayanışmak amacıyla birçok ilde eylemler yaptı. Yine emperyalistlerin güdümünde Kobanê’ye saldıran IŞİD çetesine karşı direnen Kürt halkıyla dayanışmak için bir dizi eylemli süreç örgütledi.

Düzene karşı devrim!

2014 yılı, düzene karşı devrim iradesinin güçlenerek büyüdüğü, gençliğin mücadele dinamizminin bir kez daha ortaya çıktığı, işçi sınıfı hareketinin hız kazandığı bir yıl oldu. 2015 yılının da işçi-emekçiler ve gençlik açısından mücadelenin kesintisiz olarak süreceği bir yıl olacağı açık. Zira sermaye düzeninin işçilere, emekçilere ve gençliğe yönelik saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Bu saldırılar toplumun derinliklerinde her geçen gün büyük bir öfke biriktiriyor. İşte bu öfkenin patladığı her alanda devrim ve sosyalizm bayrağını en önde dalgalandırmak ise, giderek daha da bir önem kazanıyor.

Biz liseli devrimciler; okullarımızda ve diğer yaşam alanlarımızda 2014 yılında edindiğimiz tecrübelerle ve emin adımlarla mücadeleyi ilerletmeli, sermaye devletinin tüm saldırılarına karşı daha güçlü eylemler örgütlemeli, her koşulda düzene karşı devrim çağrısı daha da yaygınlaştırmalıyız.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

(Liselilerin Sesi’nin Aralık 2014 tarihli 63. sayısından alınmıştır...)

2014: Kamu emekçilerinin kitlesele-birleşik mücadele hattı ihtiyacı

AKP hükümeti, 2014 yılında, özellikle eğitim alanındaki saldırılara hız verdi. Kendi anlayışına uygun dindar ve kindar nesiller yetiştirmek isteyen AKP, eğitimi bu yönde yapılandırmaya çalıştı. Okulların imam hatipleştirilmesi, sayıları gittikçe artan ve seçmeli diye meşrulaştırılmaya çalışılan din dersleri, bu uygulamalardan sadece birkaçıdır. 19. Milli Eğitim Şurası'nda yaşananlar ve alınan kararlar ise, hükümetin ne kadar ileri gidebileceğini ortaya koymaktadır. Hükümetin eğitime yönelik gerici politikaları, 2014 yılı boyunca toplumdaki kutuplaşmayı daha da derinleştirdi. Atanamayan öğretmen intiharları 2014 yılında da devam etti ve bu sayı 40'a yaklaştı. Ayrıca eğitim ve sağlık emekçilerine yönelik fiziksel şiddet eylemleri de artarak devam etti.

İşbirlikçi, yandaş Memur-Sen, ihanet sözleşmesini imzaladı

Yargıyı yeniden dizayn etmek isteyen hükümet, "yargıda reform", "darbecilerle hesaplaşılacak" gibi demagogiler eşliğinde hazırladığı torba yasayı referanduma götürdü. Bu torba yasanın içinde "memura toplu sözleşme hakkı" tanıyan düzenlemeler de vardı. Bu noktada hükümet ve yarıdakısı Memur-Sen, "toplular sözleşme" hakkı için verdiğimiz mücadeleden bir sonucu olarak kamu emekçilerinde bu yönde oluşan duyarlılığı, son sınırına kadar istismar etme yoluna gittiler. Aslında bahsedilen bu toplu sözleşme bir toplu sözleşmenin niteliğine sahip değildir. Hatta yılda bir yapılan "toplular görüşmenin" iki yılda bir yapılan "toplular sözleşmeye" çevrilmesi açıkça bir hak kaybıdır. Buradaki isim değişikliği ucuz bir kandırmacadan ibarettir. Bu kandırmacanın kamu emekçilerine kabul ettirilmesi ise her zamanki gibi Memur-Sen denilen hükümet yarıdakısı "sendikaya" düşmüştür.

Hükümetle Memur-Sen, 2014 için 123 lira, 2015 için ise %3+3 artış getiren "toplular sözleşmeyi" imzaladı.

Bu anlaşmada, kamu emekçilerinin, ek ödemelerinin emekliliğe yansıtılması, öğretmenler için bir angarya olan, nöbetin ücretlendirilmesi ve enflasyon farkı gibi talepleri yoktu. Üstelik bir oldu bittiye getirilen bu "toplular sözleşmede" kamu emekçilerinin özlük haklarının görüşülmesi söz konusu bile olmadı.

Torba yasadaki özel okullara "teşvik", özelleştirme ve hak gaspları çıktı

2014 yılının ilk saldırısı, özel okullara karşılıksız arsa tahsisi, kamu okullarının bir kısmının ya da tamamının satılabilmesi, bu okullara "eğitim-öğretim desteği" adı altında kaynak transferi sağlanması, stajyer öğretmenlere mülakat sınavı getirilmesi gibi kararları içeren Milli Eğitim Temel Kanunu'nun geçmesi oldu. Bu yasa aynı zamanda silsile halinde kadrolaşmanın önünü açan düzenlemeler de içermekteydi. Buna göre artık sınavla müdür ve müdür yardımcısı atanmayacak, atamalar vali onayıyla silsile halinde gerçekleşecekti. Hükümetin bu yasayı kullanarak gerçekleştirdiği ilk icraatı, okul müdürlerinin görev süresini bahane ederek bu müdürleri görevden alıp, yandaş sendika Eğitim Bir-Sen tarafından belirlenen kişileri müdür olarak ataması oldu. Özel okullara gidecek öğrenciler için 3 bin 500 lira para yardımı yapılması ise bu yasadaki belirtilen "eğitim-öğretim desteği" kapsamında gerçekleştirildi.

Eğitim dinsel bir içeriğe kavuşurken pek çok okul imam hatibe çevrildi

Hükümetin, "ihtiyaç var!", "talep var!" vb. demagogiler eşliğinde gerçekleştirdiği eğitimde dinselleşme politikası 2014 yılında da tam gaz devam etti. Pek çok öğrenci okullarına gittiğinde okullarının imam hatibe çevrilmiş olduğunu gördü. İmam hatibe çevrilemeyen okulların bir kısmında ise "imam hatip

sınıfları" açıldı. Bir oldu bittiye getirilerek istemeyen öğrencilerin başka okula gidebileceği duyuruldu. Bu durum veliler ve öğrenciler tarafından yapılan eylemlerle protesto edildi.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Hükümetin dört bakanının görevden alınmasıyla sonuçlanan 17 Aralık operasyonu ortaya çıkan büyük yolsuzluk, Ankara'da DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla gerçekleştirilen bir mitingle protesto edildi. Sendikalar, meslek odaları, Alevi dernekleri, devrimci ve ilerici örgütlerin yer aldığı yürüyüşte, aralarında "Bu pisliği devrim temizler!", "Bozuk düzende sağlam çark olmaz!", "Kıdem tazminatını yedirmedik, memleketi de yedirmeyiz!" şiarlarının bulunduğu pankartlar açıldı.

Okullar TEOG rezaletiyle açıldı

Bu sene ilk defa yapılan ve ortaokul öğrencilerinin lise giriş puanlarının belirlendiği TEOG sınavı, eğitimde sorunları daha da arttırdı. Hükümetin öğrencilerin sınav kaygısını bitireceğiz söylemine sarılarak başlattığı sınav, sınav kaygısını bitirmek yerine arttırdı. Ortaokul öğrencileri deneme tahtasına çevrildi. Öğrencilerin büyük bir kısmı puanlarına uygun okullara yerleştirilemezken, açıkta kalan öğrenciler de imam hatip liselerine yerleşmek zorunda bırakıldı. Sınav sonucunda öğrencilerin bir kısmı ancak birkaç saatlik yolculuktan sonra gidilebilecek uzaklıkta okullara yerleştirildi. Örneğin, İstanbul'un bir ucunda oturan bir öğrenci diğer ucundaki bir okula kaydedilebildi. Hükümet bu soruna çözüm olarak nakil olayını devreye soktu. Nakil olayı ise kasım ayına kadar süren bir kaos beraberinde getirdi. Pek çok öğrenci ancak "torpille" ikamet adresine yakın bir okula yerleşebildi. Üstelik eğitim olanakları yetersiz olan ortaokullardan mezun olan öğrenciler gene eğitim açısından yetersiz olan teknik liselere yerleşti. Sonuçta eğitimdeki farklılaşma TEOG aracılığıyla kendini ortaya koydu.

Müdür atamalarıyla eğitimde kadrolaşma

Ağustos ayında hükümet, 5 yıl aynı kurumda görev yapan okul müdürlerinin hemen tamamının görevden alınmasını içeren bir "düzenleme" gerçekleştirdi. Hükümet, bu görevden aldığı yöneticilerin yerine "mülakatla" yeni yöneticiler atadı. Bu "sınavda" Eğitim Bir-Sen'e üye eğitimciler, %90 oranında başarı sağladılar(!) Müdür yardımcılarının, müdürün önerisiyle ve milli eğitim müdürlüklerinin onayıyla atanacağına dair Milli Eğitim Temel Kanunu'nda yapılan düzenleme işleme kondu. Böylece müdürlüklerden sonra müdür yardımcılarında da kıyım ve kadrolaşmaya gidilmiş oldu. Bu atamalara karşı, başta Eğitim-Sen olmak üzere eğitim sendikaları bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Milli eğitim müdürlerinin hükümetin “benim valim” dediği yöneticiler tarafından atandığı, şube müdürlerinin de “mülakatla” seçildiği dikkate alınır, hükümetin kadrolaşmasının Milli Eğitim Bakanlığı'nın tüm kademelerinde gerçekleştiği sonucu ortaya çıkar. Bu kadrolaşmanın yalnızca milli eğitimle sınırlı olmadığı da herkesin malumudur.

19. Milli Eğitim Şurası: Gericiğin gövde gösterisi

Şurada, ana sınıflarından itibaren din eğitiminin verilmeye başlanması, ilköğretim 1. 2. ve 3. sınıflar için zorunlu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin, liseler için de seçmeli Osmanlıca (imam hatip liselerine zorunlu) dersinin getirilmesi, Anadolu otelcilik ve turizm liselerinde okutulan “alkollü içki ve kokteyl hazırlama” dersinin kaldırılması ve bu öğrencilerin içki servisi yapılan yerlere staja gönderilmemesi gibi “tavsiye kararları” alındı. Karma eğitimin de tartışıldığı şura, Eğitim Bir-Sen'in saldırganlığı eşliğinde tam bir gerici şova dönüştü.

Savaş bütçesi

2015 bütçesi toplamda 50 milyar lirayı geçen savunma ve güvenlik harcamalarıyla dikkat çekmektedir. Bu bütçe, sistem tarafından yaratılan, işsizlik, iş cinayetleri, kölece çalışma ve yaşam koşulları, gericileşme ve baskıya karşı gerçekleştirilecek toplumsal hareketlere karşı hazırlanmış bir savaş bütçesidir. Asgari ücrete %3+3 artış hedefleyen hükümet, bu güvenlik bütçesiyle, kölece çalışma koşullarını zorla kabul ettirme yoluna gitmektedir. Bu bütçeye karşı, DİSK ve KESK'in çağrısıyla Ankara'da “Savaş, yoksulluk, talan bütçesine karşı halkçı bütçe, demokratik Türkiye” mitingi düzenlendi.

Eğitim Sen'in özgür kıyafet eylemi

Eğitim Sen'in çağrısı ile başlatılan özgür kıyafet eylemi bir yılın ardından tekrar uzatıldı. Eğitim alanında Eğitim Sen'in yanı sıra çok sayıda sendika tarafından da serbest kılık kıyafet eylemi başlatılmış ve kılık kıyafet yönetmeliğinin kısıtlayıcı uygulamaları fiilen aşılmıştı. Ekim ayı içerisinde BES İstanbul 3 No'lu Şube de “Özgür yaşamı savunuyoruz!” şiarı ile serbest kılık kıyafet eylemi başlatmış, bu nedenle bir sosyal güvenlik emekçisi sürgün edilmiş ve yapılan eylemlerle sürgün kararı geri alınmıştı.

Taşeron kamu işçilerinin mücadelesi

Anadolu Adalet Sarayı'nda üç ay ücret alamayan 40 kadar çay ocağı ve yemekhane işçisi 1 Eylül'de Anadolu Adliyesi önünde direnişe geçtiler. Çağdaş Hukukçular Derneği, Kartal Hukukçular Derneği, Yargıçlar Sendikası ile Yargıçlar ve Savcılar Birliği'nin (YARSAV) de destek verdiği direniş altıncı günde kazanımla sonuçlandı. Direniş BES kadroları öncülüğünde şekillendi.

Bir diğer kazanım ise Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi taşeron çalışanlarından geldi. Bu hastanede işten atılan taşeron yemekhane işçileri, üç haftalık direnişten sonra işlerine geri döndüler.

Bütün bu saldırılara karşı fiili-meşru mücadele çizgisi temelinde, birleşik ve kitlesel bir mücadele hattının örülmesi 2015 yılında da temel bir görev olarak bizi beklemektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Goebles tandanslı eğitim modeli

Dinci-gerici uygulamalarıyla toplumsal-siyasal yaşamın tüm alanlarına gerici eğilimi enjekte etmeye çalışan AKP, eğitim alanına büyük “önem” veriyor. Eğitimde anaokulundan başlayarak eğitimin tüm kademelerine yayılan gerici uygulamaları hayata geçirme kararlılığını 19. Milli Eğitim Şurası'nda ortaya koyan AKP, bu alanda ‘gericiliğe’ profesyonel olarak hizmet verecek kadrolarını da yetiştirmeyi önüne koyuyor.

Bunun en canlı örneği ise, Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın, Gazi Üniversitesi'nde katıldığı bir toplantıda yaptığı konuşma.

Konuşmasında, Nazi Almanyası'nda faşist Hitler'in propaganda şefliğini yapan Goebles'ten alıntı yapmayı da ihmal etmeyen Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, ‘uzman öğretmen yetiştirme’ ve ‘özel bir akademi kurma’ hedeflerinden bahsetti.

Milli Eğitim Şurası'nda, “öğretmenlerin niteliğinin artırılması” için alınan kararları hatırlatan Avcı, öğretmen strateji belgesini yakında açıklayacaklarını söyledi.

Uzman öğretmen yetiştirme hedefleriyle “Silahlı kuvvetlerin kendi kurmaylarını harp akademilerinde yetiştirmesi” arasında bağlantı kuran Avcı, gerici iktidarın neo Osmanlıcı hedefleriyle uyumlu olarak Osmanlıca'nın müfredata girmesiyle ilgili şu açıklamalarda bulundu:

“Her şeyin bire bir karşılığı olmaz. Şimdi matematik okumak ne menfaatimize, biyoloji ne menfaatimize bunların sonu yok. Çocuğa bir özgüven gelir. Tarih sahnesine yeni zuhur etmiş bir ülke olmadığımızı, geriye dönük pek çok birikimimiz, zenginliğimizin olduğunu hissetmesi önemli bir kazanımdır...”

KESK'ten yolsuzluğa tepki

KESK Kayseri Şubeler Platformu, 20 Aralık'ta Kayseri Meydanı'nda gerçekleştirdiği eylemle yolsuzluğu, hırsızlığı protesto etti.

Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan emekçiler “Hırsız” pankartları taşıdı. Basın açıklamasını okuyan Büro Emekçileri Sendikası Kayseri Şube Başkanı Fatmagül Bayat, 17 Aralık operasyonunun yıldönümünde karşı bir operasyonun yapıldığını belirtti. Meclis komisyonu görüşmelere basın yasağının konulduğunu ancak yolsuzluğa adı karışan bakanların savunmalarının gizlenemeyeceğini belirten Fatmagül Bayat, AKP ile cemaat arasında

süren çatışmanın, iki gerici odağın da gerçek yüzünün bir kez daha ortaya çıkmasına vesile olduğunu ifade etti.

Çarşı grubuna yönelik hukuk terörünü eleştiren Bayat, Çarşı grubu üyelerinin beraatlarını isteyerek mahkeme salonundan başları dik ayrıldıklarını ifade etti.

Eyleme BDSP, DHF, EMEP ve ESP destek verdi.

Halkçı Gençlik Derneği de Kayseri Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını Emeç Aksoy okudu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Örtülü değil alenen yağmaladılar

2015 yılı bütçe görüşmelerinin devam ettiği sırada kamu kaynaklarını sınırsızca yağmalayan, buldukları kurumların bütçelerini hoyratça kullanan AKP şeflerinin, ödenek harcamaları da dudak uçuklattı.

Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun, kasım ayında örtülü ödenekten 119 milyon TL'lik harcama yaptığı ortaya çıktı.

Maliye Bakanlığı'nca açıklanan kasım ayı bütçe gerçekleştirme sonuçlarına göre bütçede “gizli hizmet giderleri” olarak geçen, 11 aylık örtülü ödenek harcaması, 1 milyar 1 milyon lirayı geçti.

Görevi Cumhurbaşkanı Erdoğan'dan devraldığı eylül ayından itibaren, Başbakanlık örtülü ödeneğini

kullanmaya başlayan Davutoğlu'nun örtülü ödenek harcaması, üç ayda 263.2 milyon TL'ye ulaştı.

Aylar itibarıyla harcamalar şöyle: Eylül: 109.5, Ekim: 34.7, Kasım: 119 milyon TL. Başbakan Davutoğlu'nun kasım ayında kullandığı 119 milyon TL'nin, 2014 yılı 11 aylık harcama ortalamasının 28 milyon TL üzerinde olması dikkat çekiyor.

Erdoğan'ın başbakanlık dönemindeki örtülü ödenek harcamaları da 7 milyar TL'yi buldu. Erdoğan'ın, 2003-2013 dönemini kapsayan 11 yıl boyunca örtülü ödenekten harcadığı tutar 6 milyar 355 milyon TL.

Bu yılın ocak ayından cumhurbaşkanı seçimlerini de kapsayan ağustos ayını da kapsayan 8 aylık harcama tutarı olan 738 milyon TL eklendiğinde, 7 milyar 93 milyon TL'lik bir örtülü ödenek kullanımına ulaşıyor.

EKK Çalıştayı Sonuç Bildirgesi...

“Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz!”

Kadın sorununa ortak bir bakış oluşturmak, uzun süredir yürüttüğümüz çalışmalarını değerlendirmek, işçi ve emekçi kadınların örgütlenmesi ve özgürleşmesi için yürütülen mücadele deneyimlerini incelemek, eksiklikleri aşarak çalışmayı güçlendirmek için örgütlediğimiz çalıştay 21 Aralık tarihinde gerçekleşti.

“Güne yükleniyoruz, geleceğe yürüyoruz!” diyerek başladığımız ön tartışmalardan çalıştay gününe kadar çalışmanın aksayan birçok yönüne müdahale edilerek yüründü. Çalıştayda sorun alanlarımız ortaya konuldu, mevcut tablomuzu aşma yönünde irade ortaklaşması ile çalıştayı tamamladık.

Çalıştayı gündem başlıkları, bakış ve örgütlenme noktasındaki sorun alanlarına eğilebilmek için “Kadın sorunu ve ideolojik mücadele”, “Nasıl bir emekçi kadın çalışması ve EKK’nın işlevi”, “Greif deneyimi ve kadın işçilerin örgütlenmesi”, “Kadın çalışması ve yayınlar”, “Emekçi kadın çalışmasında önümüzdeki dönem politikaları” şeklinde gündemler belirlendi. Bu başlıklar çerçevesinde yürütülen tartışmaların sonucunda:

* Kadın sorunu tarihsel ve sınıfsal bir kökene dayalı toplumsal bir sorundur. EKK, bu soruna diğer tüm toplumsal sorunlarda olduğu gibi Marksizm’in ışığında bakar ve çözümünün de toplumsal bir devrimle gerçekleşeceğini ortaya koyar. Bu bakışla çalıştayda kadın sorununu temellendiren EKK, işçi ve emekçi kadınların bilinçlenmesi için eğitim çalışmalarını yoğunlaştıracak, bu doğrultuda harekete geçirilecek politik pratik hatla süreklileşen bir çalışma yürütecek.

* Çalıştayda burjuva ideolojinin gericileştiren ve yozlaştıran etki alanını kırmanın yanı sıra feminist burjuva ve küçük burjuva akımların yaklaşımlarına ve Marksizm’e yönelik saldırılarına karşı da sistematik bir mücadele yürütülmesi kararlılığı ifade edildi.

* İdeolojik bilincin dolaysız yansıması olan günlük yaşamın örgütlenmesi devrimcileşmenin bir yansımasıdır. Mücadelenin her alanından ev yaşamına kadar düzenden kalan alışkanlıklar temizlenmelidir. İşçi ve emekçilerdeki bu yönlü ortaya çıkan eğilimlerin ortadan kalkması için devrimcileştirmeye yüklenilecek.

* Kadının kurtuluşunun ilk ve önemli bir adımı olan sosyalizm düşüncesini ve yaşanan sosyalizm deneyiminin kadınlara eğitim, üretim, toplumsal-kültürel yaşam vb. alanlarda neler kattığının propagandası en güçlü şekilde yapılacak.

* Uzun yıllardır işçi ve emekçi kadınlara dönük çalışmalar yürüten EKK, son yıllarda çalışmalarını daha düzenli bir hale getirmiş ve daha çok yerelde örgütlülüklerini oluşturmaya başlamıştır. Çalışmanın dönem dönem kesintiye uğraması veya hedefli yol yürümede aksamalar yaşanmasının aşılması için emekçi kadın çalışmasına düşünsel ve pratik yoğunlaşma içerisinde olunacak ve çalışma alanının ihtiyaçları doğru tespit edilerek yönelimler-araçlar belirlenecek.

* Emekçi kadın çalışmamız sınıf çalışmamızın bir parçasıdır. Emekçi kadın çalışmasının güçlenmesi dolaysız olarak sınıf çalışmamızın güçlenmesini de sağlayacaktır. Önümüzdeki çalışma döneminde bu eksende hedefler belirlenecek.

* Kadının cins ezilmişliğinden kaynaklı açığa çıkan sorun alanlarına dair de çalışmalar yürütecek olan EKK, bu gündemlere kendi eylem çizgisi temelinde müdahil olacak. Dava süreçleri gönüllü avukatlar ile takip edilecek.

* Mücadelenin her alanında kadın-erkek birlikte hareket eden işçi ve emekçilerin kadının çifte sömürsüne karşı da omuz omuza olması gerektiğinin altı çizildi. Kadın sorunu ekseninde erkek işçilerin de bilinçlendirilmesi için planlamalar yapılacak, erkek işçilerin kadın işçi ve emekçilerin talepleri çerçevesinde yürütülecek çalışmaların aktif parçası olması sağlanacak, yerel çalışmanın ihtiyaçları doğrultusunda komisyona katılımları örgütlenecek.

* Greif işgal fabrikasında kadın işçiler tarafından oluşturulan EKK, önemli bir deneyim yaratmıştır. İşgal-direnış sürecinde kadın işçilerin içinde yer aldığı, EKK üzerinden inisiyatifli ve özgüvenli bir irade sergilediği ve işgal sürecine etkin müdahalede bulunduğu bir deneyimi ortaya çıkarmıştır. Greif deneyimi başta olmak üzere kadın işçilerin ön saflarda olduğu direnişlerin birikimi toplam birikimimize dönüştürülmelidir. Yeni Greif’lar yaratma çabasıyla hareket edilecek.

* Greif Direniş’inin birikimleri üzerinde yükselen Dev Tekstil faaliyetinde kadın işçilerin örgütlenmesi için komisyonların oluşturulmasının öneme vurgu yapıldı.

* Kadın işçilerin fabrikada, direnişte ve benzeri örgütlenme sürecinde ailesi hatta komşularının etki alanında kaldığı göz önüne alınarak hem kadınların özgürleşmesi hem de çevrelerinin de bilinçlenmesi ve örgütlenmesi bakışıyla hareket edilecek.

* Sınıf çalışmasında, sendikalaşma ve sözleşme süreçlerinde kadın işçilerin talepleri belirlenerek temel bir mücadele gündemine dönüştürülecek.

* Sendikalarda kadın işçi komisyonlarının kurulması için çaba harcanmalıdır. Kadın işçilerin inisiyatifinin geliştirilmesinin sağlanması ve toplam mücadelenin parçası olması yönünde bir bakış oluşturulması için çaba harcanacak.

* Taşeronun yasaklanması, ücretlerin yükseltilmesi, kreş hakkı, ortak çamaşırhane, ortak yemekhane gibi

talepler çerçevesinde çalışmalar yürütülmesi.

* EKK, önümüzdeki bahar döneminde gerçekleşecek olan Greif etkinliğine (8 Şubat), 8 Mart, 1 Mayıs ve seçim gündemlerine etkin bir şekilde hazırlanacak.

* Politikalarımızın temel taşıyıcı olan yayınlarımızda kadın sorunu düzenli olarak işlenebilmelidir. Emekçi kadın çalışmasına ve kadınların yaşadıkları sorunların tarihsel ve güncel boyutlarına dair katkıların güçlendirilmesi sorumluluğuyla hareket edilecek.

* İdeolojik mücadeleyi güçlü bir şekilde yürütebilmek için yayınların ideolojik-teorik yazılarla beslenmesinin gerekliliği açıktır. Aynı zamanda gündelik çalışmaya merkezi planda politik yön veren yazıların çalışmanın ihtiyaçları göz önünde bulundurularak artırılması gerekliliği ifade edildi.

* Güncel saldırılar çok yönlü sonuçlarıyla teşhir edilecek ve EKK gelişmeler karşısında açıklamalar yapmaya devam edecek.

* Yerel çalışmanın ihtiyaçlarına göre bildirimler, emekçi kadın bülteni, broşürler çıkartılacak, yerel bültenlerde sürekli olarak kadın işçilerin sorunlarını işleyen bölümler oluşturulacak.

* Yayınların aynı zamanda birer örgütlenme aracı olduğu unutulmamalıdır. Yayınların kullanımında çalışmayla doğrudan bağ kuran bir düzey geliştirilecek.

* Facebook vb. kitle iletişim araçları da işlevli bir şekilde kullanılmalıdır. Kadın sorunuyla ilgili haberler ve makaleler başta olmak üzere gündemi tutan ve günlük işleyen bir haber portalı oluşturulacak.

* Kadın sorunu ile ilgili oluşturduğumuz birikim toparlanmalı, saflarımıza ve kitlelere mal edilmesi için bir çalışma başlatılacak.

* Logo, önlük, bayrak vb. teknik ihtiyaçların giderilmesi için adım atılacak.

Geleceğe yürürken günün sorun alanlarını aşma iradesiyle hareket eden Emekçi Kadın Komisyonları çalıştayda alınan kararlar doğrultusunda çabalarını yoğunlaştıracak, kadın işçilerin örgütlenmesi, eğitilmesi, bilinçlendirilmesi ve devrimcileştirilmesi misyonuyla hareket edecektir.

Emekçi Kadın Komisyonları

23 Aralık 2014

Emekçi kadınlar çalıştayı değerlendirdi

21 Aralık'ta gerçekleşen EKK Çalıştayı'na katılan emekçi kadınlar değerlendirme ve önerilerini gazetemizle paylaştılar...

“Çalıştay yapılacakları gösterdi”

- Çalıştayda verimli ve doygun tartışmalar yapıldı. Önümüze pratik sonuçlar koymasından dolayı emekçi kadın çalışmasının sınıf çalışmasından bağımsız olmadığını vurgulamış olduk. Sınıf çalışması ne kadar güçlü olursa emekçi kadın çalışmasını, emekçi kadın çalışması ne kadar güçlü olursa sınıf çalışmasını besleyeceği belirtildi. Bunların birbirinden bağımsız ele alınmaması gerektiği bir kez daha pekişmiş oldu.

Kamu alanında benim karşıma sıkça çıkan kota, eşbaşkanlık gibi durumlara nasıl bakılması gerektiğine dair de bir kafa açıklığı yaratıldı.

“Kendi pratik tavrımızı koymalıyız”

- Birçok konu tartışıldı. Bu tartışmaların açılması önemli ve anlamlıydı. Konuşulan her şey verimliydi. Yoğun bir tartışma vardı. Bu tartışmalar da ihtiyacı gösteriyor. Mesela feminizm tartışmasının açılması... Pratik alanda feministler, bu alanı kendi mülkü gibi kullanıyor. Kendi sözümüzü söylemekten geri durmuyoruz, fakat kendi pratik tavrımızı koymalıyız. Eylem biçimimizin ne olduğunu göstermek durumundayız.

Aylık bir bülten olması gerekiyor. Bültenlerin daha yaygınlaştırılması önemli. Bülten üzerinden deneyimlerimizi birbirimize aktarmış oluruz. Yerel deneyimlerin aktarılmasıyla daha güçlü bir EKK çalışması üretilebileceğini düşünüyorum.

Çalıştay bir ihtiyacın ürünüydü. Kısmi olarak da doyurucu olduğunu düşünüyorum. EKK çalışmasına biz kadın-erkek ayrı bakmıyorsak, erkek çalışanların da olabilmesinin önemli olduğunu düşünüyorum.

“Önümüzdeki döneme hazırlık açısından anlamlıydı”

- Emekçi kadın çalışması zaten sınıf çalışmasının dışında bir çalışma değil, birbirini besleyen alanlar. Çok ayrıntılı tartışmalar yapıldı. Verimli olduğunu da düşünüyorum. Bültenlerin araç olarak kullanılmasının, farklı araçların kullanılmasının, bundan sonraki dönemde yapılacak çalışmaların, yeni döneme hazırlığın, kadın sorununun sadece bir cins sorunu olmadığını, özellikle kapitalist sistemin dayattığı bir sorun olduğunu gayet iyi anlaşıldığını düşünüyorum.

Bundan sonraki çalışmanın her yerelin kendi nesnel koşullarına uygun hatta gelişeceğini düşünüyorum. Merkezi Emekçi Kadın Bülteni'nin de anlamlı olduğunu düşünüyorum.

“Greif deneyimi önemli bir birikim”

- Emekçi kadın çalışmamızın sürekliliğini tartıştığımız, eksiklikleri önümüze koyduğumuz bir çalıştay oldu. Deneyimlerimizden yola çıkarak yapılan aktarımların özelinde de Greif deneyiminin çalışmamız açısından önemli bir birikim olduğunu düşünüyorum.

Mücadele stratejimizi belirlemek açısından anlamlı tartışmalar oldu. Tartışmalar verimliydi. Sunumlarda, teknik hazırlıklarda bir sorun yaşanmadı. Buradan bize düşen ise çalışmamızı daha düzenli, sistematik bir hale getirebilmek.

“Kendime çok şey kattı”

- Emekçi kadın çalıştayı oldukça güzeldi. Konuşmalarda eksikliklerimiz, artılarımızla iyi bir değerlendirme yapıldı. Bence böyle bir şey için geç bile kalındı. Hem emekçi kadınlara ulaşabilme adına hem kendimizi yenileyebilme adına böyle toplantıların daha sık yapılması gerektiğini düşünüyorum. Kendime çok şey kattığını düşünüyorum.

Nestle'ye karşı kararından dolayı İsviçre adaletine dava

Türkiye'de Nestle işçileri haftalardır patronun ve sermayenin bekçisi polisin tüm baskı ve saldırılarına rağmen direniş kararlılığını sürdürürken, 2005 yılında katledilen Kolombiya Nestle işçisi Luciano Romero'nun eşi de adalet mücadelesine devam ediyor. Romero'nun eşi adına insan hakları örgütü “Center for Constitutional and Human Rights” (ECCHR) (Anayasal ve İnsan Hakları Merkezi), İsviçre adaletine karşı Strasbourg İnsan Hakları Mahkemesi'ne suç duyurusunda bulundu.

17 Aralık'ta yapılan suç duyurusu, Nestle işçisi Romero'nun öldürülmesi nedeniyle İsviçre'de Nestle yöneticilerine ve tekele karşı açılan davada tüm hukuksal yolların kapanmış olması üzerine yapıldı.

Merkezi Berlin'de bulunan insan hakları örgütü ECCHR, İsviçreli tekele karşı Romero'nun Kolombiya'da paramiliter gruplar tarafından kaçırılarak öldürülmesini önlemek konusunda gerekli önlemleri almamak suçundan 2012 yılında dava açmıştı. Bu dava Waadt kantonu savcısı tarafından geri çevrildi. Savcılık kararını “zamanaşımı” ile gerekçelendirdi.

ECCHR ise suçun kalıcı bir suç olması nedeniyle şirketin cezalandırılmasının gerekliliği ve bu yüzden zamanaşımına uğramaması gerektiğini savunuyor. Savcının kararına karşı, Federal Mahkeme de dahil olmak üzere tüm diğer hukuksal mercilere yapılacak itirazlar da reddedildi. Nestle şirketine karşı yapılan şikayetin içeriği ile de ilgilenilmedi.

2005 yılında Nestle şirketinin Kolombiya'daki yan kuruluşu olan Cicolac ile gıda üretim işçilerinin örgütlü olduğu Sinaltrainal Sendikası arasında süren sınıf mücadelesinde Luciano Romero birçok defa sermayenin karanlık paramiliter grupları tarafından ölümle tehdit edilmişti. ECCHR ve Sinaltrainal, Nestle tekelinin Romero'ya yapılan tehditlerden haberdar olduğunu, ama onun güvenliği için herhangi bir önlem almadığını, Nestle'nin Kolombiya yönetiminin Romero'yu gerilla üyesi olmakla suçlayan açıklamalarıyla da Romero'nun güvenliğini daha da tehlikeye düşürdüğünü iddia ediyor.

Kolombiya'da olayın asıl faili yakalandı ve mahkeme önüne çıkarıldı. Yetkili hakime göre Nestle bu olayda önemli bir rol oynuyor. Bu nedenle, yetkili hakim soruşturmaya devam edilmesi gerektiğine karar verdi ama bu Kolombiya'da henüz uygulamaya konulmuş değil.

Emekçi kadın çalıştayı: Direniş özgürleştirir!

Emekçi Kadın Komisyonları'nın bir süredir hazırlıklarını yürüttüğü "Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz" başlıklı çalıştay 21 Aralık günü TMMOB Kartal Temsilciliği'nde gerçekleştirildi.

Çalıştayda ilk olarak EKK adına açılış konuşması yapıldı. Saygı duruşuyla ilerleyen etkinlik programında, çalıştayın hedefleri ve günün planı ile ilgili konuşma gerçekleştirildi.

Açılış konuşmasının ardından ilk olarak "Kadın sorunu ve ideolojik mücadele" sunumu yapıldı. Sunumda insanlığın gelişim seyri ve bu tarihsel gelişim içerisinde kadının ezilmesi sürecinin başlaması anlatıldı. Özel mülkiyetin ortaya çıkışı ve sınıflı toplumlarla birlikte başlayan kadının ikinci cins olması tarihsel, antropolojik verilerle anlatıldı. Kadın sorununa marksist bir yöntemle yaklaşmak gerektiği ifade edildi. Kapitalizmde yaşanan çifte sömürüye değinilen konuşmada, kadın sorununun temelde emekçi kadın sorunu olduğu belirtildi. Kadın sorununa farklı yaklaşımlar anlatılarak ideolojik mücadelenin önemi işlendi.

İlk sunumun ardından Marksizm'e yapılan ideolojik saldırılar, görünmeyen emek, kadın devrimi, jineoloji, aile kavramı, toplumsal cinsiyet, kadın üzerindeki toplumsal yükümlülükler, sosyalizm deneyiminde kadının kurtuluşu noktasında atılan adımlar üzerine konuşuldu.

Çalıştayın ikinci sunumu "Nasıl bir emekçi kadın çalışması ve EKK'nın işlevi" başlığında idi. Engels, Clara Zetkin ve Lenin'den alıntılarla başlayan sunumda, siyasal çalışma içerisinde kadın çalışmasının yeri anlatıldı. Sunumun ardından emekçi kadın çalışması alanında yaşanan sıkışma noktaları ve deneyimler üzerine konuşuldu.

"Greif deneyimi ve emekçi kadınların örgütlenmesi" başlığıyla yapılan sunumda ise Greif işgali ile birlikte işgal fabrikasında oluşturulan EKK'nın yürüttüğü çalışmalar özetlendi. Greif'teki kadın işçilerin EKK içerisinde nasıl inisiyatifli bir düzeye geldiği ve işgalin en önemli dinamik gücüne dönüştüğü

ifade edildi. İşgalci Greif işçilerinden Emel Özyön kadın işçilerin işgal-direniş sürecinde özgürleşme ve özneleşme sürecini örneklerle anlattı.

Bu bölümde Birleşik Metal-İş Sendikası Kadın Komisyonu, Ontex, Tekel, Kartal Adliye, Feniş direnişlerinin deneyimleri ve kimi fabrikalara dönük müdahaleler aktarıldı.

Dördüncü sunumda "Kadın çalışması ve yayınlar" kapsamında anlatımlar ve tartışmalar yürütüldü. Sunumda ilk olarak kapitalizm, medya ve kadın ilişkisi ele alındı. Sol basının kadın sorununu ele alma ve işleme açısından durumu ortaya konuldu.

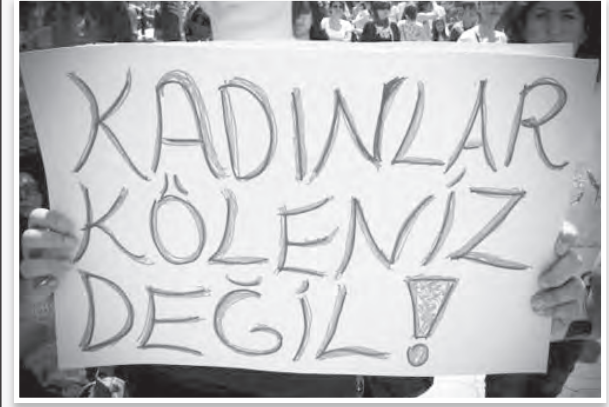
Sunumun ikinci bölümünde kadın çalışması ile yayınlar arasındaki ilişki ele alındı. Haftalık gazete, günlük site, yerel işçi bültenleri, sosyal medya ve Emekçi Kadın Bülteni üzerine konuşuldu.

Önümüzdeki dönem politikalarının ele alındığı 5. sunumda, kadın çalışmasının, gündelik sınıf çalışmasının parçası olarak ele alınması gerektiği vurgulandı. Greif örneğinde olduğu gibi, sınıf çalışmasının kadın işçi çalışmasını ete kemiğe büründüreceği ifade edilirken, aynı zamanda kadın işçilere yönelik çalışmanın bir bütün olarak sınıf çalışmasını güçlendireceği dile getirildi.

Bahar süreci gündemlerinin, kadın işçilere yönelik sistematik çalışmanın bütünlüğü içinde ele alınması gerektiği vurgulanırken, bu kapsamda Greif direnişinin yıldönümü etkinliği, 8 Mart, 1 Mayıs ve seçim gündemleri tartışıldı. 8 Mart'ta Greif direnişinin yol göstericiliğinde, sınıf çalışmasının hedefleri ve yönelimleri kapsamında kadın işçilere yönelik, "Direniş özgürleştirir" şiarında ifadesini bulan, örgütlenme ve direniş çağrısının öne çıktığı bir çalışma yürütülmesi gerektiği konuşuldu.

Kadın sorununda devrimci eğitimin önemine özel vurgu yapıldı. Sistematik ve kolektif eğitim programlarının ihtiyacına çubuk büküldü. Emekçi kadın çalışmasında kullanılacak araçlar (bültenler vb.), logo, önlük gibi ihtiyaçlar üzerinden tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşsiz, köle ya da asker yetiştirmiyoruz, mücadeleyi büyütüyoruz!

Ekonomide genç nüfusa ihtiyaç olduğunu söyleyen Tayyip Erdoğan "Doğum kontrolü ihanettir, neslimizi kurutmak istiyorlar" diyerek bir kez daha kadınları hedef aldı.

Bu söylemlere çok yabancı değiliz. Daha geçtiğimiz aylarda "3 çocuk doğurun, erken evlenin seçici olmayın" diyen de, "hamile kadının sokakta ne işi var", "iffetli kadın kahkaha atmaz" diyen de "kadınlar çalışmasın, çalışan kadın yuvasını dağıtıyor" diyen de aynı erkek egemen zihniyettir. Ve bu zihniyet kendini sömürü ilişkilerinin içinde var ederken, hem sömürü sistemini hem de kendini yeniden üretebilmek için yine bizlere saldırıyor. Bedenimiz üzerinden kendi sömürü politikalarını daha da geliştirmek istiyor.

En az 3 çocuk söylemleri, kürtajın yasaklanması, şimdi de doğum kontrol yöntemlerinin yasaklanmaya çalışılması... Bunlar, milyonlarca işçinin ağır koşullarda düşük ücretlere çalıştırıldığı, yine milyonlarca işsiz iş beklediği bu coğrafyada geleceğin işsizler ordusuna asker yetiştirilmesini sağlamaya yönelik olarak sermayedarların geleceğe atılmış adımlarıdır. Ne kadar çok nüfus, o kadar çok ucuz iş gücü! İşte yoksulluğu, yolsuzluğu, açlığı, sefaleti yeniden üreten sermaye de böyle büyüyor.

Erdoğan'ın "Bu ülkede yıllarca bir doğum kontrolü ihaneti yaptılar ve neslimizi kurutma yoluna gittiler" sözü bunu ispatlar niteliktedir.

Bu sözler, sömürü sisteminin temsilcilerinin bizleri birer kuluçka makinesi gibi gördüğünü gösteriyor.

Bu sözler, kendi bedenlerimiz üzerinde karar hakkımızın elimizden alınmaya çalışıldığını gösteriyor.

Bu sözler, üzerimizde zaten var olan cinsel, fiziksel, psikolojik baskı ve şiddetin artacağını sinyallerini veriyor.

Bu sözler, yoksullukla boğuşan ve karın tokluğuna çalışmak zorunda olan bizleri eve kapatmanın yollarını arıyor.

Bu sözler, "evlere geri dönmeye niyetimiz yok" diyerek doldurduğumuz meydanları ve direnişçi kimliğimizi teslim almaya dönük saldırıdır.

Ve **bu sözleri** sarf eden sömürücü asalaklar, bu kirli sömürü çarklarını bizim döndürmemizi istiyorlar.

Bizim üzerimizden, ucuz iş gücü için işsizler ordusu, kirli savaşlar için asker yığını yaratmak isteyenlere cevabımız: Asker, köle ya da işsiz olsun diye çocuk doğurmayacağız. Sizin gibi gericilerin, sömürücü asalakların neslini kurutmak ve iktidarını yıkmak için mücadeleyi büyüteceğiz.

Emekçi Kadın Komisyonları

24 Aralık 2014

Kadın olmak...

Bir kadın olarak yaşadığım her sorunun kaynağında sömürüye dayalı olan kapitalist sistemin ve onun beslemesi olan ataerkil sistemin olduğunu biliyorum artık. Bu yüzden yaşamımdaki erkeklere kızmıyorum çünkü onlarla birlikte olduğumuz sürece son demlerini yaşayan bu sistemi yıkabileceğimize inanıyorum.

Dağların ortasında, ilçe merkezine bile çok uzak bir dağ köyünde dünyaya gelmişim. Anamın anlattığına göre, akşama kadar fiğ tarlasında orakla fiğ biçip akşamleyin de bir köy ebesi yardımıyla beni doğurmuş. Anama "ne zaman doğdum" sorusunu sorduğumda "fiğler biçilirken doğdun" cevabını veriyor. Ben de eskiden kızardım anama "doğum günümü nasıl hatırlamazsın" diye. Benim kızgınlığım karşısında onun cevabı ise "ne bileyim ben tek derdim sen değildin ya" olurdu. Şimdi büyüdüm, yine doğum günümü bilmiyorum. Ama olsun, artık anamı anlıyorum.

Dünyaya geldiğim köyde kadınlar da erkekler de çok çalışır. Erkekler inşaatta çalışmak için büyük şehirlere gider, kadınlar ise köydeki her işi yapmakla mükelleftir. Büyürken karşılaştığım ve o an için anlam veremediğim ilk geleneksel değer, sanırım beş-altı yaşlarımdayken, kapıda çok rahat bir şekilde otururken babamın "o ne biçim oturuş öyle, terbiyeli otur, bacaklarını kırarım" demesi olmuştu. Ne vardı ki oturuşumda? Hem ne olacaktı? Akşam olunca "siz kızsınız başınıza bir iş gelir" deyip bizi dışarı yalnız göndermezlerdi. Haklılar mı ne; çünkü bu ülkede gerçekten kızların başına çok iş geliyor.

Evimizde bir mikrofon bulmuştum ve çalışıyordum. Çok heyecanlanmıştım. Ben de şarkı söylemeye başladım. O sırada bir grup erkek yoldan geçiyormuş. Babam bunu fark ettiğinde dayağı yedim. Oysa evimiz yoldan uzaktaydı ama mikrofon çok güçlü imiş. Kahkahayla gülmenin ayıp olduğu bir köydü benim köyüm ama ben kahkaha ile gülmeyi çok severdim. Köyümüzde düğünler olurdu. Düğünlere giderken hep şu tembih edilirdi: "Edepli olun, yoksa bir daha düğüne götürmem sizi." Biz de bir daha düğüne gitmek için midir bilinmez, çok "edepli" olurduk.

Ben köyümde ilk okuyan kız çocuğuyum. Okudum ama gelin bir de bana sorun. Ortaokula gidebilmek için aralıksız bir hafta ağladım. Benim ağlamam, öğretmenlerimin ısrarı üzerine sonunda babam beni okula gönderdi. Tabii ki akıllı olmam ve 'alnını yere düşürmemem' kaydıyla... Bu durum üniversiteyi bitirene kadar devam etti. Kız çocuğu olmama bir yandan fakirlik diğer yandan çok zorlu bir okul süreci eşlik etti. Bu süreçte birden çok görevim vardı. Okuyan ilk kız olarak köye örnek olacaktım, namusuma leke sürmeyecektim, fakirliğimi, yaşadığım parasal sıkıntıları saklayacaktım üstüne üstlük. Kızılbaş olduğumu kimseye söylemeyecektim. Bu kadar yükün altında bir de çok başarılı olacaktım; yoksa okumaya veda edecektim.

Sınıfsal ezilmişlikle biraz geç tanıştım, çünkü sağ olsun(!) okul idaresi fakir ve köyden gelen çocukları bir sınıfa koymuş, ilçenin bürokrat ve zengin çocuklarını diğer sınıfa. Böylelikle bizler, yani 'ahır kokanlar' aynı sınıfta başkalarını o kokuyla rahatsız etmiyorduk ve zaten biz o kokuya duyarızdık, bizim için normal bir durumdu. Ama Kızılbaş olduğum hemen anlaşıldı. Çünkü öğretmen namaz kıldırmak için kaldırdığında namaz kılmayı ve onlar gibi dua etmeyi bilmiyordum. Ama bu konuda da şanslıydım, benim gibi birkaç öğrenci vardı çok şükür, yalnız değildim. Bir gün hoca

beni çağırıp "şu duayı oku" dediğinde okuyamadım. Hoca bana "senin elinden yemek yenmez, bu halinle zaten kimse seninle evlenmez" demişti. Ben şu anda evliyim hocanın teorisi boşa düştü.

'Namusuma leke sürdürmemek için' erkek arkadaşlardan uzak durmaya dikkat ediyordum. Evden okula okuldan eve gitmeye çalışıyordum. Okumak için yanında kaldığım aile "kız çocuğu sandalyeye oturmaz, bacak bacak üstüne atmaz, çalan telefona bakmaz, politik sohbetler etmez eve bekâr erkek geldiğinde konuşmaz" gibi kesin kurallar koymuştu. Ben de elimden geldiğince bu kurallara uymaya çalışıyordum. Politik sohbet dediğim de gerçekten politika değil, haberleri yorumlamak. İşin ilginç yanı, bana bu kuralları koyan bir kadındı ve aynı bu kadın evdeki gelinini bile dövabiliyor, her türlü sohbeti yapabiliyordu. Gelinle bana yasak olan her şeyi o yapabiliyor, hatta kocasına bile kızıyordu. Şimdi düşünüyorum da iktidar kimin elinde ise ezen, kural koyan ve bu kurallara uymayan o oluyordu.

İyi-kötü liseyi bitirdim. Üniversiteye yerleştim. Benim için yepyeni bir sayfa açılmıştı. Yıllardır içimde biriktirdiğim fakir olmaktan, Kızılbaş olmaktan ve kadın olmaktan kaynaklanan kinim kendisine bir yol arıyordu, fışkırmak istiyordu. Ve biliyordum ki benim gibi kini olan binlerce insan vardı ve ben onlarla bir bir tanışmaya başladım. "Davul bile dengi dengine çalar" sözü gerçektir sanki, çünkü ben hep bana benzeyenlerle tanışıyordum.

Bir müddet sonra arayışım sonuç verdi. Politik ortamlarda buldum kendimi. Kinim vardı ama bireysel gelecek kaygım daha fazla idi. Tabii bir de ailemin baskısı bu kaygılarımı arttırıyordu. Babam bana bir sürü şey tembihliyordu. "Okulunu bitirene kadar hiçbir şeye karışma" ve bir de "Alevi olmayan biriyle kesinlikle duygusal anlamda yakınlaşma. Bunların tersi olursa seni evlatlıktan silerim" gibi... Üniversiteyi bitirene kadar politik ortamların içinde oldum ama hiç örgütlenmedim, hep kaçmak için bir bahane buldum. Eylemlere katıldım, 'asgari düzeyde' solculuk yaptım.

Okumak için kendimden ve isteklerimden çok taviz verdim. Okul bitti dert bitmedi, bu sefer de işsiz kaldım. Tam bu sırada evlendim. Bireysel kurtuluşumu elde ettim derken, evde ev kadınlığı yapmaya

başladım. Çünkü işim olduğu halde işsizdim ve eşimin eline mahkûmdum. Her günüm aynı geçiyordu. Ev işleriyle. Dört gözle eşimin eve gelmesini bekliyordum. Evliliğin kurallarına ben alışmıştım sanki ama eşim alışmamıştı. (Bu durumu sonra tahlil ettiğimde ben ataerkil toplum kurallarını içselleştirmiş biriydim o kurallarla daha beş yaşında tanışmıştım.) En ufak bir şeyde çingarı basıyor, kavga ediyordu. Sık sık şiddet görmeye başladım. O egemen olandı ve "haklı"ydı. Eşime kızgınlığım ve öfkem artıyordu ama sadece ona değil, aynı zamanda insanları çaresiz bırakan eşit ve adil olmayan bu sisteme de. Boşanmayı çok düşündüm ancak ataerkil toplumun daha katı kuralları beni bekliyordu. Ekonomik özgürlüğüm yoktu ve beni baba evi, bu sefer dul kadın olarak baba evi bekliyordu.

Boşanmadım ama daha güzel bir yol seçtim, kendime devrim davasını seçtim. Ben devrimci mücadelede piştikçe özgürleştim, kendime güvenim geldi. Ben özgürleştikçe eşimle çatışmalarım daha büyüdü ancak biz aynı dönemde örgütlü yaşama girmiştik. Erkek olma iktidarı sarsılıyordu ancak o da örgütlü olmanın özgürleştirilmesiyle büyük bir mutluluk yaşıyordu. Bir müddet sonra biz, karı-koca olmaktan eş olmaya, yoldaş olmaya doğru yol alıyorduk. Aramızdaki kavgalar bitmiş, birbirine katkı sunan ve geliştiren iki hayat arkadaşı olmaya başlamıştık. Örgütlü yaşam bizi birbirimize yakınlaştırmıştı.

Şunu belirtmeden geçemeyeceğim, bu ülkede erkeklerin solculuğu hemen kabul edilirken onların sözü daha çok dikkate alınırken kadın "solcuym" dese de kendini ispatlamak zorunda kalıyor. Daha fazla uğraşmak zorunda kalıyor. Yani tıpkı yaşamın diğer alanlarında olduğu gibi mücadelede de dişile tırnağı ile bir yerlere ulaşıyor. Ama sonunda kazanıyor. Çifte ezilmişliğe çifte direniş!

Bir kadın olarak yaşadığım her sorunun kaynağında sömürüye dayalı olan kapitalist sistemin ve onun beslemesi olan ataerkil sistemin olduğunu biliyorum artık. Bu yüzden yaşamımdaki erkeklere kızmıyorum çünkü onlarla birlikte olduğumuz sürece son demlerini yaşayan bu sistemi yıkabileceğimize inanıyorum. Mücadele özgürleştiriyor. Tüm emekçi kadınları bize bu yaşamı reva gören sisteme karşı mücadeleye çağırıyorum.

Bir emekçi kadın

19 Aralık'tan bugüne direniş sürüyor!

Sermaye devletinin geçmişten bugüne sınıf ve kitle hareketini boğmak için uyguladığı baskı politikaları içerisinde zindanlar her zaman temel bir yer tuttu. Ve '90'lardan itibaren bu politika işçi ve emekçilerin öncü güçleri olan devrimci tutsakları F tipi hücrelere kapatmak hedefiyle yürütüldü. Amaç toplumsal muhalefetin üzerinde sallanan ve korku salan bir sopa olarak zindanların, 12 Eylül'den devralınan mirasla yeniden dizayn edilmesiydi. Zindanların toplumsal yaşamdaki etkisini ve gücünü arttırmak emperyalizm antetli tecrit-tredman politikasını devreye sokmak için kollarını sıvadılar. Milyonlarca işçi ve emekçiyi azgın artı-değer sömürüsüne boyun eğdirmek, emperyalist efendilerine uşakça hizmet etmek için toplumsal muhalefetin dikenlerinden arındırılması şarttı. İşte tam da bu nedenle Ümraniye, Buca, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur zindanlarında "içeriye teslim almadan dışarısının teslim alınamayacağı" bilinciyle planlı katliamların düğmesine basıldı. 19-22 Aralık'ta "Hayata Dönüş" adı altında 22 hapisaneye eşzamanlı olarak düzenlenen operasyon, burjuva cumhuriyetin en kapsamlı ve kıyıcı katliamlarından biri olarak tarihin karanlık sayfalarında yerini aldı.

Devrimcileri F tipi hücrelerde "rehabilitasyon" etmenin hayalini kuran sermaye iktidarı, 26 Eylül '99'da Ulucanlar'da provasını yaptığı operasyonun düğmesine 19 Aralık 2000'de bastı. F tipi hücrelere karşı 20 Ekim 2000'de Ölüm Orucu Direnişi'yle "Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız" diyen devrimci tutsakların mücadelesini kırmak için sermaye devleti tarafından katliam fermanı verildi. Neoliberal saldırıların bir ayağı olarak, toplumsal yaşamın her alanının zapturapt altına alınması için devrimci ve komünist tutsakların sermaye devletine boyun eğmesi kritik bir öneme sahipti.

19-22 Aralık katliam ve direnişinin üzerinden 14 yıl geçti. Ölümü halaylarla karşılayan, kurşunlara bedenini siper eden, bu topraklarda gerçekleşen en kapsamlı hapisane operasyonu karşısında direnişin manifestosunu yazan devrimci tutsakların başeğmeyen çizgisi tecrit hapisanelerinde yaşamaya devam ediyor. Sermaye devleti F tipi hücrelere geçişi 19-22 Aralık Katliamı ile hayata geçirebildi. On binlerce kolluk kuvveti, son teknoloji ürünü silahları ve vahşi yöntemlerine karşı devrimci iradeyi teslim almayı başaramadılar. F tiplerine karşı başlatılan Ölüm Orucu kiteselleşti, ardından ise tecrit ve tredmana karşı süreklileşen direniş tutumu ile sermaye iktidarı kendi zulüm kalelerinde bir kez daha yenildi. Ancak sınıf ve kitle hareketinin o günkü zayıf tablosu zindanlarda sergilenen destansı direnişe karşın saldırıyı geri püskürtmeye yetmedi.

Ve bugün 14 yıllık tecrit saldırısının karşısında devrimci siyasal kimliğini savunmaya kararlılıkla devam eden devrimci tutsaklar kapsamlı sorunlarla yüz yüze. Devrimci-sosyalist dünya görüşünün tecrit koşullarının her türlü nesnel engeline karşı yeniden üretilmeye devam ettiği, 'yüksek güvenlikli' F tipi duvarları-dikenli telleri karşısında devrimci iradenin yaratıcılığının hiçbir engel tanımadığı hapisanelerde, devrimci tutsaklara kapsamlı hak ihlalleri ile boyun

eğdirilmeye çalışıyorlar.

Temel hak ve özgürlüklere yönelik polis devleti uygulamalarının dizginlerinden boşaltıldığı bir dönemde kızışan sınıf mücadelesinin bir alanı olarak zindanlarda 14 yıl boyunca ağır bedeller ödenerek kazanılmış haklar da şimdi bir bir alınmaya çalışılıyor. Adalet Bakanlığı'nın 10 Kasım 2014 tarihli genelgesi ile hapisanelerde yayın yasağının kapsamının daha da genişletilerek keyfi uygulamaların önünün açılması, siyasal kimliğin ürünü olan her davranışın disiplin suçu sayılarak 'cezalandırılması', havalandırmaya takılan şahingöz kameralarla insanlık onuruna saldırılması vb. uygulamalarla tecrit-tredman politikasını güçlendirmeye çalışıyorlar. Peş peşe devreye sokulan bu saldırıların en önemli nedeni, söz konusu genelgede de geçen "okuyorlar ve örgütle bağlarını koparmıyorlar" ifadesinde gizli. Bugün iletişim, görüş, sohbet hakkını yasaklayan, tecrit politikasını ve onursuz, insanlık dışı uygulamalara yönelik protestoları hücre cezası ve ek hapis cezaları ile yanıtlayan sermaye düzeni 'ceza'ya çevirme' çizgisini derinleştiriyor. Çünkü ağır tecrit koşullarına karşın F tipi hücrelerde devrimci tutsaklar siyasal kimliklerini korumayı, tredmana karşı direnmeyi başarıyorlar. İşte bu noktada ağır disiplin yönetmeliklerini tedavi hakkının engellenmesi tamamlamakta, böylece devrimci-muhalef kimliğini savunan tutsaklardan adeta intikam alınmaktadır.

F tipi tecritlerde insanlık onuruna ve devrimci siyasal kimliğe, hak ihlallerine yönelik alınan her tutum disiplin soruşturması konusu edilerek devrimci tutsaklar soluk alamaz hale getirilmeye çalışılmaktadır. Slogan atmak, anma düzenlemek için havalandırmada yapılan ortaklaşa, ayrı hücrelerde yapılan eylemler siyasal kimliği düzen mahkemeleri tarafından verilen 'ceza' ile sabit devrimci tutsaklara yasaklanmaktadır. Bedeninden ve devrimci dünya görüşünden başka silahı olmayan devrimci tutsaklar açlık grevi eylemi yaptıklarında ise ayrıca disiplin soruşturmasına tabi tutulmakta ve cezalandırılmaktadır. F tipi tecrit hapisanelerinde 'hücre' cezalarına, açılan davalara karşın devrimci tutsakların direniş çizgisi yok edilemiyor. Tredmanın her türlü yöntemi 2000'den bugüne sistematik bir şekilde uygulanıyor. Fiziki, psikolojik unsurları ile uzun erimli işkence olarak devrimci tutsaklar teslim alınmaya çalışılıyor.

Devrimci irade karşısında bunlar yok hükmündedir.

Zorbalığa ve sömürüye karşı işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının her türlü tepkisinin önüne geçmek için tüm ülkeyi açık bir hapisaneye çeviren sermaye iktidarı, F tipi zindanlara kapatılarak denetim altında tutmaya çalıştığı devrimci tutsaklar üzerindeki baskıyı da içinden geçtiğimiz günlerde yoğunlaştırıyor. "İleri demokrasi"nin en ileri biçimi zindanlarda hayata geçirilerek her şey yasaklanıyor. Her şeyin yasak olduğu, her biri bacasız fabrikaya dönüştürülmüş olan kampüs hapisanelerinde adli tutsaklar üzerinden gerçekleşen artı-değer sömürüsü ise serbest sermaye düzeninin dümeninde oturan tüm düzen partileri tarafından kesintisiz bir şekilde sürdürülüyor.

Sermaye düzeninin o dönemki sözcülerinin "beş yıldızlı otel" olarak allayıp pullamaya çalıştığı F tipi tecrit hapisaneleri devrimci tutsakların her hareketinin denetlenmeye, kontrol edilmeye çalışıldığı işleyişi ile kitle hareketine giydirilmeye çalışılan deli gömleğinin dar alanda hayata geçirildiği laboratuvar gibi düşünülebilir. En temel insani hakkın ceza-ödül ikilemi içerisinde devrimci tutsakları kimliksizleştirme politikası ile gasp edilmesi, ağır tecrit uygulaması ile yalnızlaştırma çabası... Vurguladığımız gibi, sermaye iktidarının hedefi budur.

Tüm fiziki engellere rağmen devrimci siper yoldaşlığı ve dayanışmanın en ileri düzeyde örgütlenerek büyük bir devrimci geleneğin var edildiği zindanlara yönelik saldırılar kitle hareketinin gündemlerinden biri haline getirilmelidir. F tipi saldırısının hedefinde işçi sınıfının emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye karşı yükselecek devrimci isyanını boğmak vardır. 19-22 Aralık Direnişi'nin gücü ve etkisi de her türlü zorbalığa rağmen devrim ve sosyalizm davasını çürümüş-kokuşmuş sermaye düzeninin baskıcı zorba politikaları karşısında savunma iradesinden gelmektedir. Emperyalist sistemin çok yönlü krizinin faturasını işçi sınıfı ile emekçilere ödetmek için uyguladığı ve dünyayı saran polis şiddetini, dizginlerinden boşalan polis devleti uygulamalarını geri püskürtmenin tek yolu bu iradeyi kuşanmaktır. Yükselen kitle hareketinin azgınca ezilmesi politikası ile zindanda artan hak ihlallerini ortadan kaldırmanın da tek yolu budur.

Tecride teslim olmayacağız!

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

TKİP Dava tutsağı

Evrin Erdoğdu

BDSP 19 Aralık Direnişini selamladı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 19-22 Aralık Katliamı'nda ölümsüzleşenleri andı. İstanbul Sağlıkçılar Metro çıkışında buluşan BDSP'liler, eski Bayrampaşa Hapishanesi önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

BDSP adına yapılan açıklamada devletin devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği operasyon ve katliam anlatıldı. Açıklamada, bu saldırı ve katliamın sadece devrimcileri hedeflemediğine, bunun, içerde ve dışardaki tüm muhalefeti yok etme çabası olduğuna dikkat çekildi.

Ulucanlar Katliamı'nın ardından gerçekleştirilen 19 Aralık Katliamı sayesinde sermaye devletinin sömürü politikalarını daha da derinleştirerek işçi ve emekçilere işsizliği, yoksulluğu ve sefaleti dayattığı ifade edildi. Devrimci tutsakların bu saldırılar karşısında "Öleceğiz ama teslim olmayacağız!" diyerek büyük bir direniş sergilediği belirtildi.

Devletin katliamcı geleneğine değinilen açıklamada "Maraş'ta, Çorum'da, Dersim'de aynı sermaye devleti karşımızdaydı. Gezi'de, Soma'da, Torunlar'da, Roboski'de katletmeye devam etti. Ümraniye'de, Diyarbakır'da, Buca'da, Ulucanlar'da aynı devlet sahneydi" ifadelerine yer verildi.

Saldırlara yanıt hep direniş oldu

Açıklamada, sermaye devletinin "içeriye hakim olmadan dışarıya hakim olunmaz" bakışıyla hapishanelere yönelik sürekli saldırı ve katliam gerçekleştirdiği belirtildi. Bütün bu saldırılara devrimci tutsakların, komünistlerin kararlı direnişlerle karşılık verdiği vurgulanarak "Devrimci tutsaklar devrimci değerleri ve inançları uğruna ölüme yattılar" denildi.

Açıklamada, geçtiğimiz günlerde hapishanelerde uygulanmaya çalışılan yayın yasağının püskürtüldüğü belirtilerek devrimci tutsaklara yönelik tecrit politikalarının sürdüğü söylendi.

İktidarlar değişse de sermaye devletinin aynı olduğu, saldırı ve katliamlarını sürdürdüğü belirtilerek AKP dönemindeki savaş ve saldırganlık politikalarıyla baskı, yasak, katliam uygulamaları teşhir edildi.

Son olarak Amed'de 17 yaşındaki Kadir Çakmak'ın katledilmesine dikkat çekilerek, açıklama şu ifadeyle sonlandırıldı: "Ödenen hiçbir bedel boşa gitmeyecektir. 19 Aralık 2000'de yitirdiğimiz 28 karanfilimizin anısını devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşatacağız, hesabını bu kokuşmuş düzeni yıkarak, sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurarak soracağız."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da 19 Aralık yürüyüşüne polis saldırısı

BDSP, DP, DHF, ESP, Kaldıraç ve Partizan tarafından örgütlenen 19-22 Aralık Katliamı anmaları kapsamında 20 Aralık akşamı Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne yapılması planlanan meşaleli yürüyüş polis saldırısına uğradı.

Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen kitle yürüyüşe geçti. İnkılap Sokak güzergâhından basın açıklamasının yapılacağı Sakarya Caddesi'ne geçmek isteyen kitlenin önü Ziya Gökalp Caddesi girişinde polis barikatıyla kesildi. Bu esnada polis şeffleriyle yapılan görüşmede polisler üst geçitten yürüme dayatmasında bulundu. Polisin dayatmasını kabul etmeyen kitle polisin biber gazlı saldırısına uğradı.

Dağılmayan ve direnmekte ısrarlı şekilde adım adım geri çekilen kitleye birkaç saldırının ardından daha sert bir şekilde plastik mermilerle saldırıldı. Polis saldırısı sonrası tekrar Yüksel Caddesi'nde toplanan devrimci-ilerici güçler basın açıklaması yapmak için

tekrar Selanik Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtiği an, henüz yola varmadan ani bir şekilde yeniden adeta kitleyi tararcasına yoğun plastik mermili saldırı gerçekleşti.

Bunun üzerine ikinci kez Yüksel Caddesi'ne çekilen kitle basın açıklamasını polisin dayattığı yerde değil, Selanik-Yüksel kesişiminde gerçekleştirdi.

Basın açıklamasından önce polisin en ufak bir yürüyüşe tahammülsüz ve saldırgan davranması teşhir edilerek, 19 Aralık'tan bugüne devletin devrimci güçleri ve muhalif kesimleri baskı altına alma çabasında olmaya devam ettiği vurgulandı. Ancak tüm bu baskılarla birlikte, toplumsal öfkenin birikmeye devam ettiği ve er geç tüm bu saldırıların hesabının sorulacağı söylendi.

Basın açıklamasının ardından 19-22 Aralık Katliamı'nda şehit düşen devrimcilerin isimleri tek tek haykırılarak "Yaşıyor!" sloganı atıldı ve eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sincan Cezaevi önünde anma

BDSP, Devrimci Proletarya, DHF, ESP, Kaldıraç ve Partizan, 19 Aralık günü Ankara Sincan Cezaevi önünde eylem gerçekleştirdi.

Devrimci ve ilerici güçlerin cezaevi kapısında gerçekleştirdiği basın açıklamasında, 19 Aralık'ta devletin kanlı katliamına karşı verilen onurlu direniş selamlandı.

Açıklamada, devletin katliamcı ve tasfiyeci geleneğini bugün de hapishanelerde yayın yasağı dayatması, kamera takılması, mektup ve iletişim cezaları, hücre cezaları ile gösterdiği belirtildi. Ayrıca devletin bugün de "çözüm süreci" aldatmacası ardında tek din tek devlet resmi ideolojisi benimsetme çabası ile Kürt hareketini tasfiyeye yönelik adımlarına vurgu yapılarak, emperyalistlerle işbirliği yapan devletin Rojava ve Kobanê'de katliam maşası olarak İŞİD'i kullandığına dikkat çekildi.

Hasta tutsakların serbest bırakılması talebinin dile getirildiği açıklamada, kendi hukukunu çiğneyen devletin hukuksuzluğunun ve tutsaklara yönelik tecrit politikalarının altı çizilerek, inşaatı sürmekte olan hapishanelerin 2023'e kadar tamamlanacağından ve kapasitelerinin arttırılacağından bir kutlama gibi bahsedilmesine değinildi.

Basın açıklaması şu sözlerle sonlandırıldı: "Yeni güvenlik yasaları ile sokakta ses çıkaran bizlerin gözünü korkutmaya, devrimci irade koyanları teslim almaya çalışıyor. Kendi yasalarını çiğneyerek ileri demokrasi naraları atanlar; tarihin tekerleği döndüğünde bu halka hesap verecektir. Ve bu hesap günü çok uzun süremeyecek. Devrimci dayanışmanın ruhunu bizlere aşıl原因an 19 Aralık 2000'de katledilerek şehit düşen yoldaşlarımızdır. Bu yüzden ki 19 Aralık ve tüm katliamları unutmadık unutmayacağız, hesabını er ya da geç soracağız."

Basın açıklamasının ardından tekrar Kadın Kapalı Hapishanesi ve F tipi önüne yürüyüş gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/1 (51) * 26 Aralık 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

DİRENİŞ ve DAYANIŞMA BÜYÜYOR!

Sınıf devrimcileri, işçi ve emekçileri mücadeleyi büyütme, direnişlerle dayanışmaya çağırıyor.

KAVEL'DEN GREIF'E, İŞGAL GREV DİRENİŞİ!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Greif işgalinin yıldönümü vesilesiyle etkinlik düzenliyor.

İLETİŞİM: 0542 650 65 25

8 Şubat 2015 / 16.00
Şişli Kent Kültür Merkezi

Kavel'den Greif'e

İŞGAL GREV DİRENİŞİ

ETKİNLİĞİNDE BULUŞALIM!

8 ŞUBAT 16.00

Program:

- * Direnişçi İşçiler
- * Arjantin'den Lear ve Donelly İşçileri Temsilcileri
- * İlkay Akkaya
- * Ekrem Ataer

SÜTAŞ, NESTLE, MEPAR

Direnişçi işçilerle dayanışmaya!

İlkay Akkaya

Hilmi Yarayıcı

Yenikapı Tiyatrosu

Uludağ Üni. Müzik Bölümü Öğr.

Bursa Akademik Odalar Birliği

DİRENİŞÇİ İŞÇİLERLE DAYANIŞMAYA!

4 Ocak 2015 / 16.00
Bursa Akademik Odalar Birliği
Oditoryum Salonu

İşçilerin Birliği Derneği, direnişlerini sürdüren işçilerle dayanışma gecesi düzenliyor.

İLETİŞİM: 0553 409 16 18

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ KURULTAYI!

İşçilerin Birliği Derneği, iş cinayetlerine, taşeron ve güvencesiz çalışmaya karşı kurultay düzenliyor.

İLETİŞİM: 0536 714 62 06

11 Ocak 2015 / 14.00
Elektrik Mühendisleri Odası
Bakırköy Temsilciliği

İş cinayetlerine, taşeron ve güvencesiz çalışmaya karşı

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ KURULTAYI'NDA BULUŞALIM!

11 Ocak Pazar

Elektrik Mühendisleri Odası
Bakırköy Temsilciliği

Saat: 14.00

Saraylara Değil İşçiye Bütçe!

Yoksulluk Sınırı: 3,989,80

Açlık Sınırı: 1,224,87

Asgari Ücret Zamları: %3 + %3

Düşük Ücretlere Karşı Çiğli Organize İşçileri

ÇİĞLİ ORGANİZE İŞÇİLERİ BULUŞUYOR!

4 Ocak 2015 / 14.00
Çiğli İşçi Kültür Evi

Çiğli Organize'den işçiler, düşük ücretlere karşı, 'Saraylara değil, işçiye bütçe' şiarıyla buluşuyor.

İLETİŞİM: 0537 496 18 45